Frauke Scheunemann

WINSTON

Misterul sardinei otrăvite

Booklet fiction

Cuprins

Prolog sau Un motan la ananghie
Concert pentru două flaute și un glas pe de lături
Despre eroi, sos de ton și nemernici
Despre pături și buiote. Și despre copii care cresc prin grădină
Despre castroane de mâncare și pisicologi. Dar și despre prieteni italieni
Pace pe Pământ. Până și între Beate și Ana
Un avertisment scris și un plan ca lumea. Și împăratul Chinei
Regula numărul 1: nu te pune cu babușca!
O poveste peste poate de urâtă!
O femeie hapsână. Sau un bărbat hapsân?
Un vis urât se repetă
Ce bine că o pisică are nouă vieți! Dar și prieteni adevărați. Iar uneori că e chiar și-un câine prin preajmă!
Vitello tonnato. Vitello tonnato? Vittelo tonnato!
O scrisoare misterioasă. Și un plan pe cinste. Atenție: e vorba în el și de o bunică bolnavă.
Un telefon important. Și niște agenți sârguincioși
Vafe cu frișcă, stăpâni de câini și o fotografie care răscolește amintiri
În căutarea prietenilor de demult. Nu întotdeauna fără primejdii!
Un înger. O prietenă mai veche. Și hartă între îndrăgostiți
Chestii noi. Și discuții în bucătărie
Cine se scoală de dimineață la conserve ajunge. Și, uneori, șantajul e chiar îngăduit
O vilă veche. Și o descoperire nouă
Cu o țâră de slană prinzi niscaiva șoareci. Dar c-o cameră de luat vederi pui mâna pe un șantajist
Cumpăratul bradului de Crăciun pentru începători. Viață de agent pentru avansați
Agenții destoinici trăiesc periculos. Ceea ce-i valabil și pentru motani

Nevoia te face mai deștept. E valabil și pentru lăbuțele mai delicate
Odată la cap băgat, niciodată uitat
În vizită
La capătul capătului
Crăciun fericit!
Mulțumiri

FRAUKE SCHEUNEMANN

SERIA WINSTON 4
MISTERUL SARDINEI OTRĂVITE

Traducere din limba germană și note de Dragoș Dinulescu
Titlul original al ediției germane: *Winston – Im Auftrag der Ölsardine*, 2015

Editura Booklet, 2018

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2020

Pentru neînfricata mea Greta.

Prolog sau Un motan la ananghie

Până aici mi-a fost. Chiar că nu mai am nicio scăpare. Iată că mi-a sunat ultimul cesuleț din viață. Și nici măcar nu-mi pot petrece aceste ultime clipe întins pe canapeaua mea de-acasă, locul meu preferat, plăcut, moale și scăldat de razele soarelui, înconjurat de familia mea, care să se strângă în jurul meu pentru a-și lua rămas-bun. Nu-nu, ceasul îmi sună în timp ce stau întins pe tăblia cea rece a mesei de consultații a doamnei Wilmes, doctorul veterinar.

Pe de altă parte însă, mai bine să-mi fie curmată acum scurta viață de motan decât să fiu silit s-o țin tot într-un chin, fiindcă am niște dureri de burtă așa de cumplite, de parcă-aș sta să mă rup în bucăți de-a binelea. Werner Hagedorn, credinciosul meu prieten mergător pe două picioare, m-a adus aici imediat ce am simțit că mă ia cu amețeală. N-apucam bine să fac un pas, că mă și prăbușeam la pământ. Acum s-a postat lângă masă și mă mângâie pe cap, încercând să mă liniștească. Citesc însă pe chipul lui că e de-a dreptul înspăimântat că aș putea să mor. Până și pe Kira, cea mai bună prietenă a mea dintre oameni, sunt gata s-o înece lacrimile. Tot drumul până aici, m-a ținut numai în poala ei și m-a mângâiat. Cam așa de rău stau lucrurile în ceea ce mă privește. Miorlau!

Când doamna doctor încearcă să-mi pipăie burtica, mă zbat, dau din lăbuțe și, cu ultimele puteri, izbutesc să scap din mâinile ei. Istovit la culme, rămân apoi întins pe-o parte. Doctorița veterinară profită de ocazie și-mi vâră în ochi lumina unei lanterne. Pe lângă asta, mai și mormăie ceva, așa, ca pentru ea, ceva ce pare să sune ca un „Aoleu!" sau un „Vai de mine!". Ceea ce nici nu mă miră, că doar știu prea bine că-s mai aproape de moarte decât de viață.

Până la urmă, doamna doctor Wilmes își drege glasul: „Domnule profesor Hagedorn", zice ea cu un aer cât se poate de serios, „teamă mi-e că Winston a fost otrăvit. Sau cel puțin că a mâncat ceva ce pentru pisici e ca o otravă. În orice caz, pupilele arată de parcă l-ar fi drogat cineva. Așa că acum n-avem ce

face și trebuie să-i golim stomacul. Trag însă nădejde să-l mai pot salva.”

Pe Kira o podidesc lacrimile de-a binelea și până și Werner simte nevoia să tragă adânc aer în piept.

Eu unul sunt prea slăbit ca să răspund în vreun fel. Dar dacă milostivul Dumnezeu al pisicilor o vrea acum să mă ia la el, facă-se voia lui. Cine și-ar fi închipuit că voi avea parte cândva de-așa un sfârșit urât! Că doar cu ceva zile în urmă totul era cum nu se poate mai bine. Stăteam tolănit în tihnă pe minunăția noastră de canapea din Hochalle de la numărul 106 A, din Hamburg. În jurul meu lumea se agita nevoie mare, ca-n fiecare an de altfel, cu prilejul petrecerii de familie în stil hagedornic. Să fi știut că asta urma să fie ultima mea petrecere și astea, ultimele zile petrecute alături de cei dragi, zău dacă n-aș fi profitat mai mult de ele. Din nefericire, e prea târziu pentru asta. Vezi-ți de viața ta, lume frumoasă! Și tu, Hamburg, perla mea, trăiește-ți și tu viața mai departe!

Concert pentru două flaute și un glas pe de lături

Nooapte de vis, tiiimp prea sfânt, toate dooorm pe pământ…[1]

Zău dacă unii mergători din ăștia pe două picioare nu-s experți la ațipit. Eu, motan de casă precum mă aflu, mă pricep foarte bine la oameni și mă și simt în stare să le zic câte ceva în privința asta! Fiindcă, la drept vorbind, în acest moment, la noi în sufragerie nici vorbă de liniște, nici chip să poți dormi. Din nefericire! Și cât mi-aș fi dorit să fie liniște! Numai că domnește o larmă de-ți țiuie urechile. Două flaute par să se încontreze unul cu celălalt în loc să se împace și ele în cântec. Și, de parcă n-ar fi fost de ajuns, peste zarva asta se mai aude și o voce cântând cum nu se poate mai anapoda. Mi se zbârlesc mustățile, nu alta! Și când te gândești ce auz fin am! Asta-i chiar prea de tot pentru un motan de rasă și de viță nobilă, așa cum sunt eu. Sar de pe canapea și mă cărăbănesc într-un colț, cu nădejdea că nu va trece mult până când oamenii o să coboare și ei cu picioarele pe pământ și o să termine cu tărăboiul.

Necazul e că par să fiu singurul care își dă seama de halul fără de hal în care sună totul, căci colocatarul meu cu două picioare, profesorul Werner Hagedorn, stă cu oaspeții lui pe frumusețea noastră de canapea și ascultă cu mare interes zgomotul ăsta. Ceea ce înseamnă că pare să-i placă. Poate însă c-a dat pe gât puțin mai mult din băutura asta numită *vin fiert.* După ce o beau, oamenii capătă destul de repede niște obraji mai rumeni și o înțelegere tulbure asupra celor ce se petrec în jurul lor.

Până și maică-sa, doamna Hagedorn, pare să nu-și mai încapă în piele de-atâta fericire. Căci de îndată ce dă Domnul și flautele pun capăt șuierăturilor și țiuiturilor, iar cântăreața amuțește și ea, doamna se ridică de pe canapea și se-apucă să bată din palme.

— Charlotte, Constantin! Chiar că-i formidabil ce-ați făcut!

Puștoaica și puștiul, care până atunci suflaseră pe întrecute în flautele alea, se întorc spre ea și se înclină politicoși.

— Iar tu, Beate, ai un glas de-a dreptul fermecător! îi dă bătrâna înainte, murmurând. Clinchet de clopoței, iubita mea, clinchet de clopoței!

OK, m-am lămurit și cu asta: *frau* Hagedorn are nevoie urgentă de un aparat auditiv. Că altfel nu s-ar putea explica un așa entuziasm. În orice caz, nu în ceea ce o privește pe Beate. Cu Charlotte și Constantin treaba stă puțin altfel. La urma urmei, ăștia doi sunt nepoțeii ei și, din lunga mea experiență ca animal de casă, știu că bunicilor li se pare cu totul extraordinar orice-ar face nepoții lor. Constantin este băiatul lui Roland și al Beatei, adică al fratelui mai mic al lui Werner și al nesuferitei lui neveste. Charlotte este fata surorii mai mari a lui Werner, Simone, care, slavă Domnului, nu cântă, dar se roagă cu nemiluita, căci de meserie e pastor[2]. Poate că n-ar fi rău dacă s-ar ruga și ea cândva ca, atunci când se află în vizită pe la noi, Beate s-o lase mai moale cu cântatul. Pe sfânta mea tăviță cu nisip!

Chestia asta i-a făcut pe singurii oameni care locuiesc cu Werner și cu mine și se pricep la muzică să-și ia pur și simplu tălpășița – și pe bună dreptate! Ana, menajera gospodăriei lui Werner, și mama ei au plecat într-o excursie la sfârșit de săptămână. Kira, fiica de treisprezece ani a Anei și cea mai bună prietenă a mea, a plecat și ea la Pauli, colega ei de clasă. Șmechere toate, n-am ce zice!

— Îți mulțumesc pentru compliment, dragă mamă soacră!

Beate strălucește toată.

— Unde mai pui că v-am mai pregătit un cântec. Așa că, atunci când veți dori…

Îmi fac ochii roată. Lui Werner i-au căzut colțurile gurii. E limpede că el unul, spre deosebire de maică-sa, nu-i deloc mișcat de calitățile de cântăreață ale Beatei. Maică-sa mai bate o dată din palme și strigă:

— Oh, ce frumos! Chiar că mă bucur! Hai, cântă mai departe!

Sfântă sardină în ulei! Zău dacă-mi mai suportă urechile cele simțitoare încă o cântare. N-am decât o singură scăpare: fuga! Imediat!

Nu trec nici trei secunde și mă strecor prin trapa pentru pisici montată la ușa de la intrare. Așa, într-o doară, mai aud totuși cum Beate se pune din nou pe cântat din toți rărunchii. E atât de supărător glasul ei, încât, oricâtă bunăvoință ar avea, numai spiritul Crăciunului nu-l aduce în casă. Singura chestie interesantă în toată cântarea cu pricina pare să fie că în ea e vorba despre un pește. Vreau să spun, dac-am înțeles eu bine, este vorba despre un *păstrăv mic*[3]. Buuun, o fi el gustos de să-ți lingi labele, dar eu unul sunt fericit că am scăpat de iadul petrecerii ăleia în familie. Și cred c-o să trag o raită pe afară, poate dau de prietena mea, Odette.

Odette este o minunăție de pisică, albă toată, care își petrece aproape întreaga ziulică în aer liber, în curtea din spatele casei noastre. Mai înainte, pe vremea când nu eram decât un trândav motan de apartament, care nu dădea niciodată pe-afară, aș fi zis că nu-i decât o mâță de pripas.

Pe urmă însă, în casa lui Werner și a mea s-au mutat Kira cu mama ei, Ana. La început, am fost al naibii de mirat că trebuia să-mi împart canapeaua cu un copil. Dar, încetul cu încetul, eu și Kira am ajuns să ne împrietenim și, până la urmă, alături de ea, am descoperit mai pe-ndelete lumea de dincolo de cei patru pereți ai casei. De atunci am înțeles că Odette nu-i vreo *mâță de pripas,* ci o adevărată *aventurieră*! Ca să nu mai spun că-i și cea mai frumoasă aventurieră din lume! Ce mai, de fiecare dată când dau cu ochii de Odette asta, îmi tresaltă inima ca nebuna. Și ce minte ascuțită are! Ăsta cred că-i aproape cel mai grozav lucru la ea. Doar mie îmi plac pisicile inteligente!

Vara, Odette stă deseori laolaltă cu celelalte două pisici de curte, Spike și Caramel, pe platforma pubelelor de gunoi. Acum însă, în lunile reci de iarnă, au descoperit că s-au aciuat într-un alt cotlon: peretele de lângă gura de aerisire a beciului spălătoriei! Acolo pot să stea chiar dacă temperatura coboară sub zero,

căci gura de aerisire se află într-un loc ferit de vânt, iar din beciul spălătoriei vine tot timpul un curent de aer fierbinte dinspre uscătoarele de rufe. Acolo dau de Odette, Spike și Caramel, ghemuiți tustrei în adăpostul lor de iarnă. Strânși unii într-alții, moțăie și ei. Cu toată vremea cea rece de decembrie, locul pare chiar foarte confortabil!

Mă preling către cei trei și-i salut cu miorlăituri răspicate. Ei tresar pe dată și saltă în patru labe.

— Hei, fârtate! mă întâmpină Spike, întinzându-se alene.

Ăsta-i un motan gras și tigrat, arătându-se a fi, de cele mai multe ori, lenea întruchipată, dar e un motan de care-i bine totuși să ții seama.

— Și eu care credeam că la voi s-a lăsat cu petrecere. Cărui fapt îi datorăm onoarea, într-o zi rece de iarnă ca asta?

— De unde știi tu de petrecere? îl întreb eu, surprins.

— Mda, că era și greu de aflat. Mai bine zis: de auzit. De fiecare dată când se înființează femeia aia cu glasul ei stricat și liota ei de copii, cred că îți vine să sari în brațele bietului tău stăpân, spune el, chicotind. Uite, eu unul sunt tare mulțumit de colocatara mea cu două picioare: ea nu dă doi bani pe companie. Adică, în orice caz, nu pe compania altor mergători pe două picioare.

Clatin din cap și-i răspund:

— Păi ce să mai zic… Și mie mi-ar conveni ca Beate asta să ne mai scutească cu vizitele ei. Numai că atunci când vine Crăciunul nu scăpăm de ea cu niciun chip, îl lămuresc eu și suspin.

Spike mă privește mai atent.

— Ce înseamnă de fapt Crăciunul ăsta?

Îl privesc fix, la rându-mi.

— Cum, nu știi ce-i aia Crăciun?

— Nu, de unde să știu așa ceva?

— Păi de oriunde, că *toată lumea* știe! Că doar toată lumea sărbătorește Crăciunul și un motan sau o pisică care a petrecut deja mai mult de o vară pe lângă un mergător pe două picioare n-are cum să nu știe ce-i ăla un Crăciun.

Spike își sucește capul într-o parte.

— Trăiesc de câțiva ani buni împreună cu mergătorul meu pe două picioare, dar n-am cunoscut Crăciunul ăsta pe pielea mea. Știu doar că Ramona, stăpâna mea, a ținut-o una și bună că ea nu se bagă în nebunia asta.

Câtă înțelepciune! Probabil c-o știe pe Beate și se teme ca nu care cumva să-i calce pragul la vreo petrecere de Crăciun.

Caramel își drege glasul și zice:

— OK, Spike. Uite, o să-ți explic eu ce-i aia Crăciun. Și mie mi-a luat destul de mult să descopăr cu ce se mănâncă. Acum însă o știu prea bine: oamenii sărbătoresc Crăciunul pentru că suntem în anotimpul cel mai întunecat și ei caută să aprindă prin casă sau pe oriunde altundeva cât mai multe lumânări. Dar mergătorii ăștia pe două picioare nu se opresc aici. Ei își aduc și brazi prin case, pe care-i împodobesc tot cu lumânări, ca să fie ca un lampadar.

Ceee? Ce mai e și cu bazaconia asta? Caramel ăsta chiar că n-are habar de nimic! Nici nu știu de ce mă mai mir. Nu sunt foarte sigur că amicul ăsta cafeniu, ciufulit și extrem de neîngrijit a trăit vreodată în compania oamenilor. Părerea mea e că, de fapt, se însoțește numai și numai cu pisici. Așa că de unde până unde să știe el ce-i ăla un Crăciun?

— Uite ce-i, Caramel, nu-mi face chiar nicio plăcere să te corectez, zic eu (cu toate că nu-i deloc adevărat, fiindcă, la drept vorbind, chiar mă bucur să-i pot da măcar o dată peste nas), dar povestea ta despre Crăciun nu-i decât o nerozie. Gândește-te și tu. După ce trece Crăciunul, în Hamburg vremea e în continuare întunecoasă, dar nimeni nu mai ține în casă vreun brad cu lumânări în el. Toți brazii de Crăciun o să-i vezi zăcând aruncați pe străzi până când, într-o bună zi, trec gunoierii și îi iau de-acolo.

Spike și Odette chicotesc pe înfundate, fiecare în blana lui.

Mânios nevoie mare, Caramel mă fulgeră din priviri.

— Păi sigur! Trebuia s-o faci din nou pe Domnul Superșmecher! Și dacă tot le știi tu pe toate, dragă

Winston, fă bine atunci și lămurește-ne și pe noi ce-i aia un Crăciun.

Îmi dreg glasul și mă salt mai bine pe picioare. Că așa am văzut că face și Werner de fiecare dată când repetă acasă câte o prelegere nouă, pe care ar urma s-o țină la Universitate, și lucrurile cu pricina par a fi deosebit de importante.

— Când vine vorba despre petrecerea de Crăciun, oamenilor le stă mintea, înainte de orice, la mâncare. Fiindcă e iarnă, pe câmpuri și prin pomi nu mai cresc de niciunde, iar oamenii se tem să nu ajungă să dea peste ei vreo foamete cumplită. Și de aceea au născocit Crăciunul. Măi, și bagă în ei cu orice prilej, cât le încape în burtă. Și așa, ghiftuiți, e ca și când și-ar asigura, ca să zic așa, o rezervă în caz de nevoie. Crăciunul e pentru oameni ca un antrenament pentru lupta de supraviețuire, ceva care le aduce aminte să mănânce mereu pe săturate.

Spike, Caramel și Odette mă fixează tustrei cu privirea. Din senin, Odette începe să horcăie și să pufnească, pentru ca, până la urmă, să se prăvălească pe-o rână. Hm! Vreo criză de slăbiciune? Pricinuită, poate, de strălucirea de necrezut a explicației mele? Femeile chiar trec deseori prin așa ceva și, de atâta admirație, le ia cu leșin. Cam ca atunci când se află în prezența vreunui star rock sau a unui actor de film celebru. Sau ca atunci când cineva deosebit le explică ce se sărbătorește de fapt de Crăciun.

Carevasăzică, de atâta admirație, Odette a căzut leșinată, iar eu, Winston Churchill, sunt pur și simplu extraordinar!

Despre eroi, sos de ton și nemernici

Încetul cu încetul, se trezește și Odette din leșinul pricinuit de admirația care o copleșește. Stă tot între Spike și Caramel, iar horcăitul de adineaori i s-a preschimbat în gâfâit. Ba, dacă ciulesc urechile, mai-mai că îmi ajung la ele oarece chicoteli. Foarte ciudat!

— Winston, începe Odette, adunându-se cu greu. Cum se face că ți-e gândul numai și numai la mâncare?

— Ia stai puțin, ce are-a face asta cu mine? N-am făcut decât să explic de ce sărbătoresc oamenii Crăciunul.

Odette se ridică din nou pe toate lăbuțele și-și sucește capul într-o parte.

— Carevasăzică tu chiar crezi în chestia cu antrenamentul pentru lupta de supraviețuire?

Dau din cap, sigur pe mine.

— Firește. Că doar despre asta e vorba în Crăciunul ăsta, să bagi în tine cât s-o putea de mult!

Odette suspină.

— Winston, de cât timp trăiești tu printre oameni? vrea să afle Odette din gura mea.

Și-o și face pe un ton tare nesuferit. E unul dintr-o mie, ăla de genul *Chiar-mă-ntreb-dar-și-așa-o-știu-eu-prea-bine.*

Și așa încep și eu, ușor-ușor, să mă dumiresc în privința leșinului în care căzuse Odette, care numai de admirație nu fusese pricinuit, ci de hohotele de râs care o podidiseră. La naiba, la naiba, LA NAIBA!

— Dacă vrei să spui că nu mă pricep suficient de bine la mergătorii pe două picioare și la obiceiurile și deprinderile lor, asta nu-i decât o prostie. Doar îmi duc viața alături de Werner dintotdeauna. Adică aproape dintotdeauna.

Werner m-a adus de la un crescător de pisici pe când eram încă mic de tot, iar de atunci trăiesc cu el. Au trecut niște ani buni de-atunci. Așa că dă-mi crezare, știu despre ce vorbesc.

„Spre deosebire de voi, pisici de pripas ce sunteți”, mai adaug eu în gând. Că doar n-o să mă las acum

dăscălit de trei mâțe care își petrec toată ziulica într-un dos de curte fără să aibă de-a face cu oamenii. Auzi, să-mi explice ele mie ce și cum fac mergătorii pe două picioare și ce le place să sărbătorească! Mie, nobilul Winston Churchill, un cunoscător al oamenilor *par excellence*[4]*!* Eu, care practic m-am născut în sufragerie, pe o canapea însorită! Eu, care locuiesc în casa unui profesor de fizică în carne și oase! Pfff!

— Uite, n-o s-o lungesc prea mult, continuă Odette, pe tonul ei prostesc de *o-știu-eu-prea-bine.* De Crăciun, oamenii sărbătoresc nașterea Mântuitorului.

Ce faceee? O petrecere de zi de naștere? Nu, nu, asta chiar că-i o prostie. Că doar la aniversări se lasă cu tort cu frișcă, cu marțipan, cu lumânările înfipte în el. Iar oamenii cântă *Hepi Bărsdei* și nicidecum *Noapte de vis, timp preasfânt.* Și cine, mă rog, mai e și Mântuitorul ăsta?

— Odette, dacă sărbătoarea Crăciunului ar fi fost o zi de naștere, îți garantez că m-aș fi prins de mult, i-o întorc eu, sigur pe mine. La așa ceva chiar mă pricep. La urma urmei, profesorul Hagedorn își sărbătorește în fiecare an ziua de naștere. Și zău că lucrurile se petrec cu totul altfel decât de Crăciun. Unde mai pui că nici nu știu de vreunul pe care să-l cheme Mântuitorul. Iar Werner nici atât. Ca să nu mai spun că nu s-a pomenit ca vreunul cu numele ăsta să vină la noi în vizită. Așa că de unde până unde să-i sărbătorim noi ziua de naștere?

Caramel își strâmbă și el capul într-o parte.

— Ia stai o clipă, parcă-parcă am auzit eu cândva de tipul ăsta. Nu-i un soi de supererou?

— Ei, da, oarecum, îi dă dreptate Odette. Mântuitorul este cel care urmează să salveze lumea. Iar oamenii cred că e chiar fiul lui Dumnezeu și că s-a născut taman la vremea asta, a Crăciunului. Și de-aia au și făcut din Crăciun o sărbătoare.

— Aaa, de ăla zici tu! se repede acum cu vorba și Spike. Păi ăsta-i tipul căruia îi mai zic și Iisus Hristos. Carevasăzică își serbează ziua de naștere de Crăciun?

— Exact, îi întărește Odette vorbele. Ăsta e adevăratul motiv al sărbătorii de Crăciun. Nu lumina,

nu mâncarea, ci nașterea lui Iisus Hristos. Asta sărbătoresc toți oamenii.

Mă văd silit, din păcate, să recunosc că parcă-mi sună și mie puțintel cunoscută toată tărășenia. Iisus… De tipul ăsta am mai auzit cândva și eu. Simone, sora lui Werner și pastor de meserie, mai zice câte ceva despre el din când în când. Pare să fie un tip de treabă. Pentru Simone e un soi de șef. În orice caz, pentru ea, tipul e cum nu se poate mai important.

— Nu, nu toți oamenii sărbătoresc asta, i-o întoarce Spike lui Odette. Uite, Ramona n-o face deloc. Și nici nu crede în povestea asta cu Iisus. Ba mai mult, i se urcă sângele la cap când vine vorba de așa ceva. Așa cum s-a întâmplat de curând, când ne-am trezit că ne sună la ușă doi moși care voiau să-i zică Ramonei câte ceva despre tipul cu pricina. Dar și despre o carte de-i zicea Biblie, una în care e scrisă toată povestea despre Dumnezeu, Iisus și alte alea. Dar știu că și Ramona le-a zis câteva! Cum că totul nu ar fi decât o șarlatanie și că pe ea o doare drept în cot dacă oamenii i se închină lui Dumnezeu, lui Allah sau lui Buddha. Că și-așa nu există niciunul. Și le-a zis ăstora doi să nu-i mai prindă că sună la ușa ei. Așa s-a întâmplat, cum vă spun.

— OK, OK, Spike, nu toți oamenii cred în Iisus, îl potolește Odette. Însă cei care o fac sărbătoresc de Crăciun venirea lui pe lume. Tot ei sunt cei care cântă tot soiul de cântece și-și împart daruri, pentru a-și arăta bucuria prilejuită de această naștere. Iar asta chiar că n-are nimic de-a face cu vreo foamete amenințătoare.

După ce-mi aruncă o privire scurtă, adaugă:

— *Sorry*[51], Winston, bătrân motan de apartament. N-ai nici tu de unde să știi chiar toate lucrurile despre oameni.

Spike și Caramel se scutură de-atâta râs, iar eu mă simt ca ultimul nătăfleț. Ce ziceam, că îmi plac pisicile inteligente? Să avem pardon: pisicile inteligente nu-s decât o pacoste.

***

Din fericire, Beate și liota ei de copii au plecat deja, în timp ce Simone, familia ei și mama lui Werner tocmai ce și-au luat rămas-bun… Așa se face că, odată ajuns acasă, constat că în frumusețea noastră de locuință s-a așternut în sfârșit din nou liniștea.

Necăjit, o apuc tiptil spre sufragerie și iau hotărârea ca pentru tot restul după-amiezii să nu mă mai mișc de pe canapea. Sau, mai știi, poate pentru tot restul anului? Sau poate în vecii vecilor? Dar, dacă tot urmează să nu mă mai mișc de pe canapea, s-o găsi careva să-mi aducă mâncarea în sufragerie? Fie ce-o fi, mâncarea oricum nu înseamnă mare lucru pentru mine. De fapt, mai nimic. La urma urmei, o scot la capăt și dacă nu mănânc nimic zile de-a rândul. Zău dacă pricep de ce-și închipuie Odette că mi-e gândul numai la mâncare. Câtă răutate!

În realitate, de cele mai multe ori sunt ocupat cu tot soiul de nelegiuiri misterioase, pe care încerc să le lămuresc alături de prietena mea, Kira. Așa am și ajuns, de exemplu, să punem capăt fărădelegilor unei bande de spărgători de case de bani. Ba chiar să ajutăm la arestarea răpitorului unui copil. Odată, eu și Kira… Hei! Dar ce-i cu zornăiala asta? În drum spre canapea, trec prin dreptul ușii de la bucătărie, rămasă întredeschisă, și mi-e dat să aud un zgomot ca de veselă.

Hm, ia să vedem noi, n-o mai fi rămas de la petrecerea de Crăciun un strop din chestia aia gustoasă pe nume *vitello*[6], aia de-o lăsasem pe bufet? Tare aș mai fi vrut să gust și eu, fiindcă de cum a scos-o Werner din punga de cumpărături, odată întors de la magazinul de delicatese, toată camera s-a umplut de un miros înnebunitor. Din păcate, chestia a fost ținută tot timpul într-o caserolă, iar când a fost să fie servită la masă, Werner a deșertat-o degrabă într-un platou mare și adânc, pe care l-a pus pe masă. Așa că, firește, n-am avut prilejul să mă înfrupt din ea, că ăștia din familia lui Werner s-au așezat cu toții la masă. Poate am mai mult noroc acum și dau peste niște resturi prin bucătărie.

Așa că mă grăbesc să trec pragul bucătăriei. Sigur o să-mi dea Werner și mie ceva, acolo, numai să-i arunc

o privire drăgăstoasă. Atunci se arată el mai mărinimos, fiindcă, spre deosebire de babușca sau de Ana, lui nu i se pare câtuși de puțin că motanul său ar fi prea gras.

Numai că picioarele alea care stau proptite în dreptul chiuvetei nu sunt ale lui Werner, ci ale… Kirei! Miorlau, miau și hop-așa! În sfârșit mi s-a întors prietena acasă! Dintr-un salt, am și ajuns pe bufetul de lângă ea.

— Hopa, Winston! mă salută Kira. Pe unde ai stat ascuns? Nepoții lui Werner chiar că ți-au dus dorul! Când m-am întors acasă, m-a întâmpinat ditamai vaietul de jale, fiindcă ar fi vrut să se joace cu tine și nu te găseau.

Mda, cred și eu! Mai ales micile obrăznicături ale nesuferitei ăleia de Beate sunt neîntrecute în torturatul pisicilor și sunt convins c-au rămas cu buza umflată văzând că victima lor preferată – adică eu! – a șters-o în așa grabă. Mă frec încoace și-ncolo de brațul Kirei și mă pun pe tors.

Kira izbucnește în râs.

— Bine, șmechere… Cam ce-ai vrea?

Mă mângâie pe cap.

— Nu, nu-mi spune nimic. Aproape că iar mă simt în stare să-ți citesc gândurile.

Kira apucă o farfurie, una pe care tocmai o așezase lângă chiuvetă, și mi-o vâră sub nas.

— După așa ceva umblai, nu?

Adulmec repede. Fantastic, Kira chiar a pus mâna pe farfuria cu *vitello!* Fac un pas mic înainte și mă apuc să ling farfuria. Tare gustos! Are puțin gust de pește și de carne fragedă. Altfel spus: ca și când totul ar fi fost gătit special pentru mine!

Pe Kira o umflă râsul.

— Dar știu că-ți place, scumpul meu! Ce mă mai mir?! Că doar *vitello tonnato* este pregătită din carne de vițel cu sos de ton, adică taman prada ta preferată. Ai avut noroc că musafirii au mai lăsat câte ceva din el.

Torc și ling farfuria până ce strălucește de curată ce este. Să mă aștepte oare pe undeva și o a doua porție? Curios, fac cercetări pe marginea chiuvetei. Din

păcate, nimic! Așa că de la tors trec la miorlăit. Și anume la un miorlăit de-a dreptul cerșetoresc. Că doar vreau și eu mai mult!

Kira ridică din umeri, în semn de părere de rău.

— N-am ce-ți face, Winston! Acum chiar că n-a mai rămas nimic!

Sar de pe bufet și m-apuc să dau târcoale prin bucătărie. Pe aici pe undeva trebuie să se mai afle câte ceva rămas de la minunăția aia de masă! Cu nasul în podea, miros în fiecare colțișor după resturi de mâncare.

Kira mă privește, distrându-se de minune.

— Winston, arăți exact ca un câine! Nu ți se pare că te cam lăcomești?

Las baltă imediat adulmecatul și mă așez în fund. Mai întâi Odette și-acum Kira! Ce le-o fi apucat azi pe amândouă prietenele mele?

Kira se lasă în genunchi în fața mea și mă scarpină ușurel pe după urechi. Pare să-și dea seama că tocmai m-a jignit cumplit. Nu ca Odette.

— Dragul meu, n-am spus-o cu răutate. Numai că, în ultimul timp, chiar îmi fac griji în legătură cu felul în care te hrănești. Mai întâi de toate, fiindcă tocmai am auzit o poveste urâtă de tot, o chestie pe care trebuie neapărat să ți-o spun și ție!

O poveste urâtă în legătură cu mâncarea? Asta nu poate să însemne decât că ne amenință vreo foamete! Știam eu! Deci am avut dreptate și de-asta e Crăciunul pe lume: ca să bagi în tine cât cuprinde!

Kira mă ia în brațe și, cât se poate de serioasă, mă privește în ochi.

— Winston, am aflat că în cartierul nostru bântuie un individ care urăște pisicile și pune momeli otrăvite. Momelile arată ca feliile alea atât de gustoase de lebărvurșt sau ca sardinele din conservele cu ulei. Numai că mai toate pisicile și mai toți câinii care s-au înfruptat din așa ceva s-au prăpădit. Și asta fiindcă în momelile cu pricina a fost pusă otravă pentru șobolani. Închipuie-ți și tu! Doamna Bönnigstedt, cea cu chioșcul de la școală, mi-a povestit asta, fiindcă și biata ei pisică, Musch, a trebuit dusă la veterinar și nu mult a lipsit să moară. Așa că umblă cu băgare de

seamă și dă-le de veste și prietenilor tăi! Nu mâncați nimic de pe jos sau de la necunoscuți, oricât v-ar lăsa gura apă! E pericol de moarte!

Pericol de moarte? Momeli otrăvite? Tocmai la noi, în vecini? Milostiv zeu al pisicilor, dar asta-i îngrozitor! Pentru toate pisicile de aici, de pe Hochallee, astea-s vești cum nu se poate mai proaste. Până și eu am dat pe stradă peste câte o bucățică gustoasă. Să nu-ți vină să crezi ce s-ar fi putut întâmpla! Și mai știu eu un motan căruia trebuie să-i atrag atenția în mod deosebit: Spike! Chiar acum!

— Așa că, drăguțul meu, nu pui gura pe nimic străin, ne-am înțeles? mai zice Kira.

Chiar că pare îngrijorată.

— Cel mai bine și mai bine, îți pregătesc chiar acum, repejor, niște ficat de pasăre, OK?

Mă rog, fie! Presupun că vestea asta proastă pentru Spike poate să aștepte și până mâine, că și-așa în noaptea asta precis lenevește pe undeva. Mâine însă, ăsta-i primul lucru de care o să mă ocup: dau năvală în curte și pornesc alarma pentru vestea cea groaznică!

***

Cu toate că după minunăția de ficat de pasăre primită de la Kira îmi petrec restul serii trândăvind pe canapea și profitând de câte un scărpinat primit când de la prietena mea, când de la Werner, în timpul nopții am parte de un somn cât se poate de prost. Visele mă trimit la munți de sardine în ulei otrăvite, iar imaginile astea înfiorătoare sunt însoțite de sunetele, la fel de fioroase, ale unui concert de flaut. Agitat, mă zvârcolesc în coșulețul meu. Mai mult, îmi închipui că eu însumi am băgat în mine o momeală din aceea, iar acum mă chinuiesc dureri de burtă cumplite. Să nu-mi vină să cred, durerile par incredibil de adevărate. Iar burta începe chiar să-mi zvâcnească, cuprinsă de crampe; mi se pare că mii de ace mici îmi sunt înfipte în burtă. În chinuri, fac ochii mari și încerc să alung visul ăsta atât de urât. Numai că durerile nu contenesc deloc. Mă scutur și îmi încordez atenția. Bine, dar

asta-i chiar de-adevăratelea. Ce vis, nici vorbă de vreun vis. Chiar am niște dureri cumplite de burtă!

Despre pături și buiote. Și despre copii care cresc prin grădină

Kirei nu-i prea place să doarmă singură pe întuneric, așa că lasă mereu întredeschisă ușa camerei. Mă strecor înăuntru și mă chinui să ajung în pat la ea, că de un salt direct nu mă simt deloc în stare. Îmi bolborosește ceva în burtă, de-ai zice că am înăuntru o oală cu supă pusă la fiert și uitată pe foc.

Miorlăi a jale și trag nădejdea ca, auzindu-mi vaietele, să se trezească și Kira. Numai Kira și-ar da seama dacă am fost otrăvit de vreun răufăcător. La urma urmei, știe că prin împrejurimi bântuie un monstru, unul care vrea să le ia viața lăbuțelor moi. Numai că prietena mea doarme așa de adânc, că n-aude deloc cum și cât suferă amicul ei, Winston. Drept care miorlăi și mai tare. Degeaba, niciun semn. Aoleu și vai de mine! Ce mi-a mai rămas de făcut? Am nevoie degrabă de cineva care să-mi maseze burtica suferindă, și numai Kira poate face asta!

Poate că izbutesc totuși să mă urc în pat? Mă salt în două labe și-mi rotesc privirea prin cameră. Hmmm. În condiții normale, chiar n-ar fi fost nicio problemă, dar în halul în care mă aflu acum… nici nu poate fi vorba! Îmi vine totuși altă idee, una care are legătură cu o trăsătură mai deosebită a celor cu două picioare. Și anume că ăștia n-au blană. Iar unul dintre neajunsurile care li se trage de aici este că, atunci când n-ai blană, îți cam îngheață picioarele fără o pătură care să ți le acopere. De cele mai multe ori, din pricina asta se trezesc oamenii. Chestia asta o știu foarte bine, fiindcă Werner pur și simplu urăște să se pomenească cu mine, în mod cu totul și cu totul excepțional, că-mi arde de joacă tocmai când stă și el întins și doarme pe canapea. Și-atunci când, cu totul și cu totul întâmplător, m-apuc să dau la o parte de pe el pătura cea moale, ca să mă culcușesc și eu într-un loc comod, la picioarele lui, de obicei nu trece prea mult până se trezește și mă alungă. Tocmai fiindcă a simțit rece la picioare. Mda, ca să vezi cât de simțitori sunt oamenii!

Ăștia n-ar supraviețui nici măcar două zile la rând dacă ar fi lăsați în natură. Dar asta e altă poveste.

Mai important acum e ceea ce tocmai mi-a trecut prin cap: îmi întind labele, cu ghearele scoase, către capătul păturii care atârnă peste marginea patului și trag de el cu grijă. Mai întâi încetișor, după care din ce în ce mai vârtos, până când pătura alunecă pe lângă mine și ajunge toată pe podea. Hai că mi-a ieșit! Și-acum, mă pun pe așteptat.

Prea mult nu trebuie să mai rabd, că încă înainte de-a ajunge cu numărătoarea la zece (credeți-mă, știu să număr!) o și aud pe Kira că suspină. Agitată, se foiește în pat de colo colo, pentru ca în scurt timp să se ridice în capul oaselor și să aprindă veioza de pe noptieră. Se uită scurt de jur-împrejur și-așa se face că dă cu ochii de mine.

— Winston, mi-ai luat cumva pătura? Ce mai e și asta? Doar e decembrie, mi-e frig!

„Păi eu ce să-ți fac? De ce n-ai și tu blană?” i-aș răspunde eu. Dar, cum nu sunt în stare să vorbesc și cum durerile de burtă mă sâcâie mult mai mult decât faptul că-i lipsește Kirei blana, mă limitez la un miorlăit cât se poate de deznădăjduit.

Kira sare pe dată din pat și e în genunchi, lângă mine.

— Oh, săracul de tine! Ce-ai pățit? Ce miorlăit jalnic!

Miorlăitul mi se preschimbă în văicăreli în toată regula, mă prăbușesc într-o rână și mă răsucesc de pe-o parte pe alta de durere. Cu băgare de seamă, Kira mă mângâie cu o mână pe spinare și cu alta pe burtică. Auuu!

Mă chircesc și nici nu mă mai rostogolesc de pe-o parte pe alta. Cu mare atenție, Kira mă ia acum în brațe, se ridică cu mine și mă așază în pat.

— Nu-mi place deloc cum arăți, Winston! Burta ți-e tare ca piatra! Ce-i cu tine așa deodată?

Ce n-aș da să știu și eu! Pot doar să sper că n-am fost otrăvit de hainul ăla care urăște pisicile și că nu-mi voi petrece tocmai acum ultimul ceas din viața de motan. Nu îmi amintesc să fi înfulecat în ultimul timp ceva de pe stradă, dar, la urma urmei, nici nu vreau să-

mi amintesc. Din nefericire, când vine vorba de ceva gustos, nu mă dau deloc în lături! Așa că e foarte, chiar foarte posibil ca, în hoinărelile mele, să fi gustat totuși de pe jos o chestie sau alta care să mi se fi părut gustoasă.

Îmi ridic căpșorul și încerc s-o privesc pe Kira drept în ochi, nădăjduind să priceapă cât de rău mă simt. De cele mai multe ori, felul ăsta de a împărtăși gândurile merge de-a dreptul extraordinar între mine și Kira. Asta ni se trage, probabil, de la faptul că, odată, fără voia noastră, am ajuns să facem schimb de trupuri, ajungând să ne putem citi gândurile. Pare o nebunie ce spun, dar e adevărat; de-atunci eu și Kira suntem atât de apropiați, că imediat ne dăm seama ce-l frământă pe celălalt.

— Nu cumva ai fost otrăvit? De ticălosul care urăște pisicile?

Ei, ce spuneam eu? Chestia chiar merge de minune între mine și Kira! Se apucă să mă mângâie duios pe cap. Precis îi vine ei vreo idee despre cum să-mi vină mai repede în ajutor.

— Bun, dacă ți-e chiar așa de rău, trebuie să mergem de urgență la veterinar. Sau, la ora asta, mai bine la clinică. Poate că ăia de-acolo o să-ți poată goli stomacul sau ceva. Mama e tot la mătușa Olga, la Köln, așa că o să-l trezesc pe Werner. Numai să pun repede ceva pe mine.

Stop, ia stai așa! CEEE??? La clinica veterinară? Să-mi golească stomacul? Eu mă gândeam la un masaj pe burtică și un culcușit sub pătura Kirei până mă simt mai bine! De-așa spaimă, las văicărelile deoparte și mă trag și mai aproape de Kira.

— Așa carevasăzică! Deci nu ți-e chiar așa de rău? Și nu-i de mers cu ambulanța la spital?

Precis că, pe lângă asemenea vorbe, Kira mai și zâmbește, pot să-mi dau seama chiar și în lumina slabă care vine dinspre hol. Chiar dacă o fac numai cu greu, mă străduiesc să răspund în felul meu, torcând adică, ca să înțeleagă Kira că a nimerit-o. Mă mai mângâie puțin pe cap, după care se ridică de pe pat.

— Păi, dacă nu-i vorba de nicio urgență, atunci măcar o să-ți încălzesc o buiotă. Și poți să rămâi la

mine-n pat tot restul nopții. Dar să știi că dacă mâine dimineață tot nu ți-e bine, mai avem încă timp să ajungem și la veterinar. Ce zici de chestia asta?

Sfârrr, sfârrr, SFÂRRR! Că bine zici, draga mea! Și-acum, iute după buiota de care ziceai!

***

— Te rog, Beate, liniștește-te când îți zic. Nimeni n-a vrut să te otrăvească! De unde până unde prostia asta?

Sfântă sardină în ulei! Ce mai e și cu zarva asta dis-de-dimineață în dreptul camerei Kirei? Și eu care am neapărat nevoie de liniște, fiindcă, cu toată buiota și mângâielile pe burtică, tot n-am izbutit să închid un ochi. Până și Kira, ca să se pregătească de mers la școală, s-a strecurat tiptil afară din cameră, ca să mă lase să dorm mai departe. Și-atunci de unde până unde s-a stârnit acum așa un tărăboi?

Trag cu ochiul înspre noptiera pe care stă un deșteptător. De pe vremea când eu și Kira ne-am preschimbat trupurile am ajuns, probabil, singura pisică de pe lume care e în stare să citească ceasul, dar și alte alea de-ale oamenilor. 11:30. Prea bine. Unsprezece și jumătate nu e chiar foarte devreme, așa cum îmi închipuisem eu. Dar chiar și-așa! Mă salt în capul oaselor și răsuflu ușurat când îmi dau seama că nu mă mai chinuiește nicio durere de burtă. În fața ușii, larma e în toi!

— Asta-i chiar culmea, Beate, Ana nu este deloc îngrijitoarea mea! Este menajera casei mele. Ba da, bineînțeles că asta e cu totul altceva.

Sar din pat și, curios, arunc o privire în afara camerei. Werner se fâțâie încoace și-ncolo prin hol cu telefonul fără fir și, după cât se înțelege, vorbește cu îngrozitoarea de Beate. Adică, tocmai vorbește Beate, fiindcă Werner privește doar în gol, încordat și ținând telefonul ceva mai departe de ureche, doar glasul de la celălalt capăt al legăturii e cu adevărat răspicat. Într-atât de răspicat, încât multe le prind și eu, cu urechile mele.

— Zi-i cum vrei tu femeii ăsteia, Werner, dar ascultă la mine: a fost cât pe-aci să ne aibă pe toți din familie pe conștiință. Noaptea trecută am avut cu toții niște dureri cumplite de burtă, de-am fost gata-gata să ajungem la spital. Dacă mă întrebi pe mine, eu cred c-am fost otrăviți!

Ce? Deodată mă dezmeticesc. Și lor le-a fost rău azi-noapte? Îmi vine să-i iau lui Werner telefonul din mână, ca să-i pot povesti Beatei că și eu am pățit la fel. Numai că, firește, așa ceva ar fi chiar o prostie, de vreme ce eu nu pot deloc să vorbesc și, prin urmare, n-o pot face nici la telefon.

Werner ia o gură zdravănă de aer. După cât se pare, încearcă să-și păstreze cumpătul.

— Dar nici n-o să te-ntreb, Beate. Și, după cum tocmai ți-am spus, asta-i o prostie cât toate zilele! De ce să fi vrut Ana să te otrăvească?

— Pentru că îi stau în gât. Și îi stau în gât fiindcă m-am prins cu cine am de-a face.

— Ce zici c-ai făcut? pufnește Werner în râs. Ai văzut cu cine ai de-a face? Asta-i chiar mare răutate, Beate.

— Bine-ți mai stă, Werner, îți mai dă mâna să și râzi. Îți spun eu: femeia asta, cu plodul ei și cu maică-sa cu tot, vrea să se cuibărească la tine și tu habar n-ai!

Cum adică să se cuibărească? Zău dacă pricep ceva. Că doar de cuibărit se ocupă doar păsările, în cuiburi. Ca motan, sunt expert în privința asta. Sigur, nu c-aș fi zburătăcit vreodată din căscioara ei vreo făptură de-asta, cu pene, ca s-o… ăăă… mă rog! Știu însă că alte pisici chiar se ocupă de așa ceva. Până și grăsanul ăla de Spike a stat odată la pândă, la jgheabul unei streșini, și a dat iama într-un cuib ca ăsta. Mâncare de prânz cu pene, câââhhh! Nici nu vreau să-mi amintesc! Și la ce mi-ar folosi, mă rog, atâta timp cât am parte de un castronel în care mi se pun numai minunății, de la pateu de ficat până la sardine în ulei? Lăsând însă toate astea la o parte, Ana, Kira și babușca nu locuiesc la noi cuibărind, ci fiecare în camera ei. Că doar un om, așa, potrivit de statură, nici n-ar încăpea în vreun

cuib de pasăre! Așa că și Beate asta vorbește niște prostii mai mari decât ea!

Și așa pare să vadă lucrurile până și Werner, care s-a pus deja pe un gâfâit ca lumea și, față de felul său obișnuit de-a fi, a ridicat binișor tonul.

— Beate, îți interzic să vorbești în felul ăsta despre Ana! Și, trecând peste vorbele tale nerușinate tocmai rostite, de joia trecută Ana mai e și plecată de-acasă. Așa că, în caz că ceva n-a fost cu-adevărat în regulă cu mâncarea, îți garantez că ea nu are nimic de-a face cu asta.

Răspunsul Beatei vine pe un ton vădit mai înfundat, de nici nu-i mai pot auzi vorbele.

— Nu, firește că n-am pregătit eu mâncarea. Că, după cum bine știi, nu sunt decât profesor de fizică, nu cine știe ce bucătar. Toată mâncare a venit de la Sandro. Are un magazin cu totul excepțional de delicatese, care e totodată restaurant pentru petreceri. Și-l mai știu și de ceva ani buni, iar mâncare lui Sandro a fost întotdeauna de o calitate fără egal. Nu știu zău unde v-ați stricat voi cu toți la stomac, dar de la mine nu vi se trage sigur așa ceva. Și acum scuză-mă, dar mai am ceva treabă de făcut.

Și clic, închide. Pentru ca mai apoi, de cum dă cu ochii de mine, stând și eu ghemuit în cadrul ușii, să vină direct la mine și să mă scarpine pe după urechi.

— Bună dimineața, Winston! Asta a fost insuportabila aia de Beate! Dar lasă că i-am arătat eu ei. Otrăvită cu mâncare! Mă umflă și râsul! Acum, serios vorbind: probabil că împielițatele alea mici ale ei au luat cine știe ce virus intestinal de pe la grădiniță. Și-acum să dea vina pe biata Ana… Hai că-i de tot râsul!

Miaun și eu cât se poate de convins, căci, firește, Werner are dreptate cu vârf și îndesat. O obrăznicie fără pereche! Ce-i ăla virus intestinal și cum de poate fi luat așa ceva pur și simplu de la grădiniță nu mi-e mie prea limpede, dar, pentru toate răutățile pe care le-am îndurat din partea copiilor Beatei, zău dacă așa o chestie cu virus nu-i taman ce-au meritat. Așa că, de nenorocirea care căzuse pe capul meu nu se făcea deci vinovat niciun ticălos care ura pisicile și punea pe

stradă sardine în ulei otrăvite, ci șleahta de flautiști. Și grădinița.

Și, fiindcă veni vorba, chiar mă întreb ce-o fi aia o grădiniță. Să meargă acolo oamenii-copii? Carevasăzică nici vorbă să se nască și ei normal, ci cresc, așa, în brazdă? Sau în vreo seră? Asta da întrebare! Recunosc, până acum nu m-am gândit niciodată cum stă treaba cu odraslele oamenilor. Adică ar putea și Werner să capete un copil dacă, plin de încredere, s-ar adresa unei chestii din astea, care se ocupă cu grădinăritul de oameni-copii?

Și chiar mă străduiesc să-mi închipui cam cum i-ar sta lui Werner să vină acasă cu un om-copil așa de mic. După știința mea, ăștia mici zbiară mult și bine, iar din când în când mai și miros de-ți mută nasul. Werner sigur n-ar ști ce-i de făcut în asemenea împrejurări. Slavă Domnului însă că locuiesc la noi și Ana, și babușca, două mame cu experiență, care sigur i-ar sări în ajutor. Dar poate că de la grădinița aia poți lua și un copil, așa, mai măricel. Unul care să știe nițeluș mai mult decât doar să plângă și să miroasă. Cazul cel mai fericit ar fi să știe deja să cânte ca lumea la flaut. Sau cum ar fi cu unul care să fi trecut deja de vârsta cântatului la flaut. Uite, unul asemenea dragei mele Kira! Pe de altă parte, așa o minunăție de copil precum Kira nici că se mai află, ceea ce înseamnă că nici nu mai avem nevoie de vreun altul.

Werner nu mai comentează nici el pe tema copiilor și-a grădiniței ci, fluierând ghiduș, așază din nou telefonul din hol la încărcat. După care se duce la cuier de unde-și trage pe el o jachetă. Mă gândesc c-o trebui să ajungă la universitate, ca să țină vreo prelegere pe-acolo.

— Așa, Winston, mă cheamă și pe mine datoria! Petrece-ți ziua cât mai frumos. Și-apoi, Ana trebuie să sosească din clipă în clipă și, după cum o știu, precis ți-a adus ceva bun de la Köln. Pe mai târziu!

Hm, ceva bun ăsta sună cu totul extraordinar! Dacă mă întorc la cuvântul datorie, mi-aduc și eu aminte că până și eu am de rezolvat o treabă urgentă. Că doar trebuie să-i dau de veste lui Spike despre dușmanul ăla

al pisicilor! Fârtate, hai că mă grăbesc să-ți vin în ajutor!

Despre castroane de mâncare și pisicologi. Dar și despre prieteni italieni

— Haleală otrăvită? repetă Spike revoltat, iar lângă el Caramel și Odette fac ochii mari.

— Da. Pusă intenționat, ca să mușcăm din momeală. Lăsată în urmă de unul care urăște pisicile! explic eu.

— Să se țină oamenii de asemenea răutăți? se miră Caramel.

Odette dă din coadă, neliniștită.

— Bine, dar asta-i o nenorocire! Știu și eu prea bine că nu toți oamenii ne au la inimă… dar chiar așa, să vrea să ne vadă pielea-n băț?

— Da, să nu-ți vină să crezi, îi dau eu dreptate. Așa că e foarte important să nu mai mâncăm ce găsim pe jos, pe stradă.

— Eu oricum nu fac așa ceva. Nu mănânc decât ce prind singură. Că-i și mult mai gustos așa. Nu, băieți?

Dinspre Spike și Caramel se lasă o tăcere apăsătoare. Până la urmă, cel dintâi își drege glasul și rostește:

— Ăăăăă, da… chiar așa! Prinsul ăsta e bun el, când și când, dar… ei bine… vezi tu, te cam și chinuiește. Iar șoarecii ăștia sunt al naibii de iuți… Așa mi se pare mie. Dar dacă mă trezesc și eu c-o îmbucătură gustoasă, așa, la nas… Mă rog, bine că ne-a atras atenția Winston.

Dac-aș putea să izbucnesc în râs, zău c-aș face-o. Mi-l și închipui pe grăsanul de Spike gâfâind de mama focului după vreun șoricel sprinten și iute ca o sfârlează. Ceea ce însă mă și face să-i dau cu totul și cu totul dreptate… prinsul ăsta nu-i nici de mine. Dar, fiindcă simt eu că așa ceva nu i-ar pica bine lui Odette, nu mai scot o vorbuliță.

Pe Caramel pare să-l doară-n cot de-așa ceva și nu se sfiește s-o recunoască:

— Nu, Odette. Uite, nu-s nici eu cine știe ce mare prinzător de șoareci. După cum nici nu cred că, dobândită în felul ăsta, prada ar avea gust mai bun. De

obicei, sunt mai mult decât mulțumit cu ce-mi pun oamenii în castronel.

Interesant! Carevasăzică până și Caramel locuiește laolaltă cu niște oameni! Mă întreb totuși cine-și lasă biata pisică așa de ciufulită să bată străzile cartierului. Că dac-aș fi arătat precum Caramel, Ana m-ar fi băgat de mult la baie, pentru un spălat temeinic, cu șampon special pentru blană.

— *PJffrrr!* pufnește Odette, cu dispreț. *Castronel!* Numai când aud de așa ceva! Știți ce, băieți, n-aveți decât să mâncați ce poftiți. De-acum înainte însă, trebuie s-aveți grijă să nu vă nimerească ăla de urăște pisicile.

Și, acestea fiind zise, dispare în direcția ieșirii din curte.

— Ia te uită? se miră Caramel. Ce-o fi cu ea, așa, nitam-nisam?

Până și eu mă uit cruciș în urma ei. Nu-s deloc obișnuit cu-asemenea toane la Odette.

Spike scutură din cap.

— Ziceți voi ce-ți zice, dar ceva-ceva nu-i în regulă cu Odette.

— Ce vrei să spui? încerc eu să-l descos.

— Păi ați auzit voi vreodată ca Odette să povestească ceva despre *acasă? Ceva, orice?* Despre mergătorii pe două picioare la care stă și ea? Winston, nu trebuie să ajungi neapărat cine știe ce mare priceput într-ale oamenilor, ca tine, dar chiar așa, fără un cămin al tău viața de pisică e destul de neplăcută.

Priceput într-ale oamenilor? Ăsta aiurează de-a binelea! Sună ca și când aș fi un papă-lapte și aș juca tot timpul după cum îmi cântă Werner. Ceea ce, oricum ai lua-o, e o prostie, fiindcă, în realitate, la noi în casă eu mi-s șeful. Bine, recunosc. Poate că mai degrabă-i babușca. Cu restul însă, Caramel nu-i chiar departe de adevăr: mai întâi, viața fără mergătorii pe două picioare n-ar fi câtuși de puțin comodă, și, doi la mână, într-adevăr, Odette nu povestește niciodată ceva de pe-acasă, de la ea.

— Hm, chiar așa, despre oamenii din viața lui Odette nu știm de fapt nimic, mărturisesc și eu. Bine, dar de unde până unde te-ai trezit cu asta taman acum?

Spike își strâmbă capul într-o parte.

— Ei, dar e doar limpede ca lumina zilei: cum ne-apucăm eu și Caramel să povestim că suntem destul de bine îngrijiți de deschizătorii noștri de cutii de conserve, Odette își ia tălpășița. Ciudat, nu? Ca și când ar fi ceva ce nu i-ar pica deloc bine.

Caramel suspină.

— Spike, se vede că locuiești în casa unui pisicolog. Sau, fiindcă-i vorba de Ramona, a unei pisicologe.

Pisicoce? Năuc, mi-arunc privirea când la Spike, când la Caramel. Dinspre Spike răsună ceva cam ca un behăit, o chestie care pentru el ar însemna niscaiva chicoteli.

— Chiar ai dreptate, Caramel. Pe Ramona mea n-o poate duce nimeni de nas!

Aha. Carevasăzică Ramona asta e pisicologa cu pricina. Dar ce naiba o mai fi și asta? Să vină cumva de la „pisică”? Și de fapt ce înseamnă, cam același lucru cu „drăgălică”? Așa, o pisicologă ar fi o femeie deosebit de drăgălașă, lucru care însă, sincer să fiu, mă cam surprinde, fiindcă tot ce ne-a povestit până acum Spike despre Ramona n-a sunat deloc… *drăgălaș.* Mai degrabă plin de țâfnă. De pildă, pe oamenii ăia, bieții de ei, care dis-de-dimineață au vrut să vorbească cu ea despre Biblie, mi ți i-a scuturat de le-au mers fulgii. Mă rog, poate că în privința asta oamenii înțeleg prin „drăgălaș” și „drăgălică” pur și simplu cu totul altceva decât…

— Winston? mă smulge Spike din gânduri.

— Ăăă… da?

— Pari dus cu mintea într-altă parte. Te plictisim cumva?

— Deloc. Mi se pare doar că, pentru o pisicologă, Ramona nu-i câtuși de puțin drăgălică. Adică, după toate câte le știu și eu despre ea.

Spike își holbează și-și tot holbează ochii.

— Cum-cum? *Drăgălică?* Ramona? De unde-ai mai scos-o și pe-asta?

— Păi fiindcă-i pisicologă. Probabil că ți-e totuși o tovarășă de viață deosebit de drăgălică, nu?

Spike pufnește, se aruncă pe jos și începe să se rostogolească îndrăcit de colo-colo. Zău dacă n-am

impresia, și nu pot să scap de ea, că de mine râde.

— Auzi, colega, chiar mă-ntreb de ce te tot dai tu pe-aici mare și tare în privința mergătorilor pe două picioare, izbucnește el într-un sfârșit. Tu chiar n-ai habar de nimic!

Până și Caramel pare să se distreze de-a dreptul împărătește.

— Winston, un pisicolog e un om care se pricepe mai bine ca oricine la ceilalți oameni. Unul care se ocupă de ceea ce zic ceilalți și de cum se poartă… după care înțelege și el mai bine cam ce le trece ălora cu adevărat prin cap. Sau cum se simt ei în acele momente.

Sfântă sardină în ulei! Hai că asta sună chiar palpitant!

— Atunci de ce se cheamă așa meseria asta? vreau și eu să aflu.

Caramel își strâmbă capul.

— De unde să știu eu. Atât că despre asta-i vorba: un pisicolog poate, mai mult sau mai puțin, să citească gândurile.

— Nebunie curată! izbucnesc eu, entuziast. Și Ramona poate așa ceva?

Caramel și Spike dau amândoi din capete, cu un aer înțelept.

— Exact. Fiindcă așa ceva a și studiat. Pisicologia, mai explică Spike, cu o mutră de motan important. Și anume la *Universitate.* Unde mai pui că, pe un perete din camera ei de lucru, atârnă și un afiș cât toate zilele. Și zice acolo, pe afiș, că poate și are voie să-i cerceteze pe alți oameni la cap. Așa ceva se numește „diplomă”.

Bun. Cu-atâta lucru nu-l impresionezi nici pe departe pe unul ca Winston Churchill. Fiind motan de profesor, știu și eu că un titlu de profesor valorează cu mult mai mult decât o diplomă, după cum știu și că, probabil, are și Werner aninat pe undeva un asemenea afiș, care sigur e *mult* mai mare decât al Ramonei. Chestia cu capul însă nu-i rea deloc.

Zău dacă nu mi-ar plăcea să pot face și eu așa ceva. C-așa frumoasă a fost vremea în care eu și Kira fusesem în stare să ne citim unul altuia gândurile! Iar

chestia că oamenii chiar pot învăța într-o școală așa ceva e cu-adevărat minune mare!

Firește că un pic tot sunt invidios că o parte din priceperea Ramonei pare să se fi lipit și de grăsanul de Spike. Că uite cât de repede și-a dat seama că ceva nu era în regulă cu Odette atunci când venea vorba despre castronele de mâncare și despre cum erau astea umplute de către oameni. Iar dacă mă gândesc mai bine, chiar că știu mult prea puține despre Odette. Ceea ce-i cât se poate de rău, fiindcă în ochii mei e de departe cea mai grozavă pisică de pe lume. Așa că-mi pun în minte ca, pe viitor, s-o țin mai atent sub observație pe Odette. Adică *și mai* atent, în caz că-i posibil așa ceva. Poate descopăr până la urmă care-i adevărata ei nemulțumire în legătură cu castronelele de mâncare. Sau poate în legătură cu mergătorii pe două picioare.

***

Înainte de-a mă grăbi s-o apuc către casă, mă hotărăsc totuși s-o caut pe Odette. Prea departe nu putea să ajungă. Pe undeva, mă încearcă sentimentul că ar putea fi cuprinsă de tristețe. Bine-bine, nu-s eu nici pe departe vreun pisicolog, dar inima-mi spune că așa ar fi.

Mă opresc puțin sub bolta porții de la stradă, pentru a-mi arunca privirea după Odette. Zăpada de pe trotuar scârțâie sub apăsarea fundului meu, în timp ce acesta se adâncește în ea. Brrr, hai că mi-a înghețat fundulețul! Ce mai încoace și-ncolo, sunt făcut mai degrabă pentru vară decât pentru iarnă și mi se pare că zăpada asta e, de fapt, o adevărată provocare. Nu pot în ruptul capului să pricep bucuria fără de margini care-i cuprinde pe Kira și pe prietenii ei, Tom și Pauli, de fiecare dată când încep să cadă primii fulgi de zăpadă. Pesemne că oamenii n-au nici cea mai mică idee despre cât de rece se simte zăpada pe niște lăbuțe moi și sensibile!

Ghinion, n-o zăresc pe Odette nici la stânga, nici la dreapta în lungul străzii. Așa că, vrând-nevrând, trebuie s-o apuc prin zăpadă. Dar ce nu face un motan

atunci când pisica vieții lui pare a fi în grea suferință? Curajos nevoie mare, pășesc punând pe zăpadă lăbuță după lăbuță. *Miorlaaauuu!* Dar chiar că-i groaznic! N-are importanță, trebuie să-mi văd de drum.

După câțiva metri, labele îmi sunt înghețate bocnă, de nici nu mi le mai simt. Așa că pășesc mai departe prin zăpadă, mai degrabă șchiopătând, și traversez intersecția cu aleea aflată de-a curmezișul, după următorul rând de case. Știu că lui Odette îi place să umble pe aici, prin curțile astea dosnice, fiindcă se plictisește să tot zacă prin curtea din spatele casei noastre. Poate am noroc pe-aici!

Nu. Nici urmă de Odette. Dau însă peste altcineva, unul pe care-l cunosc prea bine: Werner! Stă sprijinit de-un perete de casă și e adâncit într-o discuție împreună cu un alt bărbat, pe care l-am mai văzut cândva. Îmi muncesc iute mintea. Așa-i! E cel care ne-a adus mâncarea pentru petrecerea de familie de la sfârșitul săptămânii. Așa că trebuie să fie… Sandro! Interesant! Am auzit vorbindu-se despre el destul de des, căci de fiecare dată când Ana sau babușca nu gătesc, Werner comandă aproape întotdeauna ceva de mâncare de la magazinul său, iar uneori chiar mănâncă acolo.

În timp ce Werner dă din mâini ca un apucat și îi vorbește lui Sandro, amețindu-l cu spusele lui, acesta stă mut și mai trage din când în când din țigară. Traversez strada și o țin întins către cei doi. Odată ajuns în preajma lor, îmi dau seama că bărbații stau la taifas chiar lângă intrarea unui magazin alimentar. Și, de cum se deschide ușa cu pricina, lăsând o clientă să iasă din magazin, cum se împrăștie în aer niște minunății de mirosuri. *Miorlau,* tare gustos! Mai-mai să dau buzna înăuntru!

— Ia te uită, Winston, tu ești, bătrâne!

Werner a dat cu ochii de mine. Se oprește pentru o clipă din datul din mâini și se apleacă pe vine către mine.

— Și ce cauți, mă rog, pe aici?

Eu miorlăi răspicat și-mi pun o labă pe un genunchi de-al lui. Acum, cu toată gheața care s-a așternut pe jos, n-ar fi deloc rău dacă m-ar lua și Werner în brațe.

N-aveți decât să spuneți c-aș fi vreo mimoză, dar chestia cu iarna chiar că nu-i de mine!

Și se pare că privirea mea rugătoare chiar a dat roade, fiindcă Werner își strecoară mâinile pe sub mine și mă ridică de la pământ.

— Să facem prezentările: Winston, Sandro. Sandro, Winston!

Bărbatul, cu mult mai scund decât Werner, cu părul negru și tuns foarte scurt, îmi zâmbește.

— *Ciao, gatto nero!*[7] Winston, mă bucurrr molto să faciamo conoșența.

Miorlau! *Gatto nero?* Să-nsemne vorbele astea cumva „motan negru”?

Și graiul ăsta ce-i, italiană? Se prea poate. Că Sandro ăsta are același accent ca al ciudatului ăluia de Francesco, un motan care căutase cândva să se dea la Odette. S-a dat drept italian, numai așa, ca s-o facă și el pe grozavul. Când, de fapt, pe Francesco nu-l chema decât Franz-Josef și era de fel dintr-un cătun subdezoltat pe nume Weddelbrook. Te pomenești că și Sandro ăsta o fi tot așa, vreun pezevenchi! Pe de altă parte, oricât m-aș uita și eu mai atent în jur, nu dau peste nicio femeie pe care ar fi putut s-o impresioneze cu-așa o șmecherie.

Și uite-l că-și și întinde mâna către o lăbuță de-a mea și, după toate regulile politeții, mi-o strânge scurt.

— Oh, *il gatto nero* area una lăbuță molto rrrece! Acesta nu lucru buono! Werner, credo că-i musai să porți rapido il motano la acaza.

La acaza? Păi, dacă vrea să spună cu asemenea vorbe „acasă”, atunci omul nostru se pricepe negreșit la pisici și nici vorbă să fie vreun prefăcut.

— Da, imediat-imediat. Numai în câteva cuvinte să apuc să-mi duc povestea până la capăt. Fiindcă n-a fost de ajuns cântarea groaznică pe care ne-a administrat-o muierea, că lucrurile au luat-o și mai rău razna. Și au legătură, chiar dacă mai pe ocolite, până și cu tine!

Hm, nu cumva Werner tocmai povestea despre Beate?

— Așa. Și închipuie-ți și tu că a doua zi după-masă mă sună și-mi vine cu teoria că Ana ar fi vrut s-o

otrăvească!

Îhî. Deci de Beate e vorba.

Sandro saltă din sprâncene.

— Aha. Și ce area a facere con me? *Non capisco!*[18]

— Păi, cum îți spuneam: așa, mai pe de lături. Se pare că pe Roland, pe ea și pe copii i-a cam chinuit durerea de burtă peste noapte. Și de-aici i-a venit ei ideea că Ana ar fi gătit intenționat ceva care le-a căzut lor greu. Firește că totul nu-i decât o mare prostie. Ca să nu-ți mai spun că Ana nici n-a gătit măcar, că doar tu ne-ai adus toate cele la ușa casei.

La auzul vorbelor ăstora, Sandro nu răspunde nimic, dar, fiindcă mă aflu la înălțimea ochilor lui, mă prind că i se întunecă chipul.

Numai Werner habar nu are de nimic.

— Oricum, îi dă el înainte cu vorba. Eu unul cred că au luat copiii ceva de pe la grădiniță și-așa le-au dat boala și celorlalți de-acasă. Așa c-am putea să fim chiar fericiți că nu s-a prins și de noi.

Chiar așa. Știu eu ce zic. Că durerile de burtă pe care le-am avut eu chiar că nu le doresc nimănui! Iar de-acum înainte o să-i ocolesc și mai mult ca până-acum pe copiii Beatei. Sandro tace în continuare, dar de jur-împrejurul gurii, chipul i se schimonosește într-un fel tare ciudat și așa, deodată, îmi pare că povestea cu Beate e gata-gata să-i dea și lui oarece dureri de burtă. Chiar așa, ce ciudat! Ce n-aș da să fi fost chiar în clipa asta un pisicolog care să se poată zgâi înăuntrul căpățânii lui Sandro!

În mare grabă, acesta își aruncă țigara jos și o și stinge, strivind-o.

— Ciao, Werner! Trebuie mergo inauntrrru. Salutări Anei de la a mea parte. Și degrabă cu *il gatto* acaza!

Și țuști! dispare. Și încă așa de repede, că Werner nici măcar n-apucă să-și mai ia la revedere. Privește buimac în urma lui, suspină adânc, mă strânge ceva mai tare în palton și o pornește către casă.

Pace pe Pământ. Până și între Beate și Ana

Nici n-a deschis Werner bine ușa, că am și mirosit că Ana și babușca s-au întors. Glasurile celor doua *femei din viața mea* le-aș recunoaște oriunde! Urrraaa!

Gata cu mâncatul de ciudățenii de pe la bufetul italianului! Pe Hochallee, la numărul 106a, se trece din nou la gătitul în toată regula!

Mă furișez pe ușă, pe lângă Werner, și o apuc în direcția sufrageriei, de unde tocmai răzbăteau vocile celor două. Păi, nu vorbea Werner azi de dimineață despre ceva bun pe care sigur mi l-ar aduce Ana? Hei, aici mi-s! Unde mi-e cadoul?

Numai că, în loc să se bucure că dau ochii cu cel mai nobil și mai isteț motan din lume, babușca și Ana nici nu se sinchisesc de mine. Ele au început să se sfădească și unde mai pui că pe rusește. Asta-i limba maternă a Anei și a babușcăi, iar dacă se iscă câte o gâlceavă între ele o țin una și bună pe rusește.

În privința asta, mie puțin îmi pasă în ce limbă se ciondănesc ele, fiindcă, de când am trecut cu Kira prin schimbul de trupuri, sunt în stare să pricep de minune limba rusă. Așa că mă prind imediat despre ce e vorba: spre marea mea mirare, din nou despre groaznica aia de Beate! Ia n-auzi aici! Se pare că Ana și babușca nu-i mai suportă ăsteia trăncăneala!

Curios foc, îmi ciulesc urechiușele și aflu că Beate ar fi lăsat un mesaj urât de tot pe robotul nostru, în care zicea despre Ana c-ar fi fost o „îngrijitoare”. Chestia asta a făcut-o pe Ana să-și iasă rău din pepeni, lucru care, la rândul său, a făcut să-i sară mustarul babușcăi. Iar babușca e de părere că, oricum, pentru toată tărășenia asta numai Werner al meu ar fi de vină. În privința asta, Ana îi dă din nou dreptate. Că și ea îl consideră în oarecare măsură vinovat pe Werner. De ce anume, zău dacă știu. Cu alte cuvinte: Ce? Oi pricepe eu rusește, dar nu-nțeleg deloc despre ce-i vorba. Ce-o fi de fapt aici la mijloc?

Că, la urma urmei, Werner și Ana se înțeleg de minune. Puțin spus. Adevărul e că cei doi sunt o adevărată pereche de îndrăgostiți. De plăcut, s-au

plăcut ei dintotdeauna. Dar, acum câteva săptămâni, Werner a scăpat-o ca prin minune pe Ana noastră din ghearele nenorocitului de fost prieten al ei, pe nume Vadim. A ajuns să se bată de-a binelea cu ăla, chiar dacă, de felul său, profesorul nu-i deloc un tip căruia să-i facă plăcere încăierările. După care, Ana nu numai că i-a mulțumit, ci i-a mai spus și că ar fi eroul ei. Mda, și PE URMĂ, pur și simplu l-a sărutat pe Werner! Și-ncă pe gură! La început, nu mi-a venit să cred ce vedeam. Și asta pentru că, așa, în mod normal, Werner al meu e un om foarte timid.

Ei, dar de când a prins și Werner ceva mai multă încredere, o face și el tot mai des. Vreau să spun, nu cu orice femeie, așa, la-ntâmplare, ci, firește, numai cu Ana. Iar așa ceva, după umilele mele cunoștințe la capitolul iubirea dintre oameni, e, fără nicio îndoială, un semn că cei doi sunt acum o pereche. Unde mai pui că, între timp, mai sunt și alte chestii care vorbesc despre așa ceva: merg singuri la plimbare și nici măcar babușcăi nu-i mai e îngăduit să-i însoțească! În afară de asta, Werner nu i se mai adresează Anei cu „Ana”, ci, când și când, cu „vrăbiuțo”. Știu de la televizor că, atunci când oamenii se plac, își dau unul altuia nume de animale micuțe. De aici „vrăbiuță”, „șoricel” sau „iepuraș”. (Iar dacă ajung să nu se mai suporte, și animalele se fac mai mari. Ceva cam de genul „bou” sau „vacă”.) Dar până și glasul Anei, atunci când vorbește cu Werner, a căpătat între timp o mlădiere dulce. Sună plin ochi de iubire. Ce mi-aș dori și eu s-o aud pe Odette că-mi susură la fel atunci când stă de vorbă cu mine!

— Werner, ne-am întors! strigă Ana deodată, în germană, în direcția holului de la intrare.

În ciuda ciorovăielii cu babușca, a simțit că Werner a rămas acolo.

— Vrei să vii până aici, te rog? se aude din nou glasul Anei, ceva mai tare și aproape amenințător.

Dulceața din glas, de care tocmai ziceam, ia-o de unde nu-i. Werner își vâră capul în sufragerie.

— Bună, vrăbiuțo! Bună, doamnă Kovalenko, le salută el pe Ana și pe babușca. E minunat că v-ați întors! Chiar ne-a fost dor de voi.

OK, glasul lui Werner e încă unul plin de dulceață. Sau, mai degrabă, unul opărit? Și asta fiindcă profesorul meu pare să simtă atmosfera proastă din sufragerie, drept care aruncă și el, nesigur, vorbe precum „E totul în ordine, vrăbiuțo?”.

Ana îi aruncă o privire întunecată și trage adânc aer în piept.

— Nu-i deloc în ordine, Werner, deloc! spune ea și își dă ochii dramatic peste cap.

Miorlau! A băgat spaima până și în mine, cel mai viteaz motan din lume!

— De ce… Dar de ce, vrăbiuțo? Ce, nu-s bine Olga și copilul?

Olga e sora Anei. Locuiește în Köln și tocmai a născut primul ei copil. Că de-aia s-au și dus Ana și babușca la ea în vizită, că treaba cu copilul pare o adevărată aventură. Să-l fi luat și Olga pe-al ei tot de la o grădină din acelea? Poate că, odată ajunsă acasă, a constatat că nu fusese crescut ca lumea în grădinița cu pricina. Dar de unde până unde să aibă Beate ceva de-a face cu asta și ce vină o avea Werner?

Căutătura Anei e în continuare amarnică. Ca și cea a babușcăi. Cu mare băgare de seamă, îmi pierd urma pe sub canapea. De aici, de dedesubt, pot să aud totul, iar dacă lucrurile o iau razna, măcar am o șansă să scap întreg și nevătămat.

— Ba da, Werner, Olgăi și copilului le merge bine. *Mie* însă nu mi-e deloc bine. Vin acasă, dau drumul la robotul telefonic și-o aud pe cumnata ta cum, profitând de blândețea ta, mă face *îngrijitoare.*

Acum e rândul lui Werner să își dea ochii peste cap.

— Hai, măi, Ana! Doar știi și tu cum e Beate. Nu trebuie să te înfurii dintr-atâta lucru. Chiar în dimineața asta i-am spus, numai că e o persoană deosebit de cicălitoare, care pur și simplu nu poate să lase nimic de la ea.

Miorlau! Cum adică „persoană cicălitoare”? Prea puțin spus! Cu mult mai potrivit ar fi „tocătoare la cap”!

— Werner! Puțin îmi pasă mie de Beate!

— Nu? Nu-ți pasă? întreabă Werner, surprins.

— Nu! Fiindcă mai mult îmi pasă că încă nu-i nimeni din familia ta care să știe că suntem împreună! Că dacă Beate ar fi știut, sigur n-ar mai fi zis c-aș fi *îngrijitoarea* ta și mi-ar fi arătat și mie ceva mai mult respect!

Ăăă, despre ce-i vorba până la urmă? O spun cât se poate de cinstit, dar zău dacă pricep ce vrea să zică Ana. De ce-o fi așa de important pentru ea ca enervanta aia de Beate să știe că Werner și ea sunt împreună? Mie unuia mi se pare că, cu cât știe mai puțin Beate despre așa ceva, cu-atât mai bine! Privindu-l pe Werner însă, pe care-l pot zări destul de bine de aici, de dedesubt, îmi dau seama, cum altfel, că știe destul de bine despre ce vorbește Ana. Fiindcă are un aer tare vinovat.

— N-am… ăăă… Pur și simplu n-am ajuns s-o fac, ăăă… eu… ăăă…

Ce bâiguială jenantă! Nu-i câtuși de puțin felul de-a fi al lui Werner! Ceva nu-i deloc în regulă în toată povestea asta!

— Nu te cred! i-o retează Ana. Și știi ce mai cred?

Ia să vedem, că tare-s dornic s-o aflu! Fiindcă, spre deosebire de Spike, care locuiește laolaltă cu o pisicologă, eu unul trăiesc împreună cu un profesor de fizică și, de cele mai multe ori, mă aștept ca oamenii să-mi spună în față ce gândesc.

— Ăăă, ce?

— Cred că ți-e jenă cu mine. Fiindcă nu-ți sunt decât o amărâtă de menajeră. Și uite de-aia nici nu le povestești alor tăi nimic despre mine.

Werner cască ochii cât cepele și trage o gură de aer în piept. Ceea ce înseamnă că bănuiala Anei e departe de-a fi adevărată.

— Bine, vrăbiuțo, dar cum poți să crezi așa ceva?

În loc de răspuns, Ana înghite în sec și observ că în ochi îi apare o strălucire suspectă. Să fie cumva niscaiva lacrimi? Sfântă sardină în ulei! După câte știu eu, oamenii în toată firea varsă lacrimi deosebit de rar. Ceea ce înseamnă că treaba e serioasă!

Și vine și rândul babușcăi să se bage în vorbă:

— Fiica mea nu trebuie să fie jignită de femeia asta! Werner Hagedorn, fiica mea e frrrumoasă și foarrrte

educată! O adevărata regină este! Și așa și trebuie să vă purtați cu ea!

Miorlau! Babușca a cuvântat cât se poate de înfuriată. Din locul meu de observație, îmi îndrept cu grijă privirea în direcția ei, ca să-mi dau seama dacă nu cumva a făcut deja spume la gură. Din fericire, nu s-a ajuns într-atât de departe. Werner stă însă pironit, de parcă tocmai ar fi primit o palmă de la bătrână.

— Dar, doamnă Kovalenko! Zău dacă-mi pot reveni… A jignit-o cumva Beate pe Ana? Firește, nu poate fi vorba de așa ceva! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce-a putut să zică?

— Păi, poți s-asculți și singur, rostește Ana, smulgând telefonul de pe masa din sufragerie și întinzându-i-l lui Werner.

Werner apasă pe o tastă a aparatului și ne punem cu toții pe ascultat vorbele Beatei, înregistrate de robotul telefonic:

— Mda, Werner, tot eu sunt, Beate! Uite, trebuie să ți-o spun din capul locului: e pur și simplu revoltător să-mi trânteşti telefonul numai fiindcă mă iau de îngrijitoarea ta! Nu-ți convine să auzi adevărul sau ce să cred? Să zicem atunci că, probabil, femeia nu ne-a otrăvit, dar nici nu-i cine știe ce de capul ei ca îngrijitoare. Pe glafurile ferestrelor e peste tot numai praf. Am verificat eu însămi duminică. Așa că sfatul meu e: fă-i vânt duduii și caută-ți alta nouă!

Werner trage aer în piept aproape horcăind și nici eu nu mai am stare și ies de sub canapea. Ce obrăznicie fără margini!

— Vrăbiuțo! Asta-i chiar rău de tot! Imediat o să-i dau telefon Beatei și o s-o pun cât ai clipi la punct!

Ana scutură din cap.

— Nu, nu-i nevoie să faci așa ceva. Nu sunt supărată că femeia asta n-are niciun pic de rușine, ci fiindcă e limpede că habar n-are că eu sunt prietena ta. Altfel n-ar fi cutezat să spună așa ceva. Iar asta înseamnă că nu ai spus nimănui despre noi doi. Ăsta-i lucrul care mă-ntristează.

Mai întâi, Werner lasă privirea abătută înspre podea, după care saltă bărbia și încearcă să încropească o explicație.

— Bine, vrăbiuța mea, dar eu nu vorbesc cu Beate despre lucrurile care mă privesc numai pe mine. Și de ce-aș face-o? Când știu prea bine că nu-i decât o mahalagioaică. Și-mi și stă ca sarea-n ochi. Așa că de ce m-aș apuca să vorbesc cu una ca ea despre tine?

Ochii Anei încep din nou să strălucească. Numai că de data asta nu mai văd nicio lacrimă, ci mai degrabă… îmi storc rapid creierul: furie. Chiar așa. Ana e sigur furioasă.

— Werner, astea-s prostii! Nu-i vorba câtuși de puțin despre Beate. Nu i-ai spus *nimănui* din familia ta că acum sunt prietena ta. Nici mamei tale, nici fratelui tău. Că așa ar fi știut și Beate cum stau lucrurile. Numai că eu știu de ce: fiindcă nu vrei tu și pace! Nu vrei să fac parte din familia ta. De-aia!

Firește, eu unul nu pricep o iotă din așa o poveste de *dragoste-cu- năbădăi-într-o-familie-de-a-oamenilor.* Trebuie să recunosc însă că vorbele Anei îmi sună în urechi destul de convingător. Adică, mie cel puțin, așa motan cum sunt, îmi par limpezi de tot. După cum o privire scurtă aruncată înspre babușca îmi spune că și bătrâna simte la fel. Adică îi dă dreptate fiicei.

Werner dă ochii peste cap și răsuflă din toți rărunchii. Dar știi, în asemenea hal, de-ai zici că i-a atârnat careva de gât o piatră de moară.

— Nu am nimic împotrivă să te prezint familiei mele drept noua mea prietenă. De unde ai scos și prostia asta?

Ana însă nu vrea să se lase dusă de nas.

— Dovedește-mi-o!

— Ce? Și cam cum aș putea face așa ceva?

— Habar n-am. Gândește-te și fă-o.

— Vrăbiuțo, inima mea îți aparține doar ție. Dar crede-mă când îți spun că asta nu se poate dovedi în vreun fel!

Hm, și-asta e-adevărat. Până și eu, un motan neînchipuit de isteț, chiar nu-s în stare să dau de cap unei asemenea probleme. Că niciunul dintre noi nu-i vreun pisicolog cititor de gânduri. Numai babușca pare dintr-o dată cuprinsă de un oarece entuziasm.

— Ăăă, am eu idee foarrrte bun! Idee despre cum poate profesor să dovedească ce simte el pentru tine,

Ana!

Werner și Ana o privesc amândoi uimiți pe bătrână, lucru pe care babușca îl ia la cunoștință cu oarece satisfacție. De unde și pauza intenționată pe care o face acum bătrâna, după care clatină din cap plină de bunăvoință și începe să-și înșire planul:

— Domnule profesor. Currrând, germanii o să-nceapă să petreacă de Crăciun. Vine seara de ajun, nu? Iar pe aici se cheamă asta o sărrrbătoare serrrioasă, în sân de la familie, iar asta o știu și eu de la străbunici de-ai mei, germani.

Werner îi dă dreptate, înclinându-și capul:

— Așa-i, aveți dreptate. Cei mai mulți dintre germani fac din ajunul Crăciunului o sărbătoare de familie. Ce-i drept, în ultimii ani eu unul m-am ținut departe. Nu sunt nici eu cine știe ce mare doritor de petreceri de soiul acesta.

Babușca îl fixează din priviri.

— Da, da, așa mi-a zis și eu. Anul ăsta însă, o să faceți dumneavoastră altfel. Anul ăsta, o să faceți bine și-o să invitați din nou la dumneavoastră acasă toată familia. Și-așa o să și sărbătorim laolaltă: profesor, Ana, Kira, babușca, mamușca Hagedorn, sorrră, frrrate și afurrrisita de Beate cu ai ei copii. Și, cine știe, poate și Olga, cu Dieter și bebelușul lor. Iar dacă o să petrecem împreună de Crăciun o să se cheme că suntem o adevărată familie! Toți laolaltă!

Ce? Sper că ce-mi aud urechile să nu fie vreo propunere serioasă! Toată șleahta încă o dată aici? Dac-aș fi fost vreun câine, m-aș fi pus de îndată pe urlat. Nu-mi rămâne însă decât să miorlăi în sinea mea, plângându-mi amarnic de milă. Și mai arunc o privire spre colocatarul meu: păi, da, până și lui Werner îi pare totul departe de-a fi cine știe ce fericire, ceea ce nu se poate spune deloc despre Ana, care bate însuflețită din palme, cu fața strălucindu-i toată de bucurie. Gândul de a sta cu nătânga aia de Beate în preajma pomului de Crăciun pare s-o încânte de-a binelea.

Werner trage adânc aer în piept, după care își drege glasul. E limpede că ar trebui și el să-și facă oarece

curaj ca să-i spună babușcăi, cea atât de plină de elan, că o asemenea propunere e prostie curată!

— Doamnă Kovalenko, dar ce idee minunată! Chiar așa o să și facem, nu-i așa, vrăbiuța mea?

Ana nu comentează în niciun fel, dar, în loc de asta, îl cuprinde pe Werner de gât și-l sărută.

Un avertisment scris și un plan ca lumea. Și împăratul Chinei

Curios, trag cu ochiul peste umărul Kirei și încerc să pricep ce tot scrie de zor cu o carioca cu vârf gros pe o foaie de hârtie. Stă înaintea mea, pe jos, în timp ce eu m-am instalat cât mai comod în patul ei, ca să pot vedea mai bine.

Atenție!!! Aveți grijă de animalele dumneavoastră!

Până mai adineaori, eram încă mort de oboseală, fiindcă și babușca asta a cam întrecut azi măsura cu masa de prânz, iar eu am ajuns, cum altfel, să mă cam lăcomesc la ficatul de pasăre. În ciuda stării ăsteia, am sărit pe dată în sus, de parcă m-aș fi curentat, nu altceva. Fiindcă e vorba despre cel care le poartă sâmbetele pisicilor din cartier, un călău fioros despre care mi-a povestit Kira cu câteva zile în urmă! Mă trag înspre marginea patului și îmi fac loc cât mai aproape de umărul Kirei, care acum e cam la aceeași înălțime cu mine. Grozav! Acum o să pot să văd și mai bine.

Dar Kira mă împinge înapoi pe saltea.

— Hei, Winston, nu pot să scriu dacă te vâri așa în sufletul meu.

„În suflet”? Cum adică „în suflet”? Că doar Kira n-are sufletul, așa, la îndemână, ca să nu mai spun că nici nu știu dacă ar fi chiar atât de încăpător. Așa că-i arunc o privire buimacă.

Kira izbucnește în râs.

— Ei, Winston, și tu! Așa se zice când cineva se tot împinge în tine. E un fel de-a spune, pricepi?

A, asta era. Păi de ce nu zici așa? Torc, în semn c-am priceput. Numai că nici eu nu mă las intimidat cu una, cu două, fiindcă mi se pare toată tărășenia mult prea interesantă!

Kira suspină și se întoarce la foaia ei de hârtie.

Dragi prieteni ai pisicilor și ai câinilor!

Un smintit de dușman al animalelor de companie le-a pus gând rău protejaților voștri! Și s-a apucat să pună tot soiul de momeli otrăvite: felii de lebărvurșt, sardine în ulei sau cine știe ce altceva de mâncare.

La prima vedere, toate arată cum nu se poate mai îmbietor.

Odată ce apucă să guste din ele, animalele se îmbolnăvesc grav, pot chiar să își piardă viața! Așa că nu vă lăsați câinii și pisicile să mănânce de pe jos, de pe stradă!!!!

Miorrrrlauuu! Hai că mă trec toate răcorile! Și așa, cu ochii minții, parcă-l și văd pe Spike zvârcolindu-se de dureri de burtă după ce ar fi înghițit o sardină în ulei care-i făcuse atât de mult poftă mai înainte, atunci când o găsise pe marginea drumului. Nu, mă liniștesc eu însumi, doar i-am atras lui Spike deja atenția, iar asta-nseamnă că n-avem de ce ne teme în privința lui. Are însă și Kira mare dreptate cu anunțul ei, că doar trebuie să-i informăm și pe oameni, tocmai ca să fim cât mai siguri că nu se întâmplă vreo nenorocire. Mă întreb totuși cam câtor mergători pe două picioare le poți da de veste despre una ca asta cu un singur afiș. Gânditor, dau din coadă în stânga și-n dreapta și îmi fac socoteala pe unde ar putea și Kira să-și pună anunțul mai bine la vedere.

— Ție cum îți mai e, Winston?

Kira mă țintuiește cu privirea în timp ce mă mângâie pe spinare.

— Pari un pic încordat. Mai ai cumva dureri de burtă? Sau e vorba doar de chestia asta nouă, care a ajuns să te frământe și pe tine?

Miorlăi răspicat.

Cu o zvâcnire de cap, Kira îmi dă dreptate.

— Așa-i, te-nțeleg prea bine. Și mie mi se pare greu de priceput că un om e în stare de așa o ticăloșie. Stai numai să termin de scris anunțul asta și după aia o să-l copiem în cât mai multe exemplare, pe care eu, Tom și Pauli o să ne-apucăm să le agățăm peste tot prin cartier. Să vezi tu, Winston, că asta are s-ajute!

Aha, carevasăzică așa vrea Kira să facă! E un plan cu-adevărat deștept! Și, bineînțeles cu rezultate mult

mai bune decât să te fi apucat să stai de vorbă cu fiecare mergător pe două picioare în parte. Și încep și eu și mă gândesc la cum aș putea face să intru în legătură cu cât mai multe pisici. Sigur, să le dau de știre prietenilor mei din curtea din dos a fost un lucru bun, dar ce înseamnă trei pisici, când e foarte probabil ca numai pe Hochallee să trăiască peste o sută de făpturi cu lăbuțe moi. Sau, mai știi, poate chiar mai multe!

Firește, eu n-am cum să ajut cu răspânditul afișului, fiindcă, pe de o parte, habar nu am cum aș putea, așa, cu propriile mele lăbuțe, să-l prind de vreun copac sau stâlp, iar pe de altă parte, probabil că eu sunt singura pisică în stare să citească, oricât ai căuta în lung și-n lat. Așa că, dacă vreau cu tot dinadinsul să intru ca erou în istoria străzii, ar trebui să-mi dea cu totul altceva prin minte. Ce anume însă?

Soneria de la intrare începe să țârâie, iar Kira dă năvală afară din cameră, pentru a deschide ușa apartamentului. Nu trece mult și îmi ajung la urechi glasurile cunoscute ale lui Pauli și Tom. Ăștia doi sunt cei mai buni prieteni ai Kirei, atât la școală, cât și după școală. Se deosebesc cu totul și cu totul unul de celălalt – Tom e mai degrabă potolit și mereu chibzuit, în timp ce Pauli e o zvârlugă de fată, care se aprinde foarte ușor – dar amândoi par să alcătuiască o echipă perfectă. Zic și eu, după capul meu. Iar Kira se poate socoti chiar norocoasă cu ei doi, fiindcă, dați-mi voie s-o spun și eu, în calitatea mea de mergător pe patru picioare: mai sunt printre copii și tot soiul de nesuferiți. Și chiar în clasa Kirei nivelul prostiei e destul de ridicat, lucru de care am putut să mă încredințez eu însumi.

Pauli intră în cameră și se așază pe pat chiar lângă mine.

— Cum e, șefule? Ți-ai revenit?

Mda, ăsta mai zic și eu salut! Bine, aș fi preferat să-mi fi spus „maestre”, dar chiar și vorba asta, „șefule”, e destul de bună. Mă întorc cu burta-n sus, încep să torc și aștept ca Pauli să înceapă să mă mângâie. Din păcate, nu trece la așa ceva și, în loc de asta, își zbârlește de zor părul negru ca pana corbului, înșfacă

anunțul aflat încă pe jos și se așază la loc lângă mine, dar numai pentru ca, de îndată ce Tom și Kira intră în cameră, să țâșnească din nou în picioare. Au așa un talent și oamenii ăștia să se tot vânzolească!

— Bine, Kira, dar ai cam făcut treaba pe jumătate! strigă Pauli, fluturând foaia de hârtie. Carevasăzică, unde e, de exemplu, numărul de telefon al poliției? Pentru anunțuri despre lucruri suspecte! Sau, și mai bine, să fi trecut numerele noastre de telefon, că poate-i mai bine să nu ne lăsăm deloc în nădejdea poliției, că ăștia se ocupă, probabil, doar cu prinsul tâlharilor, spărgătorilor și-al altora asemenea. Mai mult ca sigur că nu se sinchisesc ei de unii care vor să le vină de hac unor pisici! Ceea ce-nseamnă că tot noi trebuie să ne batem capul cu toată povestea!

Tom privește, rumegă în minte și-și îndreaptă ochelarii de pe nas.

— Eu știu? Punerea de momeli otrăvite ar cam ține, cum scrie și în lege, de relele tratamente aplicate animalelor. Caz în care poliția chiar *trebuie* să se ocupe de așa ceva.

Pauli se pune pe chicotit.

— Măi, omule, cu așa vorbe parc-ai fi taică-meu.

Taică-său? Curios, îmi ciulesc urechiușele. Și eu care, până acum cel puțin, eram convins că Pauli n-are tată. După cum tot așa de limpede mi-era că fiecare copil de om – atâta timp cât nu a fost achiziționat de la o grădină din acelea de se cheamă „grădinițe” – are un tată. Numai că sunt pe lume și tați care, într-un fel sau altul, au dispărut. Ei, și de unul ca ăsta are parte Pauli a noastră. În orice caz, așa presupun eu. Se vede treaba însă că m-am înșelat.

Tom pare tocmai să cugete cam la aceeași chestie, fiindcă strâmbă din nas și întreabă:

— Ca *taică-tău*?

Pauli rânjește.

— Chiar așa. Că doar e avocat. Aproape că nici nu mai dau cu ochii de el, că stă undeva prin Heidelberg[9]. Dar, atunci când ajung totuși pe la el, mă ia, de cele mai multe ori, cu texte de-astea sucite. De-astea, de-ale avocaților. Cu timpul, am ajuns să cred c-o face cu cele mai bune intenții, cât să-mi deschidă

ochii, și nici n-ai cum să-l oprești. Mama zice c-așa a fost mereu. Și zău dacă nu mă întreb cum de-o fi fost ea în stare să se îndrăgostească de unul ca el.

Pauli ridică din umeri și continuă:

— Mda, numai că acum și aici nu-i vorba deloc de-așa ceva. Eu, una, rămân la ideea mea că, dacă vrem să salvăm animalele din cartier, nu trebuie să mergem numai și numai pe mâna polițiștilor. Fiindcă o fi ea bună, prevederea, dar și mai bine-i să pui laba pe făptaș. Adică pe ăla de urăște pisicile în halul ăsta.

Kira își încrețește fruntea.

— Bineînțeles că așa e. E limpede că cel mai bine așa ar fi: să-l prindem pe ticălosul cu pricina, ca să nu mai poată pune momeli. Că nici în ruptul capului n-o să fim în stare să le atragem atenția tuturor. Chiar așa de multe afișe n-o să putem pune.

— Exact! sare Pauli. Tocmai de-aia trebuie pus în anunț și un număr de telefon, la care să poată lua tot omul legătura direct cu noi în cazul în care a observat și el ceva bătător la ochi. La noi o s-ajungă atunci toate informațiile, din care o să putem alcătui un profil al făptașului, pe care o să putem să-l pândim și, hap, să punem laba pe el! *Hugh,* v-am zis-o![10]

După vorbele cu pricina, Pauli își încrucișează brațele la piept și îi face o plecăciune lui Tom.[11]

„Hugh, v-am zis-o?” Ce-o vrea să spună Pauli cu asta? Că doar am auzit cu toții că a spus ceva! Și totuși, par să fiu singurul care se minunează de așa vorbe, fiindcă Tom și Kira zâmbesc doar, atotștiutori.

— Hap, punem laba pe el. Chiar așa? îngână Tom până la urmă, cu un zâmbet și mai larg decât cel de adineaori.

Pauli dă din cap, în semn că despre asta era vorba.

— Firește. Că doar nu suntem la primul caz! Dimpotrivă, am ajuns profesioniști!

Chiar așa! Noi suntem ăștia! Iar prin „ăștia” înțeleg Kira, Pauli și Tom, ba chiar și Odette, Spike și Caramel, și eu însumi. Gândiți-vă că până acum i-am stricat ploile unui traficant de țigări, am arestat un răpitor și am dat pe mâna poliției o bandă periculoasă de spărgători de case de bani. Și toate astea *aproape* fără vreun ajutor din partea oamenilor mari. Toate

astea numai noi: niște copii și niște pisici. Ceea ce-i cu vârf și îndesat dovada că asta ar fi, în definitiv, și cea mai bună combinație! Bine, acum, de vreo câteva ori acolo, cum ar fi în situațiile alea mai încurcate și mai încurcate, a fost și poliția prin preajmă, dar ne-am fi descurcat noi de minune și de capul nostru. Cel puțin așa cred. Ba chiar și babușca ne-a dat o dată o mână zdravănă de ajutor ca să ieșim basma curată.

— OK, atunci o să mai scriu chestia cu observatul a ceva bătător la ochi și-o să adaug numărul telefonului meu mobil, anunță Kira și pune mâna pe carioca.

Tom scutură din cap.

— Nu, serios vorbind acum. Oi face eu pe detectivul, așa pe coclauri, dar și să-ți pui numărul de telefon pe un afiș, unul pe care avem de gând să-l agățăm peste tot? Cam cât de deșteaptă e așa o chestie? După aia o să te trezești că te sună sau îți dau mesaje tot soiul de țăcăniți.

— Hm, firește, în privința asta, cam așa-i, îi dă dreptate Pauli.

Kira suspină.

— Bine, și-atunci ce să fac? Să scriu un număr de telefon sau nu? Sau pur și simplu doar chestia cu poliția?

— Nu! spune Pauli. Eu, una, rămân la ideea mea, și anume că de povestea asta trebuie să ne ocupăm noi înșine. Asta dacă tot e vorba că vrem să ne salvăm pisicile. Închipuiți-vă că la mijloc ar fi putut fi foarte bine Winston!

Mă ridic în capul oaselor și dau aprobator din cap către copii. Chiar așa! Ia faceți bine și închipuiți-vă așa ceva! Ar trebui să intrați cât mai repede în acțiune și tare mult mi-aș dori să-mi dea ceva prin cap, ceva cu care să vă pot veni în ajutor!

— Ce-ar fi dacă am lua un telefon mobil *prepaid?* vine pe dată Tom cu propunerea. Am putea să luăm unul numai pentru acțiunea asta. Cred că nici n-ar costa vreo avere. Și după ce ticălosul cu pricina o să fie prins, n-o să mai avem nevoie de aparat.

— Tom, uite, asta da idee ca lumea! îl laudă Pauli, agitată la culme.

Pe mine-n schimb, m-apucă toate năbădăile, că iar nu pricep deloc despre ce vorbesc acum copiii, și nici nu pot să-ntreb. Oi ști eu totuși ce-i ăla un telefon mobil, dar, pe sfânta mea scândură de ascuțit ghearele, de cuvântul *prepaid* zău dac-am mai auzit vreodată.

— Mi-e și jenă să scot vreo vorbă, dar ce-i ăla un telefon mobil prepaid? Și de unde facem rost de unul? vrea să afle Kira, iar întrebarea ei mă face să o îndrăgesc încă și mai mult decât până acum, căci se vede treaba că mă înțelege chiar și pe mutește.

— Cartelă *prepaid* înseamnă că trebuie să-ți încarci telefonul înainte cu un credit oarecare, explică Pauli. Adică, de exemplu, unul în valoare de zece euro. De banii ăștia poți telefona după aia. Pentru așa ceva nici măcar nu e nevoie să ai vreun cont în bancă și nici să închei un contract pentru doi ani sau să faci cine știe ce altceva la fel de complicat. Pur și simplu îl cumperi, îl încarci cu creditul și gata. Iar dacă nu mai ai nevoie de el, nici nu te costă mai mult decât ai dat deja. Cred că asemenea telefoane mobile se găsesc de vânzare pe la benzinării. Și poate că în orice magazin de telefonie mobilă. E unul chiar pe șoseaua Eppendorfer și sigur putem să luăm un aparat de-acolo.

Miorlau! Un telefon mobil merge numai cu bani? Ia te uită ce interesant! Și cum bagi banii în telefon? Chiar se poate să-i vâri în aparat? Stau eu și mă gândesc dacă i-am văzut vreodată pe Werner sau Ana băgând bancnote în telefoanele lor mobile, dar zău dacă-mi aduc aminte de-așa ceva. Nici până în ziua de azi nu mi-e clar sută la sută cum stau lucrurile cu banii ăștia. Sigur e ceva anume, că pentru mergătorii pe două picioare treaba asta e extrem de importantă. Așa că îmi pun în minte să casc ochii mari la povestea cu telefonul mobil. Că după aceea o să mă fac și mai deștept!

— Chiar așa de scumpe nu-s ele, aparatele, adaugă Tom. Cred că cele mai ieftine costă cam în jur de treizeci de euro. Cum ar veni în cazul nostru zece euro de căciulă. Firește, nu-i nici pe departe vreun iPhone, dar, pentru ce ne trebuie nouă, e numai bun.

„Ai-fon”? Cam ca unul care n-ar avea ureche muzicală? Și, de fapt, n-ar avea muzicală niciuna

dintre cele două urechi? Numai că de la atâta gândit și dat cu părerea, mi s-a făcut din nou foame. Dar nu, așa, de orice, ci de sardine în ulei. Iar ăsta-i semnul cel bun că burticii mele îi merge din nou cât se poate de bine.

— OK, exclamă Kira, gata de acțiune. Atunci ar trebui să facem iute rost de un aparat, ca să avem un număr de telefon și să putem termina odată treaba cu afișele. Mai mult, am chiar treizeci de euro în pușculiță. Iar voi puteți să-mi dați partea voastră mai târziu.

După care, bătând din palme, adaugă:

— Așa că la treabă!

Kira golește purcelușul roșu care-i servește drept pușculiță și care și face veacul pe polița de deasupra mesei ei de scris și, în același timp, își înșfacă geanta de umăr și uite-i deja pe copii zbughind-o din cameră în direcția ușii de la intrare.

Hei, așteptați-mă și pe mine! Mă arunc pe urmele lor și izbutesc să mă strecor la timp prin crăpătura ușii, înainte ca aceasta să apuce să se închidă cu un țăcănit.

Odată ajunși afară, chiar dacă străzile sunt acoperite binișor cu zăpadă, copiii își încalecă bicicletele, iar mie mi se dă voie să mă instalez într-un coș de-al uneia dintre ele. Nu trec nici cinci minute și iată-ne înăuntrul unui asemenea magazin de telefonie mobilă. Numai că, din păcate, asta-i cam singurul lucru care ne iese bine din tot planul.

După ce Tom îi povestește vânzătorului de ce anume am avea nevoie, acesta schițează un zâmbet blând și întreabă:

— Dar cam ce vârstă ai matale, tinere?

— Ăăă, treisprezece. De ce?

— Atunci îmi pare rău. Până și pentru un telefon mobil *prepaid* avem nevoie de semnătura unei persoane majore.

Miorlau! Iar trec vorbele pe lângă mine fără să pricep nimic! Major? Asta ce mai e? Adică prietenii mei să fie cumva… minori?

— Eu! sare Pauli. Eu sunt majoră! Așa că iau eu telefonul mobil!

Vânzătorul dă din cap cu aceeași blândețe de adineaori.

— Da-da, ce să zic… Iar eu sunt împăratul Chinei.

Nebunie curată! Să fie *omul ăsta* nimeni altul decât împăratul Chinei? Dar cum se face că Maiestatea Sa a ajuns să lucreze tocmai într-un magazin de pe șoseaua Eppendorfer, în care se vând telefoane mobile?

Regula numărul 1: nu te pune cu babușca!

Coafura neagră și semeață a babușcăi arată azi parcă și mai impunătoare decât de obicei și expresia chipului ei inspiră ceva între fiori de groază și respect. Devenit, la vederea bătrânei, numai pe jumătate sigur pe el, vânzătorul de telefoane mobile se trage un pas mărunt îndărăt, înspre tejgheaua lui. Probabil că vrea să fie sigur că paza împărătească a palatului, aflată undeva prin măruntaiele magazinului de telefonie mobilă, ar fi gata să intre în acțiune, pentru a-l scăpa la o adică din ghearele unei bunici rusoaice.

— Bună ziua, ăăă… Cu… Cu ce v-aș putea ajuta? intră el în vorbă, șovăielnic și nici pe departe împărătește.

— Bună! îi întoarce babușca salutul, îndatoritoare. De ce nu doriți vindeți copii telefon mobil? Că banii sunt de ajuns.

— Păi, adică, le-am explicat deja copiilor că, până și-atunci când e vorba de telefoane mobile *prepaid* avem nevoie de un număr de cont în bancă și de semnătura unei persoane majore. Căci la mijloc e un contract, unul pe care îl încheiați cu noi.

— Contract? îngână babușca, săltându-și sprâncenele, ceea ce o face să arate și mai aspră. Am văzut la rrreclama din televizorrr și n-a zis nicio vorba de contract pentru *prepaid*, a zis totul este la liber. Nu contract, nu alte costări!

Vânzătorul face o mutră lungă.

— *Costări?*

Kira își drege glasul și se bagă în vorbă:

— Bunica vrea să spună „costuri”. A auzit că nu trebuie încheiat niciun contract, deoarece totul e plătit înainte și că nu costă nimic în plus.

Un smucit fioros din cap al babușcăi îl face pe vânzător să se mai dea un pas înapoi. Iar paza împărătească a palatului nu se-arată nici măcar acum.

— Ăăă, mda, păi, nu-i vorba de costuri, așa, directe, dar chiar așa, fără de contract, tot nu merge, fiindcă…

— Mincinosule! se stropșește babușca pe neașteptate, amenințând cu mâna pe sub nasul omului.

Sunteți un mincinos! În rrreclamă niciun contrrract, iar acum dumneata tot vrrrei contrrract! Ce mai obrrrăznicie!

Neputincios, vânzătorul își saltă palmele.

— Doamnă dragă, liniștiți-vă totuși! C-o luați și dumneavoastră de parc-ar fi o chestie de viață și moarte!

— Da. Este important. Este viața în joc. E adevărrrat că-i chestie de viața și moarrrtea!

Și, ca să dau de-adevăratelea de înțeles cât de serioasă e treaba, îmi iau un avânt scurt și sar pe tejgheaua vânzătorului și scuip cât mă țin puterile.

— Aoleu!

Împăratul Chinei face un salt înapoi și mă privește fix, îngrozit.

— Luați imediat fiara de-aici! Numaidecât, dacă se poate!

Hei, hei, dar ce, în China nu iubește nimeni lăbuțele moi?

Mai scuip o dată, cu toată puterea. Mda, se pare că tipul n-are nicio pază împărătească la palat, una care să facă bine și să mă alunge! Și cu privirea aia fioroasă pe care mi-o aruncă acum, nici vorbă să mă facă s-o iau din loc!

Omul scoate un suspin.

— Uitați cum stă treaba, doamnă: dacă spuneți că telefonul mobil este atât de important, n-aveți decât să încheiați contractul. Primiți pe loc aparatul și puteți telefona de îndată.

Babușca își lasă capul într-o parte.

— Bine, fie. Așa o să facem. Unde este contrrract? Ca să și semnez!

Vânzătorul își face de lucru pe sub tejghea, scoțând la iveală o hârtie și ceva de scris și se apucă să scrijelească ceva pe peticul de hârtie.

— Presupun că ați vrea același model de care s-au interesat deja domnișoarele și tânărul domn?

— Exact, răspunde Pauli în locul babușcăi. Olympic 3000, de 27 de euro.

— Bun. Atunci tot ce mai vreau de la dumneavoastră e cartea de identitate, doamnă… ăăă…

— Kovalenko, adaugă babușca cu glas ferm. Dar n-am carrrte de identitate, n-am decât pașaporrrt. Iată-l, vă rrrog! adaugă ea, împingând peste tejghea o cărticică cu o pajură cu două capete, lucitoare și întinsă pe toată coperta, la care vânzătorul-împărat se zgâiește curios.

— Așa carevasăzică… Păi, dacă veniți din străinătate am nevoie de o adeverință de la biroul de evidență a populației ca să pot completa formularul contractului.

Babușca trage adânc aer în piept.

— Adeverrrința birrrou evidența la populație?

— E vorba de bilețelul acela pe care l-ați primit de la biroul cu pricina, pe care e înscrisă adresa la care locuiți.

Și iar se lasă cu ridicat de sprâncene din partea bătrânei.

— Locuiesc în Omsk. În prrrovincia Omsk din Siberrria. În Rrrusia. Iarrr deocamdată îi dau mâna de ajutorrr fiicei Ana și fiicei acesteia și un bărrrbat. Darrr de locuit locuiesc în Omsk.

După mutra pe care o face vânzătorul, îmi dau seama că nu ăsta era răspunsul pe care aștepta el să-l audă.

— Da, deci, lucrurile stau cât se poate de prost. Iar asta înseamnă că nu vă pot vinde aparatul, deoarece…

TROSC! Babușca a izbit tejgheaua cu palma.

— Gata, ajunge! Cu așa nerrrușinarrre, mă faceți să pierrrd la timp! Mai întâi spuneți în rrreclama că, așa, purr și simplu farrra de contrrrract. După aia spuneți la copiii că trrrbuie să fie oameni marrri. După care îmi spuneți c-aveți nevoie pașaporrrt. Iar acum mai am nevoie și de bilețel de nu-știu-ce birrrou? Asta chiarrr culmea la culmi! Că și dacă acum moarrre la multe pisicile, atunci e numai vinovat dumneata. Și de-aia nici nu mă mișc de-aici farrră de telefon mobil. Eu aici rrrămâne!

Mai lipsește numai ca babușca să mai bată și din picior. E limpede cât de colo că vânzătorul de telefoane e stingherit rău. L-a trecut deja transpirația și-și frământă agitat pocitania de cravată de la gât. Motan cum sunt, nu prea am eu habar, dar parcă-parcă

aș zice că nu se simte deloc în apele lui. Poate pentru că haina de pe el e cel puțin cu un număr mai mică și poate pentru că se simte în ea ca o sardină înghesuită într-o conservă cu ulei. Cu alte cuvinte: am ajuns între timp să nu mai fiu atât de sigur că omul ar fi însuși împăratul Chinei, atât de lipsit de tact precum se-arată. Mai degrabă a mințit și el. Cum a făcut și în privința telefonului mobil *prepaid.*

— Nici noi nu ne mișcăm de-aici fără telefon mobil! se oțărăște acum și Pauli, care pur și simplu se trântește pe jos, în fața tejghelei.

— Chiar așa! îi țin isonul, laolaltă, Tom și Kira, așezându-se amândoi lângă Pauli.

Pentru ca imediat – să nu-mi cred ochilor mei de motan – să pufnească și babușca asemenea unei morse și să se așeze și ea pe jos, în rând cu copiii. Și ăsta e îndeobște cunoscut ca un lucru deloc simplu pentru ea, fiindcă la coafura ei falnică, babușca își asortează întotdeauna câte o rochie elegantă, destul de lungă și de strânsă pe trup și câte o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Nu tocmai cele mai indicate haine pentru exerciții fizice într-un magazin de telefonie mobilă. Chiar și așa, nu știu cum, dar mișcarea îi iese, chiar dacă una numai pe jumătate grațioasă, și se pune și ea jos. Sfântă sardină în ulei, babușca asta a noastră e pur și simplu o femeie dată naibii!

Vânzătorul iese de după tejghea. Între timp, broboanele de sudoare i s-au adunat pe frunte cu sutele.

— Ia ascultați aici! Nu puteți să vă întindeți pe jos în locul ăsta! Așa ceva nu se face!

Babușca nu-i întoarce nicio privire.

— Hei, eu… ăăă… chem imediat poliția.

— Bine. Așa faceți. Și-o să povestesc și eu cum sunteți mincinos, cum nu vindeți telefon la mine, pentrrru că nu sunt nemțoaică. Și că ați vrrrut să mă jigniți!

— Cum ați zis, vă rog?

Vânzătorul simte că se sufocă.

— Dar așa ceva nu-i deloc adevărat! Nu am nimic împotriva străinilor, iar treaba cu adeverința de la biroul de evidență a populației nu-i deloc invenția

mea. Am nevoie de-așa ceva, fiindcă altfel îmi face și mie șeful scandal.

Pauli se pune pe chicotit.

— Și-ar mai fi ceva! Acum o s-aveți parte și de scandal în presă! Mama mea este jurnalistă și-o să-i povestesc eu ce fel de magazin e acesta! Și ea o să scrie în ziarul la care lucrează și-atunci chiar c-o să aveți zile fripte!

Pe sfânta mea tăviță cu nisip! Aici chiar că s-a ajuns să se joace tare de tot! Și-așa, încetul cu încetul, începe să mi se facă milă de vânzător! Fiindcă nu știu dacă găsesc chiar potrivit ca cineva să fie amenințat. Una peste alta, n-a vrut să spună întocmai cele de care e învinovățit, ci doar i-a fost și lui teamă de șef. Tom și Kira par să gândească cam în același fel. Schimbă între ei câteva priviri, după care Kira vine cu o propunere:

— Bine, hai să vorbim serios acum: nu căutăm cuiva vreo pricină. Numai că avem nevoie urgentă de un telefon mobil, fiindcă vrem să împiedicăm un necunoscut care le-a pus gând rău animalelor din cartier. Plătim tot ce avem de plătit și vă garantăm că n-o s-aveți parte de nicio neplăcere din partea noastră. Vă rugăm, ajutați-ne!

Odată cu ultimele vorbe rostite, privirea Kirei se întristează. Fac un salt iute de pe tejghea, mă înghesui lângă ea și-mi iau și eu o privire dintre cele mai amărâte. Ia să vedem, merge?

Vânzătorul trage adânc aer în piept.

— Bine, fie. O să trec atunci adresa la care locuiți aici, în Hamburg, dumneavoastră semnați contractul, voi, puștilor, îmi dați banii, eu vă dau aparatul, după care sper să nu ne mai vedem. Și asta cât mai repede!

Miaumiorlau! A mers! Chiar o s-avem telefonul ăla mobil! Pe scândura mea de ascuțit ghearele! Ei, acum să vezi ce te-așteaptă, dușman nemernic al pisicilor!

O poveste peste poate de urâtă!

Când am intrat și noi cu bicicletele pe Hochallee bucuroși nevoie mare, primul lucru pe care mi-au căzut ochii a fost Odette!

Drept care sar din coșul bicicletei, patinez pe toate patru labele în direcția ei și izbutesc să mă opresc numai cu puțin înainte de-a da peste ea.

Kira se întoarce înspăimântată către mine.

— Winston! Ai înnebunit? Nu mai sări așa de pe bicicletă în plină cursă!

Pe Tom îl pufnește râsul.

— Hei, nu fi și tu așa severă! Am impresia că e vorba de un motiv serios pentru așa o acțiune ca de kamikaze. Uită-te și tu, iar e vorba de pisica aia albă și frumoasă, de care-i place lui așa de mult.

Bingo, amice, te-ai prins! De-aia o să vă și las să vă vedeți de ale voastre. Carevasăzică: orice-ați fi pictat voi pe anunțul vostru și oriunde ați vrea să-l puneți, va trebui să faceți treaba fără mine. Fiindcă și eu am ceva important de lămurit aici!

Odette se poartă ca și când nici n-aș fi fost gata-gata s-o dau de-a berbeleacul. Mai precis, se poartă ca și când nici măcar n-ar băga de seamă c-aș fi prin preajmă, ceea ce, la drept vorbind, e chiar imposibil. C-am ajuns față-n față, aproape proptindu-ne mustăți în mustăți. Chiar și-așa, privește pur și simplu țintă drept înainte, pe undeva pe lângă urechea mea dreaptă.

— Odette, torc eu către ea. Pe unde ai umblat? Te-am căutat peste tot!

La vorbele astea, catadicsește și-și îndreaptă capul către mine și mă privește.

— Că te și interesează pe tine! De unde până unde îți zboară ție gândul la alte pisici în loc să fii cu mintea numai și numai la castronelul tău de-acasă?

Aoleu! Că răutăcioasă mai e! Stau și mă-ntreb ce-ar zice despre așa ceva un pisicolog. Probabil c-ar ajunge la concluzia că Odette e încă supărată de ceva, ceva ce ar avea legătură cu ea și cu oamenii. Că doar nu cu mine, Winston, cel mai credincios prieten și cel mai înfocat admirator al ei. Așa că mă hotărăsc să-mi

păstrez cumpătul și să n-o iau ca și când mi s-ar fi reproșat mie ceva.

— Bine, ai dreptate, se întâmplă des să fiu cu gândul la porția mea de mâncare. E totuși un alt lucru de care țin să-mi amintesc cu mult mai des. Iar lucrul cu pricina – fac și eu intenționat o pauză scurtă, așa, ca pentru impresie artistică – ești, fără înconjur, nimeni alta decât tu, Odette! Căci te consider importantă în viața mea. Iar dacă simt că nu-ți merge bine, nu-mi merge nici mie altfel!

Odette cade pe gânduri. Ia să vedem, îmi mai trântește acum vreuna?

— Vorbele sunt frumoase, n-am ce zice, Winston, rostește ea până la urmă. Și mai află că și mie îmi pare rău că te-am repezit în halul în care am făcut-o, dar să știi că și eu am avut de-a face de-a lungul timpului cu alde mergătorii ăștia pe două picioare și nu a fost totul chiar așa de bine. Așa că și eu, atunci când v-aud vorbind despre atât de binevoitorii oameni, ăia care vă umplu castronelele numai cu minunății de-ale gurii, Atunci… Atunci… simt că m-apucă serios furia!

Miorlau! Și au! Și înc-o dată AU! Se pare că Spike a nimerit-o la fix cu bănuiala lui! Cum se face că mereu nu-l iau în serios pe colegul ăsta? Să fie cumva din pricina înfățișării lui, aia de băiat de treabă?

— Păi, în ce fel ai avut de-a face cu oamenii? mă interesez.

— Crede-mă, Winston, nu vrei să afli așa ceva!

— Ba cum să nu! o țin și eu pe-a mea, căci vreau cu adevărat să aflu.

Cum să aibă Odette încredere deplină în mine dacă nu ajung să știu și eu în ceea ce o privește lucruri cu adevărat serioase?

Odette suspină.

— Bine, fie, o să-ți povestesc. Dar nu aici, afară. Povestea-i lungă și mi-e și mie frig. Ce zici, hai să ne retragem în fața gurii de aerisire a beciului spălătoriei!

Cad o clipă pe gânduri. Normal, că doar și mie mi-e frig, dar și dacă Spike și Caramel s-or afla și ei în colțișorul pomenit, atunci Odette, mândră cum o știu, s-ar putea să nu-și mai spună oful. Nu, dacă țin să am

ocazia unei discuții între patru ochi de pisică, atunci trebuie să mergem într-altă parte.

— Am o idee și mai bună, zic eu ceea ce tocmai îmi trecuse prin minte. Hai să mergem în apartamentul lui Werner. Acolo o să fim la căldurică și-o să putem să ne căutăm un colțișor în care să nu ne stânjenească nimeni.

Odette șovăie. De vreo câteva ori a fost pe la noi prin casă, și cred că are o părere bună despre familia mea de mergători pe două picioare, doar a fost servită împărătește cu ce-au gătit și Ana, și babușca. Așa că de ce nu ne-am tolăni pe canapeaua mea preferată?

— Hai, Odette! Hai, că doar oamenii mei nu mușcă o știi și tu!

— Bine, hai că vin cu tine sus.

***

Așa se face că nu trece mult și ne aflăm într-adevăr întinși pe canapeaua mea preferată, fără să fim câtuși de puțin deranjați. Și-asta fiindcă Werner e plecat din nou la universitate, Ana e pe la cumpărături, iar babușca și copiii sunt în drum către cel mai apropiat centru de copiere, ca să multiplice anunțul acela. Datorită trapei pentru pisici montate la ușa de la intrare în apartament, pot să intru și să ies când am eu poftă și fără vreun ajutor omenesc.

Soarele de iarnă bate prin fereastra sufrageriei taman asupra canapelei, învăluind-o pe Odette, care stă drept înaintea mea, într-o lumină aurie. Ce mai, arată pur și simplu splendid și simt cum, la așa o priveliște, inimioara mea începe s-o ia la trap. Și-mi închipui cum eu și Odette alergăm peste zi pe o pajiște cu flori, iar seara, strânși unul în celălalt, am adormi cuibăriți în același coșuleț. Sau cum, tot așa, împreună, ne-am afla la pescuit de păstrăvi în apa unui pârâu și…

— Winston? mă aud strigat de Odette, dar și înghiontit cu laba, tot de ea. Visezi?

— Ăăă, ce? Eu? Nuuu, n-am făcut decât să… ăăă… să-mi închipui cum aș… ăăă… cum am, noi doi…

Pe sfânta mea tăviță cu nisip! Ce mai bâlbâială și pe mine! Mă port cam cum se poartă Werner în ultimul

timp. Dac-o s-o țin tot așa, sigur n-o să mai alerge nicicând Odette cu mine peste nicio pajiște înflorită! Așa că mă scutur.

— Ei, am încercat și eu, așa, să-mi închipui ce-ar fi putut să ți se întâmple așa de rău în legătură cu oamenii.

Pfff, hai c-am scos-o la țanc la liman!

Odette trage adânc aer în piept.

— Lucrurile stau în felul următor: n-am fost întotdeauna o pisică de pripas, așa cum m-ai cunoscut tu. Am avut și eu înainte parte de o stăpână iubitoare, de o casă frumoasă, cu o canapea dintre cele moi și de un castronel plin întotdeauna ochi. Și am chiar un pedigri adevărat, fiindcă m-am născut într-o vestită crescătorie de pisici.

MIAUUUU! Am știut-o eu: Odette asta, e o doamnă în toată regula! Că de cum am văzut-o prima dată, am ghicit eu că sub blana ei se ascunde mai mult decât o pisică de curte, vagaboandă. Fiindcă pentru așa ceva, eu unul, Winston Churchill, am nas, nu glumă!

— Iar, acolo, în casa stăpânei mele, nici nu eram singura pisică. Cu mine mai era o pereche de lăbuțe moi: ale prietenei mele Rosie. Și amândouă ne bucuram de o viață atât de frumoasă! Mergătoarea noastră pe două picioare era o doamnă în vârstă. Noi două eram bucuria vieții ei și eram răsfățate și îngrijite.

Odette face o pauză, părând să se lase în voia amintirii acelor timpuri minunate.

— Și pe urmă? mă arăt eu curios.

Privirea lui Odette se întunecă.

— Pe urmă, stăpâna noastră s-a îmbolnăvit rău de tot. Și, din zi în zi, i s-a făcut tot mai rău, atât de rău că ajunsese aproape să nu mai fie în stare să se dea jos din pat. Iar noi ne așezam pe cuvertura cu care sta învelită, ca să-i ținem de urât. În tot timpul acela trecea în vizită pe acolo, din ce în ce mai des, o domnișoară, nepoată de-a doamnei în vârstă. Îi făcea bătrânei cumpărăturile și, când și când, îi mai citea câte ceva din cele scrise prin ziare. Unde mai pui că, atunci când stăpâna noastră era trează și în stare să privească în jur, tânăra se juca până și cu noi.

Gânditor, mă scarpin cu o gheară pe după ureche.

— Păi, până aici totul sună mai degrabă ca și când în trecut n-ai fi avut de-a face decât cu oameni de treabă.

Odette scutură din cap.

— Stai și-așteaptă, Winston. Fiindcă, din nefericire, așa de bune și de frumoase n-au rămas lucrurile. Și eu, și Rosie ne-am dat seama până la urmă că nepoata aceea nu era chiar așa de treabă cum se arătase aproape tot timpul. Uneori, pierdea timpul prin grădină, obișnuind să vorbească acolo la telefon. Și anume cu prietenul ei, unul care, din când în când, trecea și el pe la noi.

Îmi strâmb capul și-o privesc pieziș pe Odette.

— Ei, și tu acum. Oamenilor, și mai cu seamă femeilor, le place să vorbească la telefon. E-adevărat, așa o purtare poate să deranjeze deseori, dar cred că așa ceva nu poate fi privit neapărat ca un semn serios al slăbiciunii de caracter.

— Dar nici eu nu vreau să spun asta!

Miorlau! Hai că acum glasul lui Odette începe să sune bine.

— Știu și eu că celor mai multe dintre femei le place să tot dea telefoane. Chiar așa de picată din lună nu-s nici eu. Vorba e *ce anume* spunea atunci când era cu telefonul la ureche. Și zicea că ar fi putut să moștenească toți banii stăpânei mele dacă se îngrijea și ea nițeluș de bătrână în perioada cu pricina. Pe de altă parte, zicea și că o enervau de fapt la culme toate poveștile pe care i le înșira stăpâna noastră, numai că trebuia să le mai înghită o vreme.

— Dar ce-i aia „să moștenească”? încerc eu să aflu de la Odette.

— Păi, cred că la oameni lucrurile stau cam așa: atunci când unul dintre ei moare, lucrurile lui le capătă un altul. Asta înseamnă să moștenești.

— Bine, dar de ce înainte de moarte trebuie să te porți frumos cu cel care urmează să se prăpădească? Vreau să spun, acela care urmează să fie mort tot nu mai poate face nimic cu lucrurile alea și nici nu poate hotărî pe mâinile cui să-ncapă ele.

Chiar dacă încă arăta ea mohorâtă, Odette nu poate să nu chicotească.

— Nu, lucrul ăsta îl hotărăsc oamenii, firește, înainte să moară. Adică, atunci când încă mai sunt în viață, stabilesc cine-s aceia care ar urma să primească lucrurile lor.

Rămân tot nedumerit.

— Și zici că funcționează? Că doar n-or să mai fie deloc în stare să controleze cum urmează să se petreacă lucrurile. Ce se-ntâmplă dacă nimeni nu respectă treaba asta?

— Ba da, ba da, Winston. Funcționează. Că mergătorii ăștia pe două picioare scriu totul înainte să moară, iar cele scrise se numesc testament. Și toată lumea trebuie să respecte testamentul. Iar dacă se găsește vreunul care să nu-l respecte, atunci ceilalți oameni au grijă să-i facă numai necazuri.

— Aha. Ciudată chestie. Și eu, care mi-am zis mereu că, odată ajuns la marele Dumnezeu al pisicilor, acolo, în Rai, puțin mi-ar păsa de fapt cine s-ar folosi de scândura mea de ascuțit ghearele.

Odette își fâțâie coada de colo-colo.

— Bine, dar tu ești un motan. Oamenii sunt altfel. Și oricum, întotdeauna ei țin mult la lucrurile lor. Ei, în orice caz, se zice c-ar fi bine, se-nțelege, să fii drăguț cu cineva la ale cărui lucruri râvnești. Pricepi?

Miaun și eu, dându-i dreptate:

— E limpede. Acum am înțeles. Adică, vrei să spui că nepoata aia se purta frumos cu stăpâna ta numai fiindcă ar fi vrut să moștenească ceva.

— Exact. Și așa, pe furiș, atunci când credea ea că sărmana mea stăpână nu-și dădea seama, se vântura prin toată casa, măsurând camerele de-a lungul și de-a latul. Și, simțind și eu, și Rosie că ceva nu mirosea deloc a bine, am tras amândouă nădejde ca stăpâna noastră să se facă cât mai curând bine.

— Și?

— Niciun și. Din nefericire, bătrânei doamne nu i-a mers deloc mai bine și, într-o zi, a murit. Și-așa ne-am trezit singure cu nepoata aceea.

— Care, de îndată, nu s-a mai arătat a fi deloc cumsecade, nu-i așa?

— Că bine zici. Pe dată nu s-a mai purtat deloc ca un om de treabă. Nici vorbă să se mai joace cu noi și, începând de-atunci, și porțiile de mâncare ni s-au împuținat simțitor, mâncare care oricum ajunsese să fie numai la conservă. Și eu, și Rosie am fost sigure: cât de curând, tipa ar fi urmat să ne ducă la adăpostul pentru animale, ca să poată locui în toată casa aceea mare fără noi, numai ea și prietenul ei.

— Aoleu, la adăpostul pentru animale? Grozăvie curată!

Odette își scutură capul.

— Stai să vezi, că ce-a urmat a fost chiar mai rău. Într-o zi, vine ea, nepoata, acasă, parcă turbată de mânie. Și s-a pus să țipe la noi și să ne bălăcărească, ba chiar să și arunce după noi cu te miri ce. Noi două n-am priceput nimic și ne-am speriat bine de tot, că doar nu făcusem nimic rău! În orice caz, până la urmă a pus laba pe noi și ne-a vârât cu de-a sila într-o cutie de metal, peste gura căreia a încropit ea un capac, pe care l-a prins zdravăn. Înăuntru era întuneric beznă, iar eu și Rosie eram peste poate de înspăimântate.

— Nu! rostesc și eu, arătându-mă revoltat. De ce s-or purta unii oameni în halul ăsta?

— Chiar așa a fost. Numai că nici așa ceva nu avea să se dovedească a fi cel mai rău.

— Miorlau! Pe sfânta mea tăviță cu nisip! Dar ce-a putut să se mai întâmple?

— A băgat cutia de metal într-o mașină, și dusă a fost, cu noi cu tot. Și-am ajuns hăt departe, fiindcă și mersul cu mașina a ținut o groază. Și când, în sfârșit, ne-am oprit, a înhățat cutia aceea, a scos-o din mașină și-a lăsat-o acolo, în drum.

— Și… Și pe urmă?

— Pe urmă pur și simplu a luat-o din loc.

— O clipită numai! Adică pur și simplu a plecat fără voi?

— Chiar așa. Așa se face că rămăsesem singure-singurele închise în cutia aceea. Fără nimic de mâncare. Și fără vreo picătură de apă. În clipele cu pricina ne-a fost limpede că ne aștepta un sfârșit dintre cele mai urâte. Închise într-o cutie de metal, rece și întunecoasă.

Un fior de gheață mă încearcă în lungul spinării și simt cum mi se zburlesc toate firele de păr din blană, dinspre vârful cozii către ceafă. Cum pot face unii oamenii asemenea lucruri groaznice?

— Mai pe urmă, avea să se petreacă însă altceva: după un timp, cât o adevărată veșnicie, am auzit un zgomot și amândouă…

— Ei bine, turtureilor, sunteți gata s-ascultați? se aude glasul Kirei, care își face apariția în sufragerie, ducând la subraț un teanc de petice de hârtie. Tocmai am copiat anunțul nostru în cincizeci de exemplare. Tu, Winston, sigur o să vrei să fii de față atunci când o să le punem prin diferite locuri, nu?

Odette îmi aruncă o privire.

— O să-ți spun altă dată povestea până la capăt. Hai, fă bine și mergi și lipește anunțurile alea.

Cu vorbele astea, sare de pe canapea. O, nu! Trebuie să aflu neapărat cum se termină totul!

O femeie hapsână. Sau un bărbat hapsân?

Abătut, mă lupt cu zăpada pe urmele Kirei. Oare câte bilețele din acelea vom fi pus deja? Habar n-am. Cam după al treizecilea copac m-am oprit din numărat. Sigur, ținem cu tot dinadinsul să-l prindem pe dușmanul pisicilor, motiv pentru care și acțiunea asta a copiilor e una înțeleaptă, după cum tot atât de limpede e și că e grozav că fac parte din echipă. Numai că în clipele acelea aș fi preferat să stau întins pe canapea și să aflu continuarea poveștii începute de Odette. Trebuie să fi fost careva care să le fi scos pe Odette și pe Rosie din cutia aceea, slăvit fie Dumnezeul pisicilor!

— Hei, copii! ne strigă un bătrân cu barbă aflat ceva mai în urmă, pe partea cealaltă a străzii.

Kira se întoarce.

— Da?

— Tocmai am citit bilețelul vostru. Așteptați o clipă!

Ne-ajunge din urmă, traversând cu pași grăbiți. Îl privesc curios. Poartă pe cap o bonetă tricotată, e înfășurat într-o haină groasă, iar în jurul gâtului are încolăcit un fular destul de lung. Și așa, deodată, simt cum mă ia din nou cu frig. Miorlau! Vreau și eu acasă! Urăsc iarna asta!

De cum a ajuns bătrânul înaintea noastră, am putut vedea că barba îi fusese năpădită de mici cristale de gheață. Sfântă sardină în ulei! Poate că și blana mea a înghețat în același hal!

— Carevasăzică, vreți să știți dacă a văzut careva ceva suspect, nu?

Copiii dădură din capete.

— Da, rosti Tom.

— Foarte bine, fiindcă nu mai târziu decât alaltăieri am văzut o femeie care a scos dintr-o cutie oarece cocoloașe de mâncare și le-a presărat pe o alee. Și a făcut asta mai cu seamă prin preajma copacilor și a colțurilor caselor. La început, nu mi s-a părut nimic nelalocul lui. Am crezut că presăra grăunțe pentru păsări sau așa ceva. Mai pe urmă, m-am uitat mai atent

și cred că era vorba de pește! Sardine în ulei! De-a dreptul scârbos!

Mă uit mirat în sus, la omul nostru. Cum adică *scârbos*? Gustos! Se prea poate să nu fi fost sardinele alea vreo mâncare de-a păsărilor, dar gustoase trebuie să fi fost neapărat!

Kira, Tom și Pauli par totuși să înțeleagă imediat cam ce vrea să spună bătrânul. Ca la un semn, trag tustrei aer în piept, iar Pauli prinde prima glas:

— Sardine în ulei! Păi, e limpede! Trebuie să fi fost taman momelile alea otrăvite!

Vai de mine, motan nătâng ce sunt! Păi, bineînțeles, hai c-acum îmi pică și mie fisa! Alea erau momelile! Iar omul din fața mea dăduse cu ochii de dușmanul pisicilor. Și, ca să fiu mai precis, peste dușmanca pisicilor. Că doar vorbise despre o femeie, nu?

— Și ce s-a mai întâmplat? stăruie Kira.

Omul ridică din umeri.

— Păi, nimic. Mai întâi, m-am gândit și eu să strâng bucățile alea de pește și să le arunc la gunoi, dar eram cam grăbit și nici n-aveam la mine vreo batistă sau ceva asemănător, în care să fi înfășurat chestiile alea slinoase. După cum nici n-aveam chef să-mi mai și miroasă palmele.

Pfff, oamenii ăștia! Pur și simplu habar n-au ei ce chestie ca lumea sunt mirosurile! Lăsând însă cu totul la o parte treaba asta, dacă omul o văzuse pe făptașa noastră acum două zile pe undeva prin preajmă, atunci se cheamă că suntem pe urmele ei, și chiar binișor de tot! Ceea ce înseamnă c-ar trebui să fie o joacă de copil să punem laba pe ticăloasă!

— Puteți să ne povestiți cam cum arăta femeia? întreabă Tom, cu pixul și carnețelul lui deja la vedere.

Bătrânul ridică încă o dată din umeri.

— Păi ca o femeie. Mai degrabă tânără, aș zice. Dar foarte sigur nu sunt, că iarna toți ne îmbrăcăm mai gros, de nici nu mai izbutim să ne mai recunoaștem între noi.

Tom se-apucă să scârțâie pe hârtie.

— Poate v-aduceți aminte de culoarea părului?

Drept răspuns, primește dinspre bătrân un clătinat de cap.

— Nu, nu-mi amintesc, fiindcă femeia purta pe cap o căciulă. Îmi pare rău, dar mai multe nici nu-mi mai vin în minte. Dacă se întâmplă totuși să-mi amintesc, vă dau eu de veste. Doar mi-am notat numărul vostru de telefon. Sper s-o scoateți la capăt! Bietele animale! Ce nerozie!

Ne salută, dând scurt din cap, după care se întoarce pe trotuarul celălalt.

Kira, Tom și Pauli se strâng la un loc.

— Bun. Măcar știm acum că trebuie să căutăm o femeie. Tot e ceva, spune Pauli. Și când te gândești că nici n-am apucat să împrăștiem bine bilețelele alea. Asta îmi pare de-a dreptul un supersucces!

— Mda, să zicem. Dar numai dacă sardinele alea în ulei or fi fost otrăvite, i-o trântește Tom. De fapt, tot ce știm e că o femeie a împrăștiat ceva pe jos, prin diferite locuri. Poate că nu voia decât să le vină în ajutor amărâtelor ălora de animale, acum, de când a venit iarna. Așa că n-aș zice decât că ar fi vorba de un început de bănuială.

Ceilalți doi dau din cap dându-i dreptate, când, din buzunarul hainei Kirei, se aude un țârâit.

— Telefonul cel nou! izbucnește ea, agitată și scotocind după aparat.

Sfântă sardină în ulei! Așa ceva nu poate să însemne decât că încă cineva ne caută în legătură cu anunțul acela, fiindcă și numărul ăsta de telefon e numai pe anunțurile alea și deloc prin alte părți!

— Alo, aici e Kira! se prezintă prietena mea.

— Pune-l și tu pe difuzor, îi șuieră Pauli, în timp ce Kira apasă la iuțeală pe una dintre tastele noului aparat.

De la celălalt capăt al legăturii se aude un glas de puștoaică:

— Alo, aici e Arzu. V-am sunat în legătură cu cel care chinuiește animalele. Cred că l-am văzut.

„L-am”? Pe el, adică. Și eu care credeam că suntem pe urmele unei femei! Până și detectivii mei mergători pe două picioare fac fețe-fețe.

— De curând, la noi pe stradă, am văzut un tip care a împrăștiat pe jos bucăți de lebărvurșt.

— Un tip? Adică sigur un bărbat? se interesează Kira.

— Da, sigur e vorba de-un bărbat. Am văzut de la balcon cum a aruncat ceva pe spațiul verde. Am coborât imediat și m-am uitat mai bine la bucățile alea, fiindcă totul mi s-a părut cât se poate de ciudat. Și era vorba de lebărvurșt, amestecat cu niște grăunțe pestrițe. Am luat de-acolo o bucățică și i-am arătat-o lui taică-meu. Și el a zis că grăunțele cu pricina ar fi fost ca să omoare melcii și ar fi fost otrăvitoare.

Kira trage cu nădejde aer în piept.

— Vedeți! Nu-i un zvon! Bucățile alea chiar erau otrăvite! Smintitul ăla care urăște animalele chiar există! Și ați dat telefon la poliție, Arzu?

— Da, am dat. Au zis că și-au notat și-o să se ocupe de toată treaba. Ceva mai târziu a trecut pe la fața locului o patrulă, iar polițiștii au cercetat spațiul verde și și-au notat tot ce le-am spus c-am văzut. Și-au mai și strâns și luat cu ei toate bucățile rămase.

— Și pe urmă?

— Cum?

— Adică ați mai auzit ceva de la poliție? mai întreabă Kira o dată.

— Nu. Din păcate, nu. Dar de când cu asta, stau cu ochii pe șoricarul nostru. C-ar fi groaznic dacă ar păți ceva!

Acum, se bagă-n vorbă și Tom:

— Alo, Arzu, aici e Tom, un prieten de-al Kirei. Ai putea să-mi spui mai multe despre cum arăta bărbatul acela?

— Hm. Ar fi cam greu. Eu eram în balcon, iar tipul era destul de departe. Aș zice însă că era, așa, între două vârste. Și că avea barbă. Alte chestii nu mi-au sărit în ochi.

— OK, mulțumesc! Dacă-ți mai amintești totuși ceva, sună-ne.

— Așa o să fac, pa-pa!

Tom mai scrijelește ceva în carnețelul lui, după care răsuflă, se scarpină în cap și își face ochii roată.

— Bun. Prin urmare, căutăm o femeie, care însă ar putea foarte bine să fie un bărbat. Hai că-i din ce în ce mai bine!

Kira și Pauli își clatină capetele, în timp ce eu unul mă mulțumesc să miorlăi nedumerit. Un bărbat, o femeie, doi martori, și două păreri: una hăis, alta cea. Așa se face că, din păcate, primele informații mai mult încurcă decât să lămurească. Iar bestia care chinuiește animalele nu se lasă așa de ușor prinsă precum mi-am închipuit.

— Atunci eu zic să facem după cum urmează, cuvintează Pauli. Mai întâi, mergem și noi să bem undeva câte o ciocolată fierbinte, prilej cu care ne sfătuim și vedem ce-i de făcut mai departe. Că-mi simt deja celulele nervoase cum intră-n congelare. Iar asta zău că nu face bine la vânat răufăcători!

***

În bistroul lui Sandro e cald și plăcut. Kira, pe care Sandro o cunoaște din niște excursii întâmplătoare făcute cu Werner și cu Ana, a propus să pună la dezghețat celulele nervoase ale lui Pauli. Și o face exact în localul italianului, fiindcă oricum, întorcându-ne de la acțiunea noastră de răspândire a anunțului, am trecut taman prin fața bistroului. Acum, copiii stau tolăniți în jurul unei mese și sorb alene din ciocolatele lor fierbinți garnisite cu frișcă. Pe frigul ăsta e o idee genială, cu toate că, sincer să fiu, mai mult m-ar interesa ce ofertă ar avea prea-amabilul Sandro pentru un motan înțepenit de frig. Miorlăind, mă frec de picioarele lui.

Drept care italianul își pleacă ochii către mine.

— A, *il gatto nero* este din nuovo pe-aiceea! Este și la tine frigo?

M-apuc și torc, așa, din răsputeri.

— Hm. Eu zico că lapte prea caldo no făcea bene la motano. Poate că ceva de mâncare ți-ar pica *molto bene*, *amico mio*[12]*?*

Sfârrrr, sfârrr, SFÂRRR! Omul ăsta știe ca nimeni altul ce-și doresc pisicile!

— *Allora*[13]*,* poate puțino *vitello tonnato*?

Tresar. Nu cumva e vorba de lucrul acela, pe care l-am mâncat de curând, înainte să m-apuce durerile alea groaznice de burtă? Pe de altă parte însă, chestia

fusese al naibii de gustoasă și unde mai pui că și Werner fusese sigur că durerile alea de burtă mi se trăseseră mai degrabă de la copiii Beatei.

Sandro îmi așază un mic bol cu cărniță de vițeluș în sos de ton direct sub nasul meu atât de fin. Miroase pur și simplu dumnezeiește! Nu mă pot stăpâni și iau o mică înghițitură. Miau! Vai, dar cât de gustoasă e! Lacom, dau iama și termin și restul. La cât e de gustos, așa ceva nu poate fi în ruptul capului otrăvit!

Sandro râde, după care îmi mai pune puțin în bolul de porțelan. Rad noua porție imediat, fără să las vreo urmă. Am impresia că m-aș putea obișnui cu bucătăria italienilor! Ce-ar fi dacă ar face rost și babușca de o carte de bucate italienești? Cuget un pic la cum aș putea s-o fac pe bătrână să se gândească la asta, dar imediat alung gândul. Fiindcă cine s-ar încumeta vreodată să-i dea de înțeles babușcăi că nu se împacă prea bine cu mărețul ei talent la gătit, n-ar face decât să-și pună viața-n joc…

Un vis urât se repetă

Mă trezesc tremurând din toate cele și, rând pe rând, simt cum mă ia ba cu cald, ba cu frig. Nu-nu, ăsta nu-i vis, de-așa ceva îmi dau seama imediat! Din păcate, sunt niște dureri de burtă cât se poate de adevărate și cât se poate de urâte! Pe sfânta mea tăviță cu nisip! *Vitello tonnato* ăla trebuie să fi fost otrăvit! Mă chinui și ies până la urmă din coșuleț și mă gândesc s-ajung din nou la Kira. Numai că podeaua se clatină în asemenea hal sub mine, că nu-s în stare să fac nici doi pași unul după altul. Și, în același timp, am senzația că pereții din hol se adună înspre mine amenințători. Să mă strivească, nu alta. Ce mai, totu-i groaznic!

Cumva, izbutesc totuși să mă târăsc până în camera Kirei și, măcar într-o privință, am și eu noroc: Kira nu s-a culcat încă. Citește. De cum mă pun deznădăjduit pe miorlăit, mă și zărește.

— Vai de mine și de mine, Winston! Ce-ai mai pățit? Arăți îngrozitor și mai și tremuri tot!

Sare din pat și mă ia în brațe. Se-apucă apoi să mă liniștească, mângâindu-mă pe cap, pe partea stângă și pe cea dreaptă, după care se uită la mine mai atent.

— Măi, dar și inimioara-ți bate ca nebuna! Mi-e teamă că acum chiar că trebuie să le spun și celor mari din casă, chiar dacă nu-ți face nicio plăcere să mergi la doctorul veterinar!

În fine, îmi las capul să-mi atârne, fix înainte ca o nou crampă să mă scuture ca lumea. Acum știu că puțin îmi mai pasă ce-o să se întâmple cu mine. Că mai important e să înceteze odată durerile astea.

Kira mă așază pe patul ei, după care iese din cameră ca o zvârlugă și se întoarce aproape tot atât de iute, târând-o după ea pe Ana.

— Uită-te și tu, mamă, cât de rău îi e lui Winston! A mai fost el așa de curând, numai că azi pare să-i fie chiar mai rău. Cred că e foarte, chiar foarte bolnav și trebuie ajutat de urgență!

Ana se așază lângă mine pe marginea patului, și-și plimbă grijulie mâna peste creștetul capului meu.

— Winston, arăți de-mi vine să-ți plâng de milă! Și în ce hal tremuri! Tare mi-e teamă că trebuie să mergem cu tine direct la spital. Sper să existe așa ceva, chiar și pentru pisici. Știe el Werner, cu siguranță. O să-l întreb.

Nu trec nici treizeci de secunde și, la căpătâiul patului meu de suferință, se înființează colocatarul meu, Werner în persoană.

— Dumnezeule mare! Ce-i cu tine, motănelul meu?

Kira ridică din umeri.

— Zău dacă știu ce are. Și duminică s-a simțit tot așa de rău. La început, m-am întrebat dacă nu cumva o fi mâncat vreo momeală otrăvită. Numai că de data asta, am fost toată ziulica împreună și știu precis că n-a mâncat nimic de pe stradă. În afară de asta, i-am atras atenția în mod deosebit în legătură dușmanul pisicilor. Așa că știe că pe-afară n-are voie să mănânce de pe jos.

Cu coada ochiului, apuc să văd cum Ana și Werner fac schimb de semne discrete și, în ciuda situației serioase, mai și zâmbesc. Miorlau! Câtă obrăznicie! Ăștia chiar nu cred câtuși de puțin că sunt în stare s-o înțeleg pe Kira, prietena mea cea mai bună. Dacă nu m-ar chinui durerile astea cumplite, ce-aș mai pufni și-aș mai scuipa și eu, de mama focului! Dar așa, las să-mi scape doar un scâncet.

Werner se așază lângă Ana și se-apucă și el să mă mângâie.

— N-are nicio importanță. O să-i dau telefon imediat doamnei doctor Wilmes.

Ana dă neîncrezătoare din cap.

— Tu nu te uiți cât e ceasul? Aproape nouă jumate. Cabinetele medicale veterinare s-au închis de mult, sigur n-ajungi tu să mai prinzi vreunul deschis. Sper ca măcar să existe vreun serviciu clinic veterinar de urgență sau vreo clinică veterinară!

— Ana, ai încredere în ce-ți spun! Am numărul de telefon personal al doamnei doctor Wilmes. O s-o sun acasă și-o s-o rog să se întoarcă la cabinet. Doar e o urgență și ea îl știe pe Winston.

Sfântă sardină în ulei! În sfârșit o rază de lumină! Firește că, dacă mă întrebi, nu-mi face nicio plăcere să

merg la doctorul veterinar. Dar, dacă tot e să merg, atunci să fie la doamna doctor Wilmes! Că ea e mereu foarte grijulie cu mine!

Numai că, în loc să se bucure pentru mine, Ana îi aruncă lui Werner o căutătură dintre cele mai urâcioase.

— De unde până unde ai tu numărul de telefon personal al doamnei doctor Wilmes?

Werner își arată podul palmelor.

— Asta chiar că n-are nicio importanță! Mult mai important e că îl am. Și, în mod cât se poate de evident, ăsta e un lucru foarte bun. Sun chiar acum.

***

Până aici mi-a fost. Chiar că nu mai am nicio scăpare. Iată că mi-a sunat și ultimul cesuleț din viață. Și nici măcar n-am parte de aste ultime clipe întins pe canapeaua mea de-acasă, locul meu preferat, plăcut, moale și scăldat de razele soarelui, în mijlocul celor din familie, care să se strângă în jurul meu pentru a-și lua rămas bun. Nu-nu, ceasul îmi sună în timp ce stau întins pe tăblia cea rece a mesei de consultații a doamnei Wilmes, doctorul veterinar.

Pe de altă parte însă, mai bine să-mi fie curmată acum scurta viață de motan decât să fiu silit s-o țin tot într-un chin. Am niște dureri de burtă așa de cumplite, de parcă-aș sta să mă rup în bucăți de-a binelea. Werner Hagedorn, credinciosul meu prieten mergător pe două picioare, m-a adus aici imediat ce am simțit cum mă ia cu amețeală. N-apucam bine să fac un pas, că mă și prăbușeam la pământ. Acum s-a postat lângă masă și mă mângâie pe cap, încercând să mă liniștească. Citesc însă pe fața lui că se teme pentru viața mea. Până și pe Kira, cea mai bună prietenă a mea dintre oameni, sunt gata s-o înece lacrimile. Tot drumul până aici, m-a ținut numai în poala ei și m-a mângâiat. Cam așa de rău stau lucrurile în ceea ce mă privește. Miorlau!

Când doamna doctor încearcă să-mi pipăie burtica, mă zbat, dau din lăbuțe, și, cu ultimele puteri, izbutesc să scap din mâinile ei. Istovit la culme, rămân apoi

întins pe o parte. Doctorița profită de ocazie și îmi vârâ în ochi lumina unei lanterne. Pe lângă asta, mai și mormăie ceva, așa, ca pentru ea, ceva ce pare să sune ca un „Aoleu!” sau un „Vai de mine!”. Ceea ce nici nu mă miră, că doar știu prea bine că-s mai aproape de moarte decât de viață.

Până la urmă, doamna doctor Wilmes își drege glasul:

— Domnule profesor Hagedorn, rostește ea, cu glas care-i sună cât se poate de serios, teamă mi-e că Winston a fost otrăvit. Sau cel puțin că a mâncat ceva ce pentru pisici e ca o otravă. În orice caz, pupilele arată de parcă i s-ar fi dat niscaiva droguri. Așa că acum n-avem ce face și trebuie să-i golim stomacul. Trag însă nădejde să-l mai pot salva.

Pe Kira o podidesc lacrimile de-a binelea și până și Werner simte nevoia să tragă adânc aer în piept.

Eu unul sunt prea slăbit ca să răspund în vreun fel. Dar dacă milostivul Dumnezeu al pisicilor o vrea acum să mă ia la el, facă-se voia lui. Cine și-ar fi închipuit că voi avea parte de-așa un sfârșit urât! Doar cu ceva zile în urmă totul era cum nu se poate mai bine. Stăteam tolănit în tihnă pe minunăția noastră de canapea din Hochalle de la numărul 106 A, din Hamburg. În jurul meu lumea se agita nevoie mare, ca-n fiecare an de altfel, cu prilejul petrecerii de familie în stil hagedornic. Să fi știut că asta urma să fie ultima mea petrecere din viață și astea, ultimele zile petrecute alături de cei dragi mie, zău dacă n-aș fi profitat mai mult de ele. Din nefericire, e prea târziu pentru asta. Vezi-ți de viața ta, lume frumoasă! Și tu, Hamburg, perla mea, trăiește-ți și tu viața mai departe!

— O să-i dau acum lui Winston ceva care să-l liniștească, și-așa nici n-o să simtă nimic din ce-o să-i facem.

Kira ridică privirea.

— Vreți să spuneți că-i faceți o anestezie generală? Eu am auzit că așa ceva ar fi foarte periculos pentru pisici!

Milostiv zeu al pisicilor! NU! Nu și asta! N-am niciun chef să mai fiu chinuit acum cu lucruri așa de primejdioase! Miorlau, miorlau, miaaauuuuu!

Doamna doctor Wilmes mă mângâie ușor pe cap.

— Nu-ți face griji, Winston! Asta nu-i deloc periculos pentru tine. Numai așa, ca o pișcătură mică, și pur și simplu n-o să mai simți mai nimic din tot ce-o să-ți facem. Îți promit că n-o să doară deloc!

Mai fac o încercare să-mi salt capul, dar nu mai am niciun pic de putere. După care urmează pișcătura de care tocmai îmi spusese doamna doctor, iar lumea din jurul meu se scufundă într-o negură groasă.

Ce bine că o pisică are nouă vieți! Dar și prieteni adevărați. Iar uneori că e chiar și-un câine prin preajmă!

Se face din nou lumină în jurul meu. Și, la drept vorbind, totu-i chiar mult prea luminos. Aproape orbitor de luminos! Să fi ajuns deja în raiul pisicilor și nu peste mult timp am să dau ochii și cu cel care m-a făcut? Îmi fac iute socoteala dacă, în viața mea atât de scurtă, mai mult am păcătuit sau am făcut mai mult fapte bune. Poate c-oi fi umblat și eu puțin cu nasul pe sus, dar, una peste alta, cred că am fost totuși de treabă și gata să sar în ajutorul celor din jur. Sau mai știi? Poate că drept răsplată am să primesc o porție serioasă de ficat de pasăre gătit. Sau poate că o să mă aleg cu o minunată mustrare și-o să zbor de îndată din raiul pisicilor?

Acum se apleacă înspre mine o făptură uriașă, impunătoare. Învăluită în raze de lumină, făptura cu pricina răcnește la mine. Sfântă sardină în ulei, e groasă rău!

— Winstooon! Cum simte la tine?

Miau! Glasul ăsta, care vine dinspre dumnezeul pisicilor, îmi pare uimitor de cunoscut.

— Ți-am gătit terci de fulgi de ovez. Lasă ca nu mai e mult și-o să faci mai bine, sărmane mârrrtan!

De unde până unde să fi gătit milostivul dumnezeu al pisicilor, special pentru mine, terci de fulgi de ovăz? Darămite să mai vorbească cu accent rusesc? Nu-mi trebuie decât vreo zece secunde ca să macin în cap asemenea informații, după care mă și luminez la mintea mea de pisică!

Unu la mână: sunt încă în viață! Doi la mână: babușca e cea care stă acum lângă mine. Trei la mână: mă aflu acasă, întins din nou pe canapea, iar soarele strălucește prin sticla ferestrei. Că de-aia e așa de multă lumină în jur. Dar și pentru că babușca asta, precum îi e obiceiul, poartă un pulover ornat cu paiete scânteietoare, și făptura ei e învăluită în raze de lumină, mai ales atunci când se postează direct în fața ferestrei.

Ei, și-așa se face că un bolovan cât toate zilele mi se ia de pe inimioara-mi de motan. Ura! Sunt din nou acasă! Din toate alea nouă vieți de pisică ale mele, am mai rămas cu cel puțin opt! Mă-ntind din toate încheieturile. Chiar așa, mă simt eu, ce-i drept, încă slăbit, dar uite că mă pot mișca din nou, fără cine știe ce dureri. Fantastic! Ce mai, ziua de azi e o minunăție de zi!

— Hai, mârrrtan, hai să duc la tine în bucătăria!

Cu asemenea vorbe rostite, babușca mă saltă cu băgare de seamă și mă poartă până în bucătărie. Odată ajunși acolo, mă așază cu mare grijă pe podea. Parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva, peste noapte, să fi ajuns iar în starea aia deplorabilă. În împrejurări obișnuite, zău dacă nu m-ar fi trecut toate bănuielile în legătură cu atâta gingășie. Cum zic ei, mergătorii pe două picioare? Brânză bună în burduf de câine, lucru care pare să i se potrivească babușcăi ca o mănușă.

Mai apoi, bătrâna ia oala de pe aragaz, toarnă cu un polonic ceva în castronelul meu și îl împinge către mine. Adulmec neîncrezător. Chestia din castronel nu arată tocmai îmbietor. Cumva… foarte terciuită! Bleah! Și, la urma urmelor, nici nu mi-e poftă de-așa ceva, fiindcă nici nu mi-e foame. Așa că-mi întorc capul într-o parte. Numai că, firește, babușca n-are de gând să lase lucrurile așa. Împinge castronelul și mai aproape de mine și se-apucă să mă dăscălească.

— Winstoon, trebuie să te faci sănătos și în puterrre! Că doar trebuie ajutat la Kira și prinsul ticălosului de rrrăufacătorrr! Hai, hai!

Mai amușin o dată, după care îmi iau inima-n dinți și gust din terciul cu pricina. Miorlau! Ce să mai zic? Zău dacă nu-i bun la gust! Și se simte așa de moale în gură și ușor dulceag. Fie-fie, n-o fi foc dac-o să-nghit olecuță. Iar pe chestia asta o să se bucure sigur și babușca!

În aceeași clipă, apare și Kira în bucătărie.

— În sfârșit, ești din nou pe picioarele tale, Winston! mă salută ea cu avânt, lăsându-se în genunchi lângă mine.

— Copile! o mustră babușca pe loc. Lasă mârrrtan sa mănânce liniștit!

— Clar, îl las! Sunt însă așaaaaa de bucuroasă! Că doar mi-am făcut atâtea griji! Și, pe lângă mine, și Tom, și Pauli. Și-ar fi vrut să treacă și ei neapărat pe aici, cu mine, după școală, numai că le-am spus și eu că pentru vizite e poate puțin cam devreme.

Dau din cap și torc. Are dreptate Kira. Că acum, așa, numai cu ea și cu babușca alături, mă simt tare fericit.

— Am făcut totuși o excepție și-am adus pe cineva cu mine. Și-acest cineva te-așteaptă în sufragerie.

Curios, îmi răsucesc capul în direcția ușii de la bucătărie, după care îi arunc Kirei o privire întrebătoare. Ei, dar despre cine poate fi vorba? Și se pare că nici babușca n-ar ști cum stau lucrurile, căci o privește pe Kira la fel de încurcată ca și mine.

Kira râde.

— Hai, Winston. Hai că te duc eu dincolo, la întâlnire.

Nici n-am trecut noi bine de ușa de la sufragerie, c-am și zărit cine ședea pe canapea: Odette! Odette a mea!

De bucurie, mai c-aș fi sărit de urgență Kirei și-aș fi luat-o la fugă înspre Odette. Numai că, în starea în care mă aflam, cred că n-aș fi ajuns să fac niciun metru și m-aș fi prăbușit jalnic pe covor. Ce mai, o privelițte deloc potrivită unui erou ca mine, una pe care, în niciun caz, n-aș fi vrut să i-o ofer lui Odette!

În loc de toate astea, vine Odette către mine, sărind de pe canapea ca să mă întâmpine și pare la fel de nerăbdătoare precum m-arăt și eu!

— Hei, Winston! Cum îți mai merge? Mi-a povestit Kira cât de rău ți-a fost. Nu cumva ai înfulecat vreo momeală? Că de-așa ceva nu l-aș fi crezut în stare decât pe grăsanul ăla de Spike!

S-a oprit și stă în fund înaintea Kirei și toarce către mine.

— Nu, bineînțeles că n-am înghițit nicio momeală. Cred că m-am otrăvit cu altceva. Slavă Domnului, pe Winston Churchill nu-l pui tu la pământ cu una, cu două, că uite, mi-am revenit și mi-s aproape ca nou.

Odette mă fixează din priviri.

— Hm, mie, uneia, îmi pare c-ai fi mai degrabă încă sleit de puteri, Winston sărmane!

Acum, Kira se apleacă către Odette, ca să ne putem și noi privi direct bot în bot. Mi-o fi plăcând mie să-mi las mintea s-o ia razna, fiindcă, de fapt, mă simt încă slăbit, dar parcă și Odette asta chiar îmi aruncă o privire drăgăstoasă. Miorlau! Și, așa, pe dată, mă și simt o mie la sută mai bine!

— Așa, și-acum gata cu adulmecatul, țuști pe canapea, motan suferind, hotărăște Kira cu veselie în glas și mă așază pe locul meu preferat.

— Hai și tu, Odette, poți să te așezi liniștită alături. Că după așa o noapte groaznică, i-ar prinde bine și lui Winston ceva momente de relaxare, nu crezi?

Torc zgomotos, întru totul de acord. Dintr-un salt, Odette ajunge lângă mine.

— Și, Winston, după ce o să termin cu masa de prânz și cu temele pentru acasă, mai spune Kira, trebuie să stăm de vorbă și să lămurim cum ai ajuns de-ai băgat în tine blestemăția aia de otravă. Nu-mi iese deloc din minte gândul că la mijloc n-ar fi vorba numai de *un singur* făptaș. Iar chestia asta nu-mi place chiar deloc!

***

— N-aș putea să-ți spun cât am rămas eu și Rosie în cutia aceea, spune Odette de pe canapea. Începe deci să povestească ce s-a mai întâmplat în povestea aceea urâtă din trecutul ei.

Acum, chiar dacă și eu însumi tocmai am trecut printr-o treabă urâtă, tot am impresia că un stomac stricat ca al meu nu-i nici pe departe la fel de îngrozitor precum ceea ce i-a fost dat lui Odette să îndure.

— La un moment dat, pierdusem complet noțiunea timpului. Așa că nici acum nu știu câte zile și câte nopți am petrecut acolo. Foamea ne dădea teribil de furcă, dar cea mai rea și mai rea era setea. Ce n-am mai fi dat și noi pentru vreo câteva picături de ploaie! Dar n-am avut parte nici de picătura a mai mică, nici măcar atunci când a plouat cu găleata. Ploaia n-a făcut

decât să bată darabana în capacul cutiei. Uneori, aveam impresia că auzeam pași. Și-atunci ne puneam și noi pe mieunat cât ne țineau piepturile. Numai că nu s-a întâmplat nimic.

Mă trec toți fiorii. E totuși bine de știut că, într-un fel sau altul, Odette și Rosie *trebuie* să fi fost salvate, că altfel nici c-aș fi fost în stare să ascult mai departe toată povestea asta.

— La un moment dat, puterile au lăsat-o într-atât pe Rosie, încât pur și simplu s-a chircit pe fundul cutiei și a adormit. Firește, până atunci ne încurajasem noi una pe cealaltă, dar acum nu mai avea niciun pic de vlagă în ea. Iar eu m-am simțit îngrozitor de singură și, într-un târziu, m-am întins și eu pe jos.

Odette trage adânc aer în piept.

— Îmi luasem deja adio de la viață.

O vreme, nu mai scoatem amândoi niciun cuvânt. După care, Odette îi dă înainte:

— Așa a și ajuns să mi se arate în vis o namilă de câine, care mă amușina, cu gând să mă înfulece. Iar eu nu aveam cum să fug, de parcă aș fi fost înțepenită. Mă smucea și mă lătra, iar eu îl scuipam, fără însă să mă pot mișca. Și l-am scuipat eu și l-am tot scuipat… până când însă, deodată, am înțeles că totul nu era deloc un vis! Pe acolo chiar dădea târcoale un câine, care trăgea de cutia noastră! Bineînțeles că nu aveam cum să-l văd, dar de mirosit o puteam face. Și-atunci mi-a venit ideea salvatoare: mi-am amintit că, mai totdeauna, câinii ăștia nu pleacă ei brambura fără să fie însoțiți de vreun om. Și mi-am mai amintit un lucru, și anume că atunci când câinele tot întârzie și nu se întoarce, omul sigur vine să-l caute. Dacă ar veni acum, poate că ar da peste cutia noastră și ne-ar găsi și pe noi!

Am încuviințat, dând din cap.

— Așa-i, sună cât se poate de logic. Și ce-ai făcut atunci?

— Mi-am adunat toate puterile rămase și m-am pus pe mieunat și pe pufnit și scuipat. Ca nu cumva câinele s-o ia din loc! L-am mai și făcut în toate felurile și am sperat că o să se simtă jignit și-o să rămână prin preajmă. L-am făcut „potaie proastă”,

„nătâng”, „javră fără minte”, „împuțit” și câte și mai câte. A mers de minune. Câinele chiar s-a înfuriat teribil și a mârâit întruna pe lângă cutie, încercând s-o desfacă.

Hai că m-am convins! Chiar așa, pusă la cea mai mare încercare și la capătul puterilor, Odette e așa de neînchipuit de deșteaptă!

— Ei și, la un moment dat, am auzit în sfârșit glas de om strigând: „Hasso, vino aici! Hasso, pe unde te-ai băgat?”. Cred că niciodată n-am fost într-atât de fericită să aud un glas omenesc!

— Și ce s-a întâmplat mai departe?

— Omul chiar a venit până la cutia noastră. Slavă Domnului, câinele a continuat să mârâie, ceea ce l-a făcut pe omul acela să se uite mai atent la cutie și să încerce imediat să-i deschidă capacul. Numai că nu era deloc floare la ureche, că nemiloasa aia de nepoată închisese capacul cu un lacăt. Recunosc, mi-a fost teamă că omul ar fi putut să nu se mai sinchisească atâta și să ne lase acolo. Așa că m-am pus și eu iar pe mieunat și pe pufnit. Și, chiar dacă de felul lor oamenii stau așaaa prost cu auzul, el a auzit zarva făcută de mine.

Pfff, halal poveste! Numai ascultând-o și simt că o iau razna!

— Oricum, s-a apucat să strige cât îl ținea gura. Mai întâi: „Aoleu, Dumnezeule!” Și apoi către un altul: „Karl, ia vino repede-ncoace! Și adu cu tine și cutia cu scule din mașină! Am dat peste o treabă urâtă!” Chiar astea i-au fost cuvintele și n-am să le uit cât oi trăi.

— Și pe urmă?

— După o vreme, am auzit din nou pași. Apoi am simțit pe cineva apucând cu putere cutia, hotărât s-o desfacă. Iar pe noi, înăuntru, ne-a zgâlțâit și ne-a smucit de ne săreau capacele. Până la urmă însă, a desfăcut capacul cutiei, iar eu știu c-am fost orbită de strălucirea luminii de afară. Dar am fost superfericită!

— Pfff, chiar că totul s-a petrecut, așa, în ultima secundă! Dar ce poveste înfiorătoare! Ei, dar cine s-ar fi gândit că, una peste alta, eliberarea i se mai datora și unui câine!

Odette dă din cap.

— Ai dreptate, cui să-i fi trecut prin cap așa ceva? Dar nici că mi-am închipuit că niște oameni ar fi în stare să le facă unor pisici așa ceva!

— Și mai departe cum a fost? V-au luat cu ei oamenii aceia? Și ce s-a-ntâmplat cu Rosie?

Odette cade câteva clipe pe gânduri.

— Oamenii au luat cutia, cu tot cu noi înăuntru, și au dus-o în mașină. Rosie tot nu apucase să scoată încă vreun sunet, dar cel puțin o auzeam cum respira. Își pierduse cunoștința. Unul dintre oameni i-a spus celuilalt că cel mai bine era să ne ducă la un adăpost pentru animale, că acolo sigur avea să fie și un doctor veterinar.

Odette râde și nu prea.

— Dacă înainte combinațiile astea de cuvinte, „adăpost pentru animale” și „doctor veterinar”, m-ar fi făcut ca, de groaza lor, să sar din mașină, acum ele îmi sunau în urechi ca o muzică.

Mda, îmi închipui eu ce vrea să spună Odette. Că și eu m-aș fi simțit la fel.

— Din nefericire, adăpostul pentru animale nu s-a arătat a fi ultima mea oprire în toată aventura, rostește Odette și suspină, răsucindu-și mai apoi capul într-o parte.

— Nu? Păi, ce-a mai fost după aia? Dar cu Rosie ce s-a întâmplat? Haide, vreau să aflu totul, o zoresc eu pe Odette.

— Nuuu, Winston, restul o să ți-l povestesc după ce…

Hei! Când adică? Că doar sunt curios!

— …După ce o să aflăm de ce ți-a fost astă-noapte așa de rău. Și cred că prietena ta, Kira, vrea să stea serios de vorbă cu tine tocmai în privința asta! Că doar ți-a și atras atenția.

Odette toarce, căci se vede treaba că a zărit-o pe Kira înaintea mea. Kira e într-adevăr în preajmă, proțăpită în fața canapelei și aruncându-mi o privire cât se poate de întrebătoare. Acum, oricât de mult aș îndrăgi-o eu pe Kira, ce-o fi având și ea – pe sfânta mea tăviță cu nisip! – de apare taman atunci când urma partea cea mai palpitantă a poveștii.

Vitello tonnato. Vitello tonnato? Vittelo tonnato!

— Prin urmare, ești sigur-sigur și mai și juri pe iubita ta scândură de ascuțit ghearele că n-ai mâncat nimic de pe jos, de pe stradă?

Kira mă privește cum nu se poate mai aspru, drept care încuviințez dând din cap și mai ridic și laba dreaptă din față. Am văzut eu chestia asta odată, într-o emisiune de la televizor, una în care erau mulți oameni într-o sală, înaintea cărora stăteau trei inși îmbrăcați în negru. Ăstora în negru trebuia să li se jure că li se va spune adevărul și numai adevărul. Ridicatul mâinii întărea cumva veridicitatea deplină a mărturiei și dădea, așa, un aer solemn, chestie pentru care m-am apucat și eu să fac la fel.

Firește, Kira nu pricepe câtuși de puțin chestia cu solemnitatea, așa că pe ea o umflă râsul, de mama focului. Până și Odette se-apucă să se rostogolească veselă de pe-o parte pe alta, distrându-se din plin. Jignit, las laba în jos. Lipsă de bun-simț!

— Bine, dar cum ai putut să bagi în tine otrava aia?

Îmi las capul să cadă într-o parte. Bineînțeles că și eu m-am gândit la asta și, între timp, mie unuia cazul mi-e cât se poate de limpede. Chiar limpede precum apa de izvor: numai de la *vitello tonnato* ăla trebuie să mi se fi tras! Oricât mi-ar fi plăcut mie să pun tot răul de pe lume în cârca Beatei și a odraslelor ei prost-crescute, sunt sigur totuși că nu ei sunt vinovați de durerile mele de burtă. Nu-nu, *vitello tonnato* trebuie să fi fost. Cum să fac însă acum și să-i dau de înțeles Kirei așa ceva?

O vreme stau încă și mă mai socotesc dacă aș putea să mimez cumva cuvântul *vitello* sau dacă n-ar fi mai bine să apuc ceva de scris într-o labă și cine știe dacă nu i-ar trece Kirei ceva ajutător prin cap.

— OK, dacă mă gândesc eu ceva mai bine, atunci aș zice că și după petrecerea de Advent[14], dar și ieri ai mâncat ceva gătit la Sandro. Și anume chestia aia cu sos de ton. Și, de fiecare dată, ceva mai târziu,

ajungeai să te simți rău. Ha! Păi, asta e! strigă ea și iese ca o vijelie din sufragerie.

Odette se uită la mine cu o mutră întrebătoare.

— Ce chestie cu sos de ton?

— Ei, e un fel de mâncare deosebit de gustos, pe care l-au născocit oamenii ăștia: friptură cu sos de ton. Am avut de curând și pe-aici așa ceva, când cu vizita rudelor lui Werner, când Ana și babușca nu erau acasă și de-aia nici n-a avut cine să gătească. Și exact din aceeași chestie am mâncat și ieri când, după acțiunea cu anunțul, am intrat în restaurantul cel mic al lui Sandro, ca să ne mai încălzim.

Odette se arată mirată.

— Acțiunea cu anunțul? Dar despre ce acțiune e vorba?

Cerule, se vede că Odette a fost plecată ceva mai mult! N-a aflat de niciunde!

— Păi în legătură cu dușmanul ăla al pisicilor! Doar v-am povestit de el. Kirei, lui Pauli și lui Tom le-a venit ideea să împrăștie niște bilețele, prin care să atragă atenția asupra celui care chinuiește animalele. În anunțurile astea e trecut și un număr de telefon mobil, la care oricine poate anunța te miri ce fapte suspecte de care ar avea cunoștință.

— Adică la poliție?

— Nu, la noi.

— La noi? Ce, tu știi să folosești un telefon?

— Da. Ăăă… adică nu! Adică: vreau să spun că lumea îi poate suna pe copii, că n-am zis „la noi” decât așa, fiindcă suntem și noi o echipă, nu?

— Părerea mea e că oamenii și animalele nu prea pot alcătui echipe.

Sfântă sardină în ulei! Pe lângă toate cele, Odette asta mai poate fi și încăpățânată! Bine, fie, povestea ei, chiar dacă n-o știu eu încă până la capăt, este, cum nu se poate mai tristă. Dar nu toți mergătorii ăștia pe două picioare sunt așa! Ai mei, din fericire, nici pe departe! Că-n ruptul capului nu m-ar lăsa ei vreodată închis într-o cutie, pe cine știe ce coclauri.

Kira se întoarce în sufragerie și, de data asta, l-a adus cu ea și pe Werner.

— Werner, am aflat între timp care a fost mâncarea otrăvită!

— Păi, zi odată! Despre ce e vorba? o întreabă și Werner.

— Despre feliile alea de friptură în sos de ton, din care a mâncat Winston după masa de Advent de duminica trecută. E sigur-sigur!

Werner se scarpină în creștetul capului.

— Dar pe-asta de unde ai mai scos-o? C-au trecut doar câteva zile de la petrecerea aia. Așa că durerile de burtă de azi-noapte ale lui Winston n-au cum să aibă vreo legătură cu *vitello* ăla.

Kira scutură din cap.

— Nu, nu vorbesc despre petrecerea aia. Cu toate că și-atunci, duminică noaptea, l-au chinuit durerile de burtă. Bine, nu au fost atât de groaznice precum cele de azi-noapte, dar suficient cât să vină la mine în cameră și să aud toată noaptea cum i-au chiorăit mațele. Ieri însă a mâncat din nou *vitello tonnato* la Sandro. Cam ciudat, nu crezi?

Werner face ochii mari.

— Chiar că-i ciudat. Și-atunci, din două una. Ori Winston este alergic la carnea de ton, cu toate că sigur ar fi descoperit ea, doamna doctor Wilmes, vreo reacție alergică. Ceea ce-nseamnă că asta iese din discuție. Ori *vitello* ăla era otrăvit sau stricat. Și prima, și-a doua oară.

Odette se trage mai aproape de mine.

— Ce-i aia „alergic”? vrea să afle și ea.

Coada mi se zbate când într-o parte, când în cealaltă, căci am căzut pe gânduri.

— Cred că e atunci când cineva nu suportă un lucru. Îl mănânci și pe urmă începi să te simți rău, cu toate că lucrul cu pricina nu e stricat sau otrăvit. Sau cum ar sta lucrurile cu tine și cu mergătorii pe două picioare. Cei mai mulți dintre ei sunt cu totul de treabă. Tu însă, nu te împaci deloc cu niciunul. Așa că s-ar zice c-ai fi alergică la ei.

— Aha.

Și asta-i tot ce are de spus. Poate că exemplul meu cu mergătorii pe două picioare i s-a părut prostie curată.

— Și cum aflăm noi dacă lucrurile nu erau în ordine cu *vitello* ăsta nici a doua oară? îl întreabă Kira pe Werner.

Profesorul cugetă câteva clipe.

— Păi, aș avea eu o idee. Presupune însă din partea mea un sacrificiu deeestul de mare. Chiar mare de tot! mai spune el și face o pauză mică, ca înaintea unei dezvăluiri senzaționale.

— Și care ar fi aia, mă rog? se interesează Kira, în timp ce eu unul mă arăt cât se poate de revoltat, că doar și pentru Werner ăsta, niciun sacrificiu n-ar trebui să fie îndeajuns de mare pentru credinciosul său motan, Winston Churchill!

— Păi e vorba că eu n-am gustat din *vitello.* Și-ar fi trebuit, adică, să-i fi întrebat pe ceilalți invitați dacă ei au pus gura pe așa ceva. Că nici Winston n-a fost singurul căruia i-a fost rău. Ca să aflu însă asta, ar trebui s-o sun pe cumnata mea, Beate.

Aha! Carevasăzică mai sunt și sacrificii cu adevărat URIAȘE.

***

Știți cum se zice: o nenorocire nu vine niciodată singură. N-au trecut nici cinci minute de când Werner a sunat-o pe Beate, că s-a și înființat la noi acasă și s-a proptit pe canapea. Din păcate, era pe undeva prin preajmă și s-a gândit ea, așa, deodată, ca împreună cu copiii să-mi facă o vizită, ca la căpătâiul bolnavului.

Așa că iată-mă zăcând pe aceeași canapea, deloc liniștit și relaxat, în brațele celor două gemene. De cum le-a văzut pe fetițe, șmechera de Odette a și tulit-o. Așa-i când ești un motan semiotrăvit și ți-a pierit agerimea aia de pisică sănătoasă.

Așa c-am ajuns singura victimă a copiilor, care par foarte convinși că pisicile nu mai pot de fericire atunci când sunt strânse tare în brațe. Eu unul, aproape sugrumat, mă văd legănat necontenit când de una, când de cealaltă copilă. Și îmi mai și plâng de milă, așa, fără nicio noimă (la fel ca mama lor): „săraca pisică”, „săraca pisică”.

„Ajutor! Încetați!” îmi vine să răcnesc cât mă țin puterile, că m-a luat rău cu amețeală de la atâta legănat. Dar poate că amețeala vine și de la pălăvrăgeala care se revarsă din gura Beatei și care nici n-are de gând să mai termine.

— Werner, tu chiar vrei să spui c-am fost otrăviți cu toții? De Sandro ăsta? Așa ceva chiar că-i nemaipomenit! Trebuie să te duci imediat la poliție. La poliție, Werner! Auzi?

Werner suspină spășit. Pesemne că, între timp, se căiește că i-a trecut prin cap s-o întrebe pe Beate dacă ea și familia ei au mâncat duminică *vitello tonnato.*

— Beate, înainte de orice, o să mă duc și-o să vorbesc personal cu Sandro. Îl cunosc de mai bine de douăzeci de ani și n-am deloc de gând să dau imediat fuga la poliție.

Beate se schimbă la față.

— Cum adică nu imediat? Și, mă rog, cam ce-ar mai trebui să se întâmple ca să pricepi și tu odată? Nepoții tăi au fost victimele unei tentative ticăloase de otrăvire! Iar luni, când am încercat să-ți spun, nici n-ai vrut s-auzi de-așa ceva. A trebuit să se îmbolnăvească motanul ca să te miști și tu. Să-ți fie rușine, Werner! Cât de egoist ai ajuns! O spun acum și-o s-o spun la nesfârșit: ai ajuns o ciudățenie de burlac. Hm, de parcă ar mai trebui să mire pe cineva! Trăiești aici de unul singur, cu un motan, așa că de ce ne-om mai întreba…

— Ia stai puțin, întrerupe Werner discursul fără capăt al Beatei, că doar locuim în casa asta patru persoane: Ana, fata ei, mama Anei și eu.

Beate scutură din cap.

— De parcă *astea* ar conta. Nu-i destul că-ți lași îngrijitoarea și plodul ei să locuiască aici și că ele nu fac decât să profite de mărinimia ta, dar mai și…

Chiar în clipa aceea intră și Ana în sufragerie, iar după trăsăturile încremenite ale chipului ei, îmi dau seama c-a auzit totul, cuvânt cu cuvânt. Acum să vezi încurcătură!

Până și Werner pare să se fi prins de cât de serioasă era situația, căci, încurcat, privește când la Ana, când la Beate. Izbutesc și eu să mă eliberez până la urmă din strânsoarea brațelor uneia dintre puștoaice și,

dintr-un salt, sunt pe podea. Dacă se iscă vreo răzmeriță pe-aici vreau ca măcar să mă pot ascunde pe sub canapea.

Ana trage adânc aer în piept, după care i se adresează lui Werner:

— Werner, spune-i!

Beate privește mirată.

— Mai înainte de toate, mai c-aș zice măcar un „bună ziua”! Ce-ar trebui să-mi zici, Werner?

Colocatarului meu pare să-i fi pierit însă graiul:

— Ăăă… Eu… ăăă… e tot ce-i iese din gură.

— Werner! strigă Ana, fără pic de milă.

— Ăăăm, bâiguie el, păi, Beate, chestia e că… ăăă…

Acum își iese și Ana din țâțâni.

— Hai că mi-ajunge! Stabilisem ceva, Werner. Îți aduci aminte? Seara de ajun? Dar dacă nu te ții de ceea ce am hotărât și n-ai de gând să-i spui cumnatei tale despre noi doi, atunci între noi totul s-a terminat!

Werner sare ca ars și face un pas spre ea.

— Bine, draga mea!

Beatei îi cade fața.

— „Draga mea”? Werner, n-ai vrea tu să-mi explicit și mie ce se petrece aici?

Werner își face scurt o socoteală, după care o prinde pe Ana pe după umăr și o privește pe Beate drept în ochi.

— Ana este prietena mea, adică noi doi suntem împreună. Și ne-am bucura dacă anul acesta am sărbători ajunul Crăciunului cu toată familia laolaltă, aici, la noi acasă.

Stau și mă gândesc cam cum s-ar putea descrie mai bine ce se întâmplă cu Beate și cu mutra ei. Cred că cel mai bine i s-ar potrivi femeii ăsteia expresia „ca vițelul la poarta nouă”.

O scrisoare misterioasă. Și un plan pe cinste. Atenție: e vorba în el și de o bunică bolnavă.

O zi mai târziu, mă simt muuult mai bine așa că, dacă tot s-a hotărât Werner să-i facă lui Sandro o vizită înainte de prânz, sunt gata să-l însoțesc. Poate dacă dă ochii cu victima lui, îl apucă și pe răufăcătorul ăsta mustrările de conștiință! Dar și Kira face parte din delegație, că doar nimeni nu-i otrăvește motanul preferat fără să-și primească pedeapsa cuvenită!

De cum trecem tustrei pragul localului lui Sandro, acesta ne întâmpină salutându-ne în felul său, prietenos:

— Werner, *ciao! Come stai?*[15]

— Nu prea bine! mârâie Werner.

Sandro îl privește surprins, după care căutătura lui se cam întunecă, de parcă ar fi avut o vagă bănuială despre problema noastră. Și nici nu-i de mirare, că doar amestecătorul ăsta iscusit de otrăvuri o fi știind el ce i-a putut pielea.

— Sandro, trebuie să stăm de vorbă. În localul ăsta al tău e ceva în neregulă. Mai precis, e ceva în neregulă cu felul ăla de mâncare, cu *vitello tonatto.* Părerea mea e c-a fost otrăvit. Uite, alaltăieri, Winston a fost cât pe-aci să moară după ce-a gustat din el și-a trebuit să-și petreacă noaptea la clinica veterinară. Și eu pe lângă el. N-a fost bine deloc!

Pe dată se așterne o tăcere apăsătoare, iar Sandro pleacă ochii în pământ.

— Mda, adică, chiar ca îmi parrre rau! *Mi dispiace!*[16] Dar cum așa, otrrravit? Poate erea numai stricato, no?

Werner scutură din cap.

— Winston a mâncat asta în două rânduri. Și în porții diferite, înțelegi? Duminica trecută și alaltăieri. Ca să nu mai spun că duminica a mâncat din felul ăsta și cumnata mea, și până și ei i-a fost rău. Deci: ce se întâmplă aici, la tine? Hai, s-aud!

Sandro înghite în sec, după care, punând o mână pe unul dintre umerii lui Werner, îl trage pe acesta puțin mai aproape de el.

— Hai să vieni cu mine în spate, la birrroul. Trrrebuie zico la tine una poveste despre ceva.

După care îl trage pe Werner după el. Trec prin fața tejghelei unde îți ținea casieria și prin fața vitrinei, în care stăteau la vedere toate bunătățile, iar apoi ies pe ușa batantă, care dă în bucătărie. Eu și Kira ne ținem scai de cei doi, până când, în sfârșit, ajungem cu toții într-o încăpere mică, fără niciun ochi de geam, în care nu se află decât o masă de scris, un telefon și un calculator.

Sandro închide ușa în urma noastră, după care, trăgând adânc aer în piept, începe:

— Werner, sono și io șantajato! Cineva vrea să m-aducă în sapa di lemno! Uită-te și tu!

Trage de sertarul mesei de scris, scoate de-acolo mai multe plicuri și i le îndeasă lui Werner în mână. La început, acesta se uită la ele încurcat, dar apoi scoate dintr-unul un bilețel, pe care îl citește la repezeală.

— Ah, cerule mare! exclamă, după care rămâne cu gura căscată și-i piere și glasul.

Miorlăi și eu către Kira, ceva de genul: „Hei, ia-mă și pe mine-n brațe! Că de-aici, de jos, nu văd deloc ce scrie în bilețelul ăla”. Prietena mea pricepe pe dată ce vreau și mă saltă de jos. Și-așa ajung să mă zgâiesc și eu la foaia de hârtie, aflată încă în mâinile lui Werner. La drept vorbind, nici nu-i scrisă ca lumea, ci mai degrabă… lipită. Literele sunt lipite, decupate de cineva, fără doar și poate, dintr-un ziar.

Dar așa un scris parc-am mai văzut eu pe undeva. La fel arăta și scrisoarea șantajistului care o răpise pe Emilia, colega de clasă a Kirei. Asta însă chiar mă încurcă… Ce, și-aici să fi fost cineva răpit? Nu cumva răpitul e chiar bucătarul lui Sandro? Și nu cumva din cauza asta Sandro se vede silit acum să gătească el însuși? Poate că, din nebăgare de seamă, așa a și ajuns să-și otrăvească clienții.

Werner își regăsește glasul:

— Ești șantajat? Îi amenință vreo primejdie pe clienții tăi? Bine, dar de ce nu mi-ai spus până acum? Că doar suntem prieteni!

Sandro ridică din umeri. Pare neajutorat și, pe deasupra, trist. Eu, în schimb, n-am nicio părere. Și asta fiindcă nici n-am apucat să citesc scrisorica aceea. Cum s-o fac pe Kira să priceapă că ar face bine să pună mâna pe foaia aia? Cu grijă mare, îmi înfig ușurel ghearele la subrațul ei. Poate c-o pricepe semnul.

— Au, Winston! Ce, nu ți-e bine? Motan prost-crescut, ce-ți veni să mă zgârii în halul ăsta? Doare!

Revoltată, Kira mă pune din nou jos, pe podea. OK. Se vede treaba că n-a-nțeles semnul meu delicat. Așa că, jignit, m-apuc și miorlăi. Nici nu se sinchisește de mine și-și freacă brațul.

— Ce s-a întâmplat, Werner? se-arată ea interesată să afle.

— Hai că-ți citesc eu repede.

Mă rog, fie și-așa. Cumva tot oi ajunge eu la ceea ce mă interesează!

— Carevasăzică, aici zice așa:

SANDRO, DACĂ ȚII LA VIAȚA
ȘI LA SĂNĂTATEA CLIENȚILOR TĂI:
50 000 DE EURO, BANI GHEAȚĂ. SÂMBĂTA VIITOARE!
ALTFEL, AM SĂ-ȚI OTRĂVESC TOATĂ MÂNCAREA!!!
URMEAZĂ ALTE VESTI!!

Înspăimântată, Kira duce mâna la gură. Sandro clatină din cap, iar mie-mi pare că văd cum i se preling lacrimi la colțurile ochilor. Sfântă sardină în ulei! Dacă și pe oamenii ăștia mari îi podidește plânsul, înseamnă că-i groasă rău de tot!

— *Si, si, terribile!* Iste *grande* catastrofa! Zău dacă știu ce sa facio. Nicio vorba să am 50.000 de euro! Așa că nici n-am plătit nimic. Și-a mai venit una scrisore, ca să pono la banii într-un punga și punga la pubela de gunoaie din curte, dar eu n-am făcut ce ziceea. C-am sperato c-ar fi numai proasta la gluma, dar acum, că mi-ai istorisit-o tu că *la tua famiglia*[17] a ajuns bolnavi, acum chiar ca m-am infricosato și io de-

a bineleea. Și pe urma și *gatto nero: terribile! Veramente terribile!* Îmi pare la mine asaaa de rau!

Werner scutură din cap.

— Sandro, Sandro, vrei să-mi spui că știai că cineva te șantajează, că cineva te amenință c-o să-ți otrăvească clienții… și tu ai stat cu mâinile în sân? Și n-ai făcut nimic? Ba mai mult, ai sperat că totul n-a fost decât o glumă proastă?

— Păi da, dar am și controlat tutto cu multa atenționе. Și am cumparato numai proaspăt și dopo aceea bine incuiate în dulap. Mi-am ziso doar că, dacă spun la poliția, atunci ei închide la ristorante mio, no? Și tocmai cuando înflorește la afacerile de Crăciuno, dacă nu m-aleg și io cu ceva mai molto parale, atunci chiar ca se-alege praful de afacerea mia! Iste luna cea mai importante de la tot anul! *Capisce?*

Capisce? Cine sau ce-o mai fi și asta? Cine sau ce-o mai fi și „afacerile de Crăciuno”? Parcă stabiliserăm între noi, pisicile, că cei mai mulți oameni sărbătoresc de Crăciun nașterea salvatorului lumii. Și asta nu-i deloc vreo afacere… Sau, mai știi, poate-o trebui, într-un fel sau altul, să plătești pentru treaba asta? Adică te pomenești c-o fi vorba de salvarea lumii, dar numai dacă bagi mâna-n buzunar și plătești înainte vreo cincizeci de euro? Ca motan ce mă aflu, pot doar să clatin revoltat din cap! Uneori chestiile astea ale oamenilor mai că îmi zbârlesc mustățile!

— Degeaba, Sandro. Vitello ăla a fost, fără îndoială, otrăvit. Și cel mai bine ai face să suni chiar acum la poliție și să povestești totul. O să știe ei, cu siguranță, ce-i de făcut.

— *No, no, prego!*[18] Te rog, nu! De como o s-apara la poliție în ristorante mio, atunci s-a zis-o cu tutto! Con siguranța! se plânge Sandro, cu glas complet deznădăjduit.

Werner suspină.

— Da, dar ce-ai vrea să faci altceva? S-aștepți până când mai dă careva peste cine știe ce necaz? Ai vreun plan, ceva?

Sandro scutură din cap și răspunde abia auzit:

— *No,* din pecate *no.*

În discuția celor doi se bagă acum și Kira:

— Am putea să încercăm *noi* să-l ajutăm pe Sandro. Că doar am rezolvat până acum câteva cazuri serioase. Și unde mai pui că am făcut – o chiar mai repede decât poliția. Serios!

— Ai putea să încerci, mica *signorina*[19]? întreabă Sandro, cu glas care pare să sune că ar trage și el oarecare nădejde.

Kira dă din cap și zâmbește în timp ce eu, ca să întăresc spusele fetei, mă pun pe tors. Când are ea dreptate, chiar că are. Chiar am fost isteți, mai isteți decât cei de la poliție. Și – pe lăbuțele mele cele moi! – chiar am avut succes!

Gânditor, Werner își scarpină bărbia.

— Hm. Știu și eu? Ce se întâmplă însă dacă, între timp, ajung să se îmbolnăvească și alți oameni?

— Cu o scuză oarecare, Sandro ar putea să țină mâine localul închis toată ziua. Iar în timpul ăsta ar putea să ne arate cum își pregătește mâncarea. Poate atunci o să ne dăm seama cum ar fi putut să ajungă otrava în interiorul localului. Și, în primul rând, o să știm despre ce fel de otravă e vorba. Ce mai, o să putem să ne băgăm nasurile peste tot, și fără să fim deranjați. Sandro o să-și vadă liniștit de treabă, iar noi încercăm să punem mâna pe șantajist sau, mai știi, pe șantajiști.

Sandro dă șovăielnic din cap.

— Da, poate no iste un plano rea. Să chem la ajutorul meu de la bucataria și să stăm și cu lui de vorba?

Kira scutură cu hotărâre din cap.

— Nu, nici vorbă de așa ceva! Cu cât știu mai puțini, cu-atât mai bine! Cine știe dacă ne putem încrede în omul ăsta al tău sută la sută. Și-acum aș zice să chibzuim bine și să găsim un motiv ca lumea pentru închisul localului, așa, pe nepusă masă, după care îl anunți și pe ajutorul de la bucătărie, OK?

Primul răspuns e un suspin din toți rărunchii.

— Mă-ncredo în ajutorul de la bucataria chiar *mia la suta,* dar dacă zice așa, mica *signorina*…

— Da. Chiar așa zice!

— Werner, la tine care e părerea? vrea și Sandro să afle de la profesor.

Cel întrebat încuviințează din cap.

— În privința asta, cam are dreptate Kira, și e foarte adevărat c-a făcut ea ce-a făcut de chiar a dejucat deja vreo câteva fărădelegi. Pare de necrezut, dar e adevărat. Uite, aș zice s-alegem o cale de mijloc: dacă avem norocul ca, în următoarele patru zile, să descoperim ceva, atunci ne vedem fiecare de treburile noastre fără să amestecăm poliția. Dar, dacă la sfârșitul celor patru zile, o să constatăm că pescuim în continuare în ape tulburi, atunci o să-i lăsăm pe specialiști să intervină.

— *D'accordo!* exclamă Sandro. Ne-am înțeles! Așa o să faciamo!

— Așa, și-acum avem nevoie de scuza aia mincinoasă, ca să putem ține localul închis o zi-două, ne aduce aminte Kira.

— Ce-ar fi să zice ceva de *mia nonna?* Bunica mea? Spun cum ca iste un cazo de maladia în *mia famiglia.* La bunica mea simte foooarrrte, foooarrrte rea. Și trebuie s-o visitare multo rapido, *no?*

— Asta chiar că-i o idee nemaipomenită, Sandro! izbucnește Kira. Noi ne-apucăm să-ți întoarcem tot restaurantul cu susul în jos și să scotocim după alimente otrăvite. Tu ne-arăți exact de unde cumperi marfa, cum o pui la păstrare și cum gătești. Poate că, în privința asta, am putea să ne folosim de o cameră de luat vederi ascunsă sau ceva de genul ăsta.

— Și cam cum ai de gând să afli care dintre alimentele de pe-aici sunt otrăvite? întreabă Werner, ușor neîncrezător.

— Păi foarte simplu! Luăm niște probe din fiecare, după care urmează partea ta de contribuție, Werner.

— Partea mea?

— Exact. Fiindcă ai s-o rogi pe doamna doctor Wilmes să trimită probele astea la un laborator sau să le analizeze chiar ea. Că doar o cunoști bine. Ai și numărul ei de telefon. Uite-așa o să facem.

Werner își freacă fruntea.

— Păi, în primul rând: înainte să apară cine știe ce zvonuri, să știți că o cunosc mai îndeaproape pe doamna doctor Wilmes numai și numai fiindcă, acum vreo doi ani, am făcut cu fiul ei câteva ore de pregătire

la fizică, înainte ca acesta să susțină examenul de bacalaureat, pe care, altfel, ar fi fost gata-gata să-l pice. De-atunci am ajuns să am numărul ei personal de telefon, nu-i vorba de nimic altceva în toată chestia asta! Și în al doilea rând: la o adică, ideea cu probele e chiar una cât se poate de bună, dar dacă e să luăm probe din toate câte se află pe aici, analizele alea ar ține o veșnicie și-ar mai costa și o avere. Dac-am pune la socoteală, așa, la repezeală, câteva sute de euro pentru fiecare analiză, am ajunge la un total de vreo câteva mii. Și, în afară de asta, chiar dac-am descoperi ceva, tot nu ne-am lămuri cum de s-a întâmplat ca otrava să fi ajuns aici.

Kira lasă capul pe umăr.

— Mda, asta cam așa-i. Uite, la așa ceva nu m-am gândit câtuși de puțin. Pe de altă parte, nici nu putem sta, așa, cu mâinile în sân, așteptând să se mai întâmple cine știe ce!

Werner îi dă dreptate, aprobând din cap.

Dar Kira vine cu o propunere nouă:

— Cum ar fi dacă Sandro ar reface, așa, de la zero, tot stocul de provizii? Așa am putea să-i întindem șantajistului o cursă. Sandro ridică palmele la vedere.

— *Ma*[20] asta înseamnă la mine molto scump!

— E-adevărat, dar măcar ai ocazia să fii sigur că totul e în deplină ordine. Și oricum, acum nu mai poți să gătești pentru clienți. Firește, ca nu cumva să se petreacă cine știe ce nenorocire.

Miorlau! Hei, oameni buni! Dar asta *s-a întâmplat* deja! Doar că a trebuit să sufere un motan nevinovat! Dar pe cine să intereseze așa ceva?!

— Kira, ce idee bună! o laudă Werner pe prietena mea. Dar cum ar putea arăta cursa?

— Sandro, ai putea să iei în vreun fel legătura cu șantajistul ăla?

Italianul cugetă puțin.

— *Si!* Io credo că da. Ca mi-a mai scris el încă una scrisoreea. *Momento.*

Zicând acestea, Sandro alege din sertar alt plic și i-l întinde lui Werner. Acesta scoate scrisoarea din plic și o citește cu glas tare:

DACĂ AI BANII, PUNE-I ÎNTR-O PUNGĂ DE PLASTIC. VINO CU EI LA ORA 12 ÎN PARCUL INNOCENTIA. DACĂ O SĂ VEZI O MAȘINĂ DE GUNOI LA INTRAREA DINSPRE ALEEA BRAHMS, TRIMITE-MI UN SMS LA NUMĂRUL 0144–123 456 CU CUVÂNTUL „GATA”. DUPĂ AIA O SĂ PRIMEȘTI ALTE INDICAȚII.

— OK, poate că șantajistul chiar poate fi contactat la numărul ăsta de telefon. Tu l-ai mai sunat cumva? vrea să afle Werner de la Sandro.

Italianul scutură din cap.

— *No.* La ce buono? La mine nici nu am vreun banii. Așa che nici n-am făcut ceva.

— Mda, probabil că nici telefonul ăsta mobil nu e activ tot timpul, că altfel l-ai localiza cu ușurință. Cu toate astea, când și când tot trebuie să și-l mai deschidă ca să-l verifice. Că doar e interesat să afle dacă nu cumva Sandro va reacționa totuși în vreun fel. Tot merită o încercare…

— Despre ce încercare ar fi vorba? întreabă Werner și Sandro într-un glas, unul căruia m-aș fi alăturat și eu, dacă aș fi putut să vorbesc.

— M-am gândit la următoarea chestie. Ce-ar fi să-i scrie Sandro șantajistului un SMS, prin care să-l anunțe că refuză să se lase șantajat și că o să-și schimbe complet stocul de provizii? Asta poate că l-ar stârni pe făptaș să facă într-un fel și să strecoare în local otrăvurile, iar noi am putea să-l prindem în flagrant cu o cameră de luat vederi sau dintr-o ascunzătoare. Ceva de genul ăsta. Înțelegeți? Iar dacă, de exemplu, se dă drept client și vâră ceva pe ascuns la bucătărie, atunci chiar că-l putem prinde la țanc.

— Ah, și! *Buon' idea!* Este uno buona idee! Așa să și faciamo, se bucură Sandro.

Până și Werner aprobă, dând din cap, dar nu scoate nicio vorbă.

Cât despre mine, ce să zic? Sunt mândru, fiindcă în pielea Kirei mele zace pur și simplu o adevărată

agentă secretă! Așa că sunt pe deplin sigur că, în scurtă vreme, o să aflăm cine-i cel care i-a făcut viața atât de grea sărmanului Sandro, DAR mai cu seamă sărmanului Winston!

Un telefon important. Și niște agenți sârguincioși

— *Kiral Telefon vseo vremea zvanil! Mne prișlosi atvetiti.*[21]

Babușca năvălește în hol și, agitată, se fâțâie cu telefonul mobil *prepaid* încoace și-ncolo, fluturându-l prin fața noastră. E clar că aparatul a sunat încontinuu și că, până la urmă, a răspuns ea. Să fie cumva vorba despre ceva vești noi în legătură cu dușmanul acela al animalelor? Pe sfânta mea tăviță cu nisip! Între timp, tărășenia cu vânătoarea răufăcătorului a devenit cam încurcată. Fiindcă acum, pe lângă necunoscutul care chinuiește animalele, a mai apărut și cel care îl șantajează pe Sandro. Părerea mea e că echipa noastră de agenți ar trebui mărită de urgență! Bine că momentan putem conta pe Pauli și Tom, dar și pe *cei patru cu mușchi tari!* Nu-i vorba în niciun caz de patru supereroi plesnind de mușchi care, cât ai zice pește, sunt în stare să-i ia de guler pe cei care chinuiesc animalele, pe șantajiști sau pe alți răufăcători și să-i bage la zdup, ci de Spike, Caramel, Odette și umila mea persoană. Iar numele ăsta l-am luat și noi după ce am hotărât ca, pe viitor, să trecem prin tot soiul de aventuri, care mai de care mai uimitoare. Acum, dacă mă-ntrebați numai pe mine, eu m-am băgat în chestia asta mai întâi și mai întâi ca s-o impresionez pe Odette, dar firește că, într-o oarecare măsură, mă bucur să mai vânez și niscaiva oameni certați cu legea.

În timp ce Pauli și Tom și-au luat cât se poate de în serios treaba cu lipitul anunțurilor, se pare că, din păcate, noi, ăștia cu mușchii tari, nu prea ne mișcăm ca lumea. Iar asta trebuie să se schimbe cât mai curând! Așa că imediat ce-mi vor ajunge la urechi informații noi, o să pun în alertă trupa pisicească.

— Și cine a sunat? se interesează Kira la bunica ei.

Ea se întoarce către nepoată și-i întinde, cu o figură plină de importanță, mâna în care ține atât telefonul mobil, cât și un bilețel.

— Uite! A dat telefon un bărrrbat, care zice c-a mai stat el de vorrrbă cu voi! zice c-a văzut iarrr pe femeie.

Și c-a mai și urmărrrit-o!

Kira face ochii mari.

— Buni, dar asta-i chiar grozav! Și-a aflat cumva și unde locuiește?

Babușca scutură din cap.

— *Niet.* Din păcate nu. Că i-a și pirrrdut urmă. Darrr, înainte, se luase după ea încă de la Superrrmarkt, de unde asta cumpărrrase sarrrdine pe ulei. Adică, sigur e la magazin unde femeia cumparrră mai des. Poate că tocmai pe-acolo o să mai dea currrând peste ea! Uite, aici scrrris numărrr la telefon și nume barrrbat. *Spasibo!*[22]

Kira face un salt ușurel și se-apucă să bată din palme.

— Winston, chiar că-i minunat! Se pare că am avut o idee genială cu anunțurile alea, dar și cu telefonul mobil! O să vezi tu că n-o să treacă mult timp și-o s-o punem noi cu botul pe labe pe ticăloasa aia care chinuiește animalele!

Să fi fost câine, evident că m-aș fi apucat să dau din coadă, fiindcă pe mine m-a și cuprins bucuria. Pe de o parte, fiindcă am izbutit ca, atât de repede, s-o prindem cu fofârlica pe ticăloasă. Pe de altă parte, fiindcă și Kira se bucură foarte tare. Firește, mă întreb în continuare ce hram o purta tipul care pusese momelile alea cu grăunțele pentru stârpit melcii. Ca să fim noi siguri-siguri, ar trebui să dăm și de urma ăluia.

E evident că, după cât mă țin pe mine puterile s-o arăt, așa, ca motan, îmi iau o mutră destul de gânditoare, de-o fac pe Kira să se aplece înspre mine și să mă privească mai atent.

— Ce-i, Winston? E ceva ce nu-ți convine? Te gândești la tipul cu bucățile de lebărvurșt, ăla pe care l-a urmărit puștoaica, nu-i așa? Nu-ți face griji, c-o să punem noi mâna și pe ăla. Povestea asta nu-i deloc un caz obișnuit! Auzi, cine-ar fi crezut ca pe-aici, prin împrejurimi, să bântuie taman doi dușmani ai pisicilor?!

E curată minunăție cât de bine mă înțelege Kira, chiar dacă, de fapt, nici nu-mi poate citi gândurile. Torc, așa, ca să știe și ea c-a nimerit-o la marele fix.

Kira râde.

— Vezi tu, Winston, te cunosc eu prea bine! Și-acum să le spunem și lui Pauli și lui Tom despre noutăți și să punem la cale un plan de acțiune. De acord, domnule Sforrrlock Holmes?

Miorlăi și eu răspicat. Și-ncă cum!

***

Convocată pe fugă, ședința noastră, a agenților, se ține de astă dată în cafeneaua-gelaterie Viola. Cât e vara de lungă, aici se întâlnesc copiii aproape zi de zi, dar nici iarna nu se face excepție, mai cu seamă că, în afară de înghețată, aici se mai servesc și vafe, mere coapte și punci, iar Kira, Pauli și Tom sunt clienți fideli. Mie unuia îmi place în mod deosebit la cafeneaua Viola că pe glafurile ferestrelor sunt așternute niște pernuțe, pe care mă pot culcuși în tihnă. Și asta fără ca proprietara atât de plină de farmec a cafenelei să se rățoiască la mine!

Practic, de ieșirea asta din casă aș profita și eu și, în drumul până acolo, aș face un mic ocol prin curtea din spatele casei. Doar-doar oi da pe-acolo peste vreunul dintre cei cu mușchi tari, care să participe la ședința agenților! Ideal ar fi să dau ochii, firește, cu Odette, că și-așa trebuie să-i povestesc ce-am mai aflat cât am stat prin localul lui Sandro.

Și chiar am noroc: de cum eu și Kira ieșim pe ușă, dăm peste Odette șezând tocmai lângă ușa de la intrarea în clădire. Și uite cum nici nu mai trebuie să umblu după ea.

— Hei, Winston, mă salută ea, pe un ton prietenos. Știi, tocmai mă gândeam dacă să-mi iau inima-n dinți și să urc până la tine, așa, din proprie inițiativă. Voiam să știu cum te mai simți azi.

Sfântă scândură de ascuțit ghearele! Hai că n-am numai, așa, noroc, ci chiar ditamai norocul! Odette voia să-mi facă o vizită! Zău dacă pricep ceva, că doar n-a mai făcut niciodată așa ceva! Și-atunci, pe loc, un val, așa, cu-adevărat cald îmi cuprinde treptat corpul, trecând mai întâi prin stomăcel, pentru ca după aceea să se întindă în tot Winstonul. Cu toată zăpada din jur, nu îmi mai e deloc frig!

Dar uite că și Kira o zărește pe Odette.

— Ia te uită cine ne așteaptă, Winston. Sau, mai bine zis, cine te așteaptă. Bună, Odette! Tocmai ne pregăteam să mergem la o cafenea drăguță. Vrei să vii și tu cu noi?

Odette se uită la mine puțin încurcată.

O îndemn, dând din cap.

— Ce idee ca lumea! În cafeneaua aia se ține ședința agenților, cu prietenii Kirei. Așa o să afli și tu ultimele noutăți în legătură cu dușmanul pisicilor.

Hotărându-se pe loc, Odette saltă pe cele patru picioare.

— O ședință a agenților? Sună bine! Și, să nu uit, mă bucur foarte mult că, după cum se vede, te simți din nou bine!

Sfârrr, sfârrr, sfârrr! Hai că ziua se-arată a fi din ce în ce mai frumoasă!

***

— Așa, Kira, ia spune, o îndeamnă Tom pe prietena mea când nici nu intraserăm bine în cafenea. Ce mai e nou? Că la telefon păreai agitată!

— Exact, povestește! vrea și Pauli neapărat să afle ce s-a mai întâmplat.

Kira le povestește totul celor doi, însă așa, pe scurt.

Odette face ochii cât cepele și se trage mai aproape de mine pe glaful ferestrei.

— Ce să zic, într-o privință sunt de admirat și mergătorii ăștia pe două picioare. Fiindcă uneori chiar le vin idei bune. Cum a fost aia cu anunțurile. Și zău dacă mi-am închipuit c-o să meargă cu-adevărat. Dar chiar a mers. Ce păcat că noi, pisicile, nu suntem în stare să citim. Mare lucru ar fi fost așa ceva pentru noi, fiindcă, în felul ăsta, am fi putut să le atragem atenția multora dintre ai noștri!

Îi dau dreptate, dar numai așa, mormăind oarece în barbă. Odette nu trebuie să știe în ruptul capului că *eu* pot să citesc. Că după aia o să mă creadă vreun ciudat.

— Aha. Carevasăzică, ăla de chinuiește animalele este, totuși, femeie, rostește Tom, căzând pe gânduri după ce Kira și-a dus povestea până la capăt.

— Dar poate că-i vorba de doi ticăloși din ăștia. O echipă, cum s-ar zice, își dă și Pauli cu părerea.

— Se prea poate însă ca femeia chiar să n-aibă nicio vină și să nu vrea cu-adevărat decât să vină în ajutorul pisicilor vagaboande pe timp de iarnă, se gândește Kira cu glas tare. Dar nici eu nu sunt foarte convinsă și cel mai bine ar fi să dăm de femeia despre care vorbește martorul nostru. Și aș zice să-l sunăm chiar acum. Voi ce părere aveți?

Tom și Pauli se-arată de acord, făcând un semn de încuviințare din cap.

— Chiar așa, bună idee! Zis și făcut, spune Tom, iar Kira scoate din buzunar telefonul mobil și bilețelul de la babușca.

— Așaaa, domnul se numește Sönnichsen. Să sperăm c-o să răspundă imediat.

Și-așa și face omul nostru. Nu trec decât două secunde și Kira îi aude glasul la celălalt capăt al legăturii.

— Alo, domnule Sönnichsen, aici este Kira Kovalenko. Ați vorbit ceva mai devreme cu bunica mea și spuneați că v-ați adus aminte de ceva în legătură cu momelile alea otrăvite.

Pentru scurt timp, Kira ascultă cu atenție.

— Exact. Asta și spunea bunica mea. Că ați mai dat o dată ochii cu femeia aceea, nu?

Pauză scurtă, după care Kira parcă începe să strălucească toată.

— Adevărat? Dar asta este extraordinar. Păi, dacă ne-ați putea-o da, ar fi grozav. Sigur că da, asta ne ajută foarte mult pe mai departe!

Și iar o pauză.

— Bineînțeles! Vă așteptăm în cafeneaua Viola de pe Aleea Mănăstirii. Nemaipomenit!

După care Kira închide. Patru perechi de ochi o fixează.

— Și? vrea să știe Pauli. Ce-i, mă rog, așa de extraordinar, grozav și nemaipomenit?

Kira trage adânc aer în piept.

— Domnul Sönnichsen vine de îndată să se întâlnească cu noi.

Mda, eu unul nu găsesc chestia asta chiar așa de extraordinară. Poate că tipul n-are de gând decât să ronțăie și el o vafa acolo și să bea un pahar cu punci.

— Da, și? rostește Tom, cu glas din care n-ai zice că-i cine știe ce impresionat.

Kira zâmbește însă, și e limpede că are un as în mânecă:

— Vine fiindcă vrea să ne arate ceva. Cică a fotografiat-o pe femeie!

Sfântă sardină în ulei!! Ei, dar asta chiar că-i extraordinar!

Vafe cu frișcă, stăpâni de câini și o fotografie care răscolește amintiri

Prin „vine de îndată” zău dacă nu mi-am închipuit cu totul și cu totul altceva! Asta fiindcă până să se înfățișeze în sfârșit bătrânul ăla înaintea noastră, copiii au avut timp să mănânce cel puțin două vafe de căciulă. În mod obișnuit, așa ceva nu m-ar fi deranjat, numai că, între timp, și mațele mele încep să-mi chiorăie furioase și mă întreb când o să primesc și eu ceva ca lumea de mâncare. Și nici măcar nu trebuie să fie vorba de vafe cu frișcă și cireșe în sos fierbinte, că oricum aș prefera niște pateu de ficat de pasăre. În clipa asta însă, m-aș mulțumi și c-o bucată de sardină în ulei, cu condiția, firește, să nu carecumva să fie otrăvită.

În timp ce eu încă mai visez la ceea ce mi-ar plăcea mai mult și mai mult să bag în mine, Odette a sărit deja de pe glaful ferestrei și s-a instalat ceva mai aproape de copii. E limpede că n-are de gând să scape niciun cuvânt din tot ce are de povestit domnul în vârstă.

— Așa, copii. În realitate, totul n-a fost decât un noroc chior: ieșisem cu câinele la plimbare și, deodată, dau cu ochii din nou de femeia aceea! Stătea lângă un copac și citea în liniște anunțul vostru. Firește, m-am dus țintă spre ea, numai că taman înainte de-a ajunge eu la copac, femeia a rupt anunțul vostru și și-a văzut de drum mai departe. Caz limpede de conștiință încărcată, mi-am zis eu și-am pornit în urmărirea ei! Ușor nu mi-a fost deloc, fiindcă îl mai aveam și pe Benno al meu în lesă, iar ăsta ținea morțiș să adulmece prin preajma fiecărui copac.

Dau și eu din cap a neputință. Câine, ce vrei! Nici cea mai mică atenție pentru ceea ce e cu-adevărat important! Eu cred că există un mare mister al vremurilor noastre, și anume la ce bun câinii ăștia de vânătoare. Serios, acum, că și-așa când îi duci să-și facă treaba, e musai să fie și-un om prin preajmă. Dacă-i lași de capul lor, câinii ăștia nu-s deloc în stare să ducă vânătoarea cu bine până la capăt. Eu unul nu

cred că un câine neînsoțit și neîndrumat ar fi în stare să aducă el singur prada. Cât de diferite suntem noi, pisicile! Că dacă ne legăm noi, așa, sufletește, de-un om, ne și vine ideea, fără să ne îndemne nimeni, să-i lăsăm pe preșul de la intrare câte un șoarece vânat. Vreau să spun, acelea dintre noi care chiar se îndeletnicesc cu vânătoarea. Firește, eu unul nu mă număr printre asemenea pisici. Dar dac-aș ști de unde să fac rost, zău dacă nu i-aș aduce lui Werner numai pateu de ficat de gâscă, din acela care ne place amândurora. Dar știi cum, fără să stea careva cu gura pe mine. La urma urmei, așa-s eu, cu ochii numai pe ceea ce chiar contează!

— Psst, Winston, fii și tu atent la ce se spune pe-aici! îmi șoptește Odette, care iar s-a dat înspre mine pe glaful ferestrei și mă tot înghiontește într-o parte.

O privesc încurcat.

— Ce-i? Că doar sunt atent!

— Poate, dar tot pufnești și sufli, de parc-ai vorbi de unul singur!

Mda, jenant! Se vede treaba că am început să gândesc cu glas tare!

— Eu… ăăă… tocmai mă gândeam la câinele ăla. Și despre cât de prostovane sunt animalele astea. Acum sunt însă numai ochi și urechi!

Și, ca să fac dovada spuselor mele, mă întind cât mi-s de lung și-mi odihnesc capul pe labele din față. Sunt sigur că așa las impresia unei atenții desăvârrrrșite!

— Am mers așa, în urma femeii, o bucată bunicică de drum, după care ea a intrat în supermarketul de pe șoseaua Hoheluft, își continuă bătrânul povestea. L-am legat pe Benno afară, în fața magazinului, și-am intrat după ea. Și n-o să vă vină să credeți, dar a cotit-o către rafturile pe care stăteau așezate conservele cu sardine în ulei. Sardine în ulei! Greu de închipuit, nu? Carevasăzică, sigur doamna punea la cale următoarea ei serie de mârșăvii!

Mă trec toți fiorii! Gândurile îmi zboară pe loc la toate lăbuțele moi de pe-afară, care nu sunt în stare să citească anunțurile noastre și pe care le amenință cea mai mare primejdie!

— M-am furișat cât mai aproape de ea și, de pe partea cealaltă a raftului unde mă aflam, am apucat s-o fotografiez pe furiș cu telefonul mobil. Tocmai atunci însă… domnul Sönnichsen oftează și ridică din umeri.

— Ei, bine!? sar laolaltă cu gura Tom, Kira și Pauli.

— Păi tocmai atunci s-a pus și Benno pe lătrat afară, unde era legat, în fața magazinului. Dar știți, în asemenea hal încât, chiar dacă eram înăuntru, tot îl auzeam. Trebuia să se fi petrecut ceva, așa că am ieșit de urgență. Și, într-adevăr, Benno al meu se luase la harță cu un pudel. Până să se potolească lucrurile și să pot intra și eu din nou în magazin, femeia, așa cum și era de așteptat, se făcuse nevăzută. Din păcate! mai spune bătrânul, arătându-și podul palmelor în semn de dezamăgire.

— Chiar și-așa, avem măcar o fotografie cu femeia, rostește Kira cu încredere în glas. Și cu asta nici nu vă-nchipuiți cât de mult ne-ați ajutat să putem continua cercetările.

— Am făcut-o cu plăcere, domnișoară. Și ți-am și trimis fotografia.

— Mulțumesc! Asta e o dovadă nemaipomenită. Am aflat și în ce magazin își face cumpărăturile. Iar dacă, cine știe, trece pe-acolo mai des, poate c-ar merita să punem locul sub observație.

Pauli suspină.

— Păi, n-ar mai rămâne decât să sperăm că-și face cumpărăturile după prânz. Că dimineața noi ne tocim coatele pe băncile școlii.

Odette mă împunge din nou.

— Winston, dar ĂSTA-i prilejul să intrăm în luptă și noi, cei patru cu mușchi tari! Dimineața am putea să ne ocupăm noi.

Coada mi se bălăngănește dintr-o parte într-alta.

— Bine, dar noi nu știm cum arată tipa aia. Sau să fac eu cumva și să-i cer Kirei telefonul mobil, ca să putem arunca o privire la fotografia aia? îi șoptesc eu drept răspuns.

— De ce faci să pară lucrurile chiar așa de complicate? Că doar aparatul e pe masă, în dreptul Kirei. Putem să aruncăm o privire.

Miorlăi pe înfundate.

— Se vede ca n-ai habar de tehnica asta, a oamenilor, Odette. Fotografia aia nu se vede așa, de-a dreptul. Trebuie să apeși pe un buton anume al aparatului. Și, cu labele tale, nu te cred în stare.

— Atunci chiar că trebuie s-o rogi pe Kira să ne arate și nouă fotografia. Aveți voi doi o legătură, așa, mai specială și, într-un fel sau altul, o să fii tu în stare să-i dai de înțeles ce vrei.

Offf! Are dreptate și Odette cu legătura aia, specială, numai că de când eu și Kira nu mai putem să ne citim unul altuia gândurile, mă văd nevoit să apelez la cine știe ce artificiu, prin care să-i atrag atenția prietenei mele. Așa că mă gândesc la ceva foarte eficient: aș putea, firește, să sar direct pe masă și să arăt în direcția telefonului. Sau în direcția telefonului și a bilețelului de la babușca, că tot zace lângă aparat. Dar dacă așa Kira o să creadă că vreau să dau un telefon? Poate c-ar merita totuși să încerc. Însă cât mai e Sönnichsen ăsta prin preajmă, aș face mai bine dac-aș rămâne întins pe pernuța mea. Stăpânii ăștia de câini îmi dau așa o neliniște!

***

De cum dispare Sönnichsen, Tom, Pauli și Kira se pun pe șușotit și cântăresc ce e mai bine de făcut mai departe.

— Sigur, am putea să ne ducem cu fotografia direct la poliție, propune Tom.

Pauli scutură din cap.

— Nuuu! Și cam ce-ai zice tu să le povestim ălora? Că un om pe care-l știm a urmărit-o pe femeia asta și-a văzut-o cumpărând sardine în ulei din supermarket? Nici să nu te gândești că pentru-atâta lucru or să trimită ei o patrulă.

— Mda, bine măcar c-a făcut reclamație puștoaica aia, Arzu. Așa știu și ei că, pe undeva, prin împrejurimi, bântuie liber ca pasărea cerului unul care le vrea răul animalelor, o ține Tom una și bună cu ideea lui.

— Exact. Și anume un tip cu barbă, care împrăștie bucăți otrăvite de lebărvurșt. Ceea ce, într-un fel, e

cam opusul unei femei fără barbă care aruncă pe jos sardine în ulei, intervine Kira, umflând-o râsul. Nu, cred că Pauli are dreptate. Nu ar lua polițiștii așa ceva în serios.

— Dar am putea să pornim o a doua acțiune cu anunțuri, de data asta adăugând fotografia. Ceva de genul „Cine o recunoaște pe femeia din fotografie”? vine Pauli cu ideea.

— Nu știu, zău… Închipuiți-vă că femeia nu e o persoană care le vrea răul animalelor și, în felul acesta, nu am face decât s-o jignim, rostește Kira, cu o căutătură neîncrezătoare. În cazul ăsta, se prea poate să avem parte numai de necazuri și e posibil să-i facem viața deosebit de grea unei persoane nevinovate.

— Bun, asta ne face să ne întoarcem la propunerea ta de adineauri, Kira: să stăm cu ochii pe supermarket, e de părere Tom.

— Așa-i, numai că ne lovim de aceeași problemă, că noi nu avem timp pentru așa ceva decât după-amiaza. Ce ne facem dacă ea vine la cumpărături dimineața? Așa n-o să-i dăm de urmă niciodată, bodogănește Pauli.

— Hai, Winston, îmi miorlăie Odette. Trebuie să-i dai cumva Kirei de înțeles că poate conta pe sprijinul nostru. Și să facă bine să ne arate și nouă fotografia aia.

— Da, ai dreptate. O să-ncerc.

Mă salt anevoie de pe pernuța mea comodă, sar mai întâi de pe glaf pe podea și de acolo, dintr-un salt, aterizez în poala Kirei. Prietena mea se sperie, se lovește din greșeală de masă și dărâmă pe jos o farfurie cu vafe.

— Măi, Winston, reacționează ea. Ce-i asta? Ai vrut să șterpelești vreo vafă, nu? Cum se face că numai și numai la mâncare ți-e gândul? Norocul tău că farfuria a rămas întreagă!

Miauuuuu! Dar nu-i deloc adevărat! Legătură specială pe naiba! Cum de-mi poate pune Kira în cârcă așa ceva? Când știe și ea că-s un agent de clasă! Chiar dacă unul cu lăbuțe moi… dar ce mai contează!

Lucru interesant însă, Tom și Pauli îmi țin partea.

— Nu cred că Winston a vrut să mănânce ceva, mă apără Pauli.

— Da, nici eu nu cred asta, adaugă Tom. Poate că n-a vrut decât s-arunce și el o privire asupra fotografiei ăleia. La urma urmelor, are experiență criminalistică cam câtă avem și noi!

Bravo, băiete! miorlăi în gura mare și sar din poala Kirei pe blatul mesei. Ajuns acolo, mă așez în fund, îi dau înainte cu miorlăitul și împung cu laba telefonul mobil care zace alături. Pauli bate din palme.

— Vezi, asta e, Winston nu vrea nicio vafă cu frișcă, vrea să se uite la fotografie!

Kira ridică din umeri, se trage mai aproape de masă și mă bate ușor pe cap.

— Păi, dacă despre asta-i vorba… atunci te rog să mă ierți, Winston. Oricine se mai poate înșela, dar și tu, acum… Pur și simplu m-ai speriat cu săritura ta. Fotografia însă, firește, ți-o arăt bucuroasă.

Se întinde și apucă telefonul, bate în câteva taste și mi-l vâră apoi sub nas. Așa se face că mă pomenesc în fața ochilor cu imaginea unei femei pe care n-aș ști în ruptul capului de unde s-o iau. OK, carevasăzică după asta ar trebui să fim noi cu ochii-n patru, nu? Miorlau! Hm, nici pe departe vreo joacă de copil. Fiindcă numai așa, după o fotografie, nu mi-e nici mie ușor să recunosc un om, dacă nu-l cunosc în persoană. Uite, la fotografiile astea nu tu miros, nu tu glas, nu tu mișcare. Pe dată încep să mă îndoiesc dacă cei patru cu mușchi tari ar putea fi cu adevărat de ajutor în urmărirea asta.

— Și? vrea să știe Odette.

— Niciun *și,* îi miorlăi eu drept răspuns. E pur și simplu o femeie ca toate femeile. Zău dacă nu-mi pun probleme serioase cum dăm de urma ei!

— Ei, hai, nu mai fi și tu așa de prăpăstios, mi-o întoarce Odette. Găsim noi o cale.

Mda, Odette… Nu se lasă nici în ruptul capului!

— Dacă zici tu, îi răspund eu, lăsându-mă păgubaș.

— Da, chiar așa zic. Și-acum lăsă-mă și pe mine să mă uit, că vreau să știu pe cine trebuie să stăm cu ochii.

Dintr-un salt mlădios, Odette zboară de pe glaful ferestrei și se oprește direct pe blatul mesei. Se-nțelege, fără să facă praf vreo farfurie. Ce mai, e pur și simplu personificarea grației, o adevărată doamnă!

— Așaaa… Și-acum hai să vedem! rostește Odette, așezându-se lângă mine și zgâindu-se la ecranul telefonului mobil pe care Kira mi-l vârâse sub nas.

Numai ce-și aruncă Odette scurt privirea că și izbucnește în pufneli și scuipături așa de zgomotoase și de înrăite, cum n-am mai auzit nicicând venind din partea ei.

Până și Kira își trage speriată mâna înapoi.

— Odette, ce s-a întâmplat? ridică ea glasul, cu toate că știe prea bine că nu avea să primească niciun răspuns.

La întrebarea asta însă, răspunsul îl primesc eu. După ce Odette s-a mai potolit, trage adânc aer în piept și-mi aruncă o privire cu-adevărat ciudată, sfredelitoare.

— Winston, păi asta-i chiar nepoata. Sunt nouăzeci și nouă la sută sigură.

Mă uit la ea fără să pricep o iotă.

— Care nepoată?

— Nepoata bătrânei mele stăpâne. Asta-i femeia care a încercat cândva să mă dea pierzării!

În căutarea prietenilor de demult. Nu întotdeauna fără primejdii!

— Ești sigură? întreb eu, nevenindu-mi să-mi cred urechiușelor așa veste… de neînchipuit!

Odette se mai uită o dată, stăruitor, la ecranul telefonului mobil, pe care Kira l-a așezat din nou pe masă.

— Păi, aproape. De fapt, sunt sigură, numai că a trecut ceva timp de când am văzut-o ultima dată pe femeia asta afurisită.

Înainte să mai pot arunca încă o privire asupra ecranului telefonului, Kira ne ușuiește pe amândoi, cu o mișcare energică a mâinii, înapoi, pe glaful ferestrei.

— Așa, superpisicilor, înainte să apucăm să spargem ceva pe-aici, vă rog, jos de pe masă cu voi!

De-asta nu mai pot eu! Că pe glaful ferestrei era oricum cu mult mai comod. Așa că eu unul sar cel dintâi înapoi, urmat de Odette. N-am ajuns însă să stăm din nou unul lângă altul, că lui Odette îi și vine o idee.

— Cred că cel mai bine ar fi dacă i-aș arăta fotografia și lui Rosie. Are o ținere de minte, ceva de speriat!

După care, mai cade puțin pe gânduri.

— Hei, poate că-i o idee cum nu se poate mai bună! O *să i-o arătăm* lui Rosie!

— O să i-o arătăm lui Rosie? Bine, dar știi, mă rog, cam pe unde am putea da de ea? Vreau să spun, ce, mai trăiește?

Să fiu sincer, nu știu prea bine de ce, dar am avut așa, o presupunere, că, după ce au fost salvate, Odette și Rosie au ajuns să se despartă. Și mi-am dat pe dată seama că Odette n-a apucat să-mi spună povestea chiar până la sfârșit. Poate că ăsta ar fi prilejul s-o facă, nu de alta, dar eu nu mai pricep nimic. Tocmai de aceea o întreb pe Odette:

— Odette, cum s-a terminat atunci povestea cu tine și cu Rosie?

— Ai și tu dreptate, că încă nu știi. Vrei să spui că mai rămânem pe-aici câteva clipe?

Fac scurt ochii roată prin local. Kira a ridicat farfuria și a așezat-o pe masă, iar copiii au mai comandat câte ceva de băut. Par să nu fi încheiat de pus la cale planul lor de agenți.

— Da, cred că mai avem ceva timp. Așa că dă-i bătaie!

Vârful cozii lui Odette se vântură neliniștit încoace și-ncolo. Pasămite toată partea asta a trecutului ei încă o frământă mult.

— La drept vorbind, cei de la adăpostul pentru animale s-au arătat destul de atenți și grijulii cu noi. Imediat am intrat amândouă pe mâinile unui doctor veterinar, fiindcă lui Rosie îi era foarte rău. Am primit mâncare, iar când ne-am pus cât de cât pe picioare, am fost mutate într-o încăpere unde mai erau și alte pisici. E adevărat că acolo era destul de multă debandadă, dar, una peste alta, ne-am simțit bine.

După câte se știe, gusturile sunt diferite. Așa că eu unul nu mi-aș putea închipui traiul într-un adăpost pentru animale! Ideea de a mă vedea nevoi să împart cu tovarășii de specie scândura de ascuțit gheare, canapeaua sau castronelul pentru mâncare mi s-a părut întotdeauna, fără doar și poate, groaznică.

— Pe urmă, a venit ziua în care mergătorii pe două picioare aveau voie să intre la noi în încăpere, pentru a alege dintre noi și a ne lua acasă. Și pe dată m-a cuprins frica. În timp ce unele își arătau părțile lor cele mai bune, purtându-se de parcă ar fi participat la vreun concurs de frumusețe, eu am încercat, ascunzându-mă într-un colț, să nu bat câtuși de puțin la ochi. Numai că, din păcate, nu mi-a mers.

Nici nu mă miră! Că doar Odette este cea mai frumoasă pisică din lume, iar lucrul ăsta nu-l poate trece cu vederea nici măcar cel mai nepriceput om!

— Și ce s-a întâmplat? întreb și eu, pentru ca nu cumva să-și iasă din ritm cu povestirea și, în primul rând, pentru ca nu carecumva să fim din nou întrerupți și să n-ajung să aflu cum au scăpat amândouă din adăpostul pentru animale.

— A dat cu ochii de mine, destul de repede, o puștoaică. Și a venit către locul cu pricina, unde mă pitisem eu. A arătat către mine. „Mami, pe asta o

vreau!” a izbucnit ea. Și-atunci mi-a intrat și mai serios frica în oase. Am scuipat înspre puștoaică, m-am sucit, am luat-o la fugă și am căutat-o pe Rosie. Cum am găsit-o, nici că m-am mai dezlipit de lângă ea. Părinții puștoaicei au vorbit atunci cu îngrijitoarea de la adăpost, iar ea le-a povestit cum stăteau lucrurile cu Rosie și cu mine. În sinea mea, începusem deja să mă bucur, fiindcă mă și gândeam că familia cu pricina are s-o lase baltă, iar noi două am fi urmat să locuim pe mai departe în încăperea aceea frumoasă, a pisicilor, mai spune Odette și suspină.

— Numai că nu s-a întâmplat așa? mă bag eu în vorbă.

Odette scutură din cap.

— Nu, nu s-a întâmplat așa. Puștoaicei i s-a făcut o milă teribilă de noi și și-a rugat părinții să ne ia pe amândouă. Adică, și pe Rosie, și pe mine. Mda, iar ei chiar așa au făcut.

Eu fac repede o recapitulare:

— Bine, dar asta nu sună rău deloc. O familie de oameni de treabă, un copil iubitor, o colegă cu lăbuțe moi… Ce mai, nici că și-ar putea dori vreo pisică mai mult de-atât!

— Da, dacă privești lucrurile, așa, logic, chiar ai dreptate. Numai că mie mi-era pur și simplu frică de oameni. Și găseam gândul de a împărți din nou traiul cu asemenea ființe de-a dreptul înspăimântător. Pe lângă asta, puștoaica aceea voia să mă răsfețe îndeaproape, ba chiar să mă ia cu ea în pat. Fără îndoială, așa ceva nu era deloc de mine.

— Dar lui Rosie cum i s-au părut toate astea? Și ea era tot așa de speriată?

— Nu, lucru ciudat, dar pe ea nu o deranjau chestiile astea. Și imediat a început să se simtă bine în sânul noii familii. De fapt, cred că a visat dintotdeauna să aibă parte de un copil, așa, numai pentru ea. De aceea am și hotărât s-o apucăm de-atunci încolo pe căi diferite: eu, una, m-am hotărât să duc o viață în libertate, în timp ce Rosie dorea să rămână la oamenii aceia noi. Mi-am luat rămas-bun de la ea și dusă am fost.

Sfântă sardină în ulei! Ce mai hotărâre! Ce-i drept, „o viață în libertate” sună destul de promițător și de frumos, numai că asta s-ar putea numi, tot atât de bine, „o viață pe străzi”. Iar pentru mine așa ceva nu intră câtuși de puțin în discuție. Fiindcă, de-ar fi stat așa lucrurile, spuneți-mi și mie: cum ar fi ajuns un motan să capete o porție zilnică de pateu de ficat de pasăre?

Dar înapoi la oile… ăăă… pisicile noastre.

— Și de-atunci nu te-ai mai văzut niciodată cu Rosie? Cum de ești așa de sigură c-o să dai de ea?

Odette mă privește cu capul lăsat într-o parte.

— Ba da, m-am mai văzut cu Rosie, și încă destul de des. Ne întâlnim într-un părculeț din apropierea casei familiei aceleia. Până la urmă, soarta pe care o împărțisem până atunci ne-a legat pentru totdeauna una de cealaltă și-am ajuns prietene bune. Dacă sunt zile foarte friguroase, mă mai strecor din când în când în casa familiei. Atunci și puștoaica, și părinții ei se-arată bucuroși nevoie mare și mă copleșesc cu toate cele gustoase. N-au mai încercat însă niciodată să mă oprească la ei. Au înțeles și ei că asemenea viață nu era de mine pe vecie. Așa că atunci când mă simțeam de parcă mi se înecaseră toate corăbiile, am trecut pe la Rosie.

Aha. De-aia n-am dat eu pe nicăieri de Odette! Tipa asta chiar că-i plină de mistere. Tare sunt curios ce-oi mai avea de descoperit pe seama ei.

— Bun, carevasăzică, dacă am izbuti să-i arătăm fotografia și lui Rosie, atunci am fi chiar siguri că ticălosul de dușman al animalelor ar fi nimeni alta decât… ticăloasa de nepoată.

Odette îmi dă dreptate, înclinându-și capul.

— Exact. Sunt sigură că Rosie are s-o recunoască. Și poate că tot Rosie o să-și amintească și pe unde e casa în care am locuit înainte, împreună cu nepoata. Așa am putea s-o dăm de gol, fără să mai ținem zile de-a rândul sub observație supermarketul acela. Mi-a și spus Rosie odată că o recunoscuse pe undeva prin apropiere. Pe atunci însă, nu m-am interesat de treaba asta, fiindcă, de fapt, n-aveam niciun chef să mai trec vreodată pe acolo.

Pe sfânta mea scândură de ascuțit ghearele! Zău dacă astea nu-s vești bune! Sunt de-a dreptul copleșit de emoții. Ideea că Rosie asta ar putea să ne-o servească aproape pe tavă pe ticăloasa care chinuiește animalele e pur și simplu o minunăție. Treaba are însă un chițibuș:

— Firește, n-ar merge pur și simplu să-i ducem lui Rosie telefonul Kirei, încep eu. Iar asta înseamnă c-ar trebui s-o ducem pe Rosie la Kira. Altfel nici c-o scoatem la capăt.

— Nicio problemă. La drum deci. Hai!

— Ăăă, cum ai zis? Vrei să spui chiar acum?

— Bineînțeles. Și de ce nu, mă rog?

Arunc eu o privire pe fereastră.

— Păi, s-a făcut destul de târziu și destul de întuneric. Și mai e și al naibii de frig. Plus că, mai important decât orice, mi-e foame și sunt sigur că, acasă, babușca m-așteaptă cu o cină gustoasă, pregătită special pentru mine.

Odette pufnește în râs, ceea ce nu-i bine deloc.

— Pentru tine e mai importantă masa ta de seară decât să te gândești cum să faci ca să le meargă bine tuturor pisicilor din cartier?

Oh, nu… Te rog, fără lecții de-astea! Că nici nu-mi pică deloc bine, așa, pe stomacul gol!

— Hei, n-am zis decât că afară e frig și beznă și că m-a ajuns foamea. Și ce facem dacă ne mai și rătăcim pe drum? Uite, și mâine e o zi și hai să lăsăm pe mâine căutatul lui Rosie. După părerea mea, oamenii cu care locuiesc nu s-ar arăta câtuși de puțin încântați dacă aș dispărea pe nepusă masă. De fapt, niciodată n-am sărit peste masa de seară, iar asta înseamnă că sigur o să-și facă griji în ceea ce mă privește.

Nimic n-o mișcă însă pe Odette. Se ridică de pe pernuță, își întinde trupul mlădios și-mi aruncă o privire urâcioasă.

— Prea bine, atunci o să mă duc și-o s-o caut singură pe Rosie. Iar dumitale îți urez poftă mare!

Acestea fiind zise, sare de pe glaful ferestrei. Miorlau! De ce-o fi tipa asta așa de complicată? Și-așa de îndărătnică? Mă salt și eu pe toate cele patru labe și, așa, în sine mea, îmi iau adio de la bunătatea aia de

masa de seară. Că doar e limpede: n-o s-o las de izbeliște tocmai pe Odette, chiar și de-aș ști c-o să m-aleg cu țurțuri la fund.

— Winston, Odette, încotro? ridică Kira glasul, încurcată, în timp ce noi doi ne îndreptăm către ieșire.

Din păcate, n-am deloc timp să-i dau explicații. Un motan are și el de făcut ceea ce-i musai să facă un motan!

***

Nu-mi mai rămâne decât să sper că Odette știe cu-adevărat ce face! Eu unul pășesc pe lângă ea fără să am nici cel mai mic habar pe unde ne aflăm. Și, ca și când nu era de-ajuns, a început să ningă. Fulgi mari se lasă alene peste noi, iar dacă are de gând s-o țină tot așa atunci, în cel puțin cinci minute, o s-ajung la fel de alb precum Odette!

Ajunși într-o intersecție mai mare, Odette stă locului și se uită de jur-împrejur.

— Mai e mult? vreau și eu să aflu.

— Nu cred.

Pe sfânta mea tăviță cu nisip! Să însemne asta oare că Odette nu mai știe nici ea pe unde ne aflăm? Îmi înghit orice vorbuliță mai mușcătoare, și-asta fiindcă azi Odette îmi pare ușor țâfnoasă.

La stânga? La dreapta? Până la urmă, Odette se hotărăște s-o țină drept înainte și traversează strada. Treaba cu ninsoarea a ajuns într-atât de serioasă, încât nici nu mai sunt în stare să văd ceva ca lumea, iar fulgii care mi se topesc în ochi parcă mă ard. Milostiv zeu al pisicilor fă într-un fel să putem și noi da de casa aia cât mai curând! N-am niciun chef să mai umblu mult bezmetic pe-aici, nici măcar dacă Odette o să mă ia drept puturos!

Cu toate astea, mă lupt mai departe, cu vitejie, cu ninsoarea învârtoșată, cu speranța încă vie că, din clipă-n clipă, Odette are să mă anunțe c-am ajuns unde trebuia.

— Winston?

— Ce-i? Am ajuns cumva? mă interesez eu plin de speranță.

— Nu, mai avem de făcut o bucată de drum. Eu… ăăă… eu voiam doar să-ți spun că, adică… în cazul în care s-ar putea să uit, mi se pare de-a dreptul minunat că ai venit acum cu mine. Adică nici nu ți-ai revenit bine după boală și acum te lupți cot la cot cu mine prin furtuna asta de zăpadă.

— Hei, n-are niciun rost să spui așa ceva, îi trântesc eu o minciună. Hai să fim serioși, chiar așa de rău nu e.

— Ba cum să nu! Alaltăieri încă erai o urgență pentru doctori! Apropo, ce-i cu boala asta? Ați aflat între timp despre ce este vorba?

— Mda, închipuie-ți și tu! Sandro a ajuns să fie șantajat. Cineva, nu se știe cine, îl amenință c-o să-i otrăvească toate felurile de mâncare dacă nu-i plătește o grămadă de bani. Și se pare că necunoscutul a trecut de la amenințare la faptă.

Odette se stăpânește câteva clipe, după care își scutură capul.

— Să nu-ți vină să crezi, nu alta! Dar asta-nseamnă că cei cu otrăvurile alea își fac de cap în continuare. Și voi ce-aveți de gând să faceți?

— Ei, mai întâi și mai întâi, Sandro o să-și închidă localul mâine, iar noi o să luăm toate cele de pe-acolo la bani mărunți, în căutare de mâncăruri sau alimente otrăvite. Poate că toată cercetarea asta are să ne dea vreun indiciu în legătură cu făptașul.

— Da, bună idee. Să-mi spui neapărat dacă aveți nevoie de vreun ajutor. Închipuie-ți, am putea pune laba pe doi răufăcători deodată, și asta în numai o zi! Nou record!

— Frumos scenariu, îi dau eu dreptate.

Mărșăluim mai departe. După ceva timp, Odette se oprește dintr-o dată, iar eu mă prăvălesc grămadă peste ea. Ajungem astfel să alcătuim un ghem de blană alb-negru, care se rostogolește vreo doi metri în lungul trotuarului până să se oprească. Ce-i drept, n-aș putea spune că m-ar deranja să stau așa înnodat cu Odette.

Odette suflă din greu și se desprinde din îmbrățișarea noastră cu totul întâmplătoare.

— Auuu, Winston! Nu da și tu năvală! rostește ea, printre chicoteli, arătându-mi imediat cu laba în

direcția unei case de pe partea cealaltă a străzii. Uite-o acolo, vizavi. Familia cu pricina locuiește la etajul al treilea.

Mijesc ochii într-acolo.

— Și cum facem să intrăm în casă? Au cumva la ușă o trapă pentru pisici?

Odette scutură din cap.

— Nu, din păcate nu. Va trebui să ne urcăm pe zid. Știu eu la care fereastră e camera puștoaicei, că pe-acolo își face Rosie veacul. Odată ce ajungem sus, n-avem decât să batem în geamul ferestrei. Ea o s-audă și-o să ne dea drumul înăuntru.

Sfântă sardină în ulei! Să ne urcăm pe zid? Asta mă face să mai arunc o privire înspre casă. Se-arată a fi destul de înaltă. Adică, la drept vorbind, chiar foarte, FOARTE înaltă. Și ce vrea să spună asta, „să ne dea drumul înăuntru”? Cum se face asta? Că doar n-o fi în stare Rosie asta să facă vrăji?

— Ăăă, nu-i puțintel cam periculos? Și cum o să facă Rosie să ne…

Odette îmi taie vorbele cu un pufnit plin de năduf.

— Și cam cum ai zice tu să facem? Să așteptăm până când Rosie o să binevoiască să iasă din proprie inițiativă? Păi, atunci și mâine-n zori tot aici o să fim! Nu-ți face griji, am mai făcut așa, și încă destul de des, și întotdeauna mi-a ieșit schema. Hai, după mine!

Două minute mai târziu, atârn de zidul rece al casei. Încerc să mă apuc strâns de crăpăturile pe care le găsesc de-a curmezișul zidului. Intenția mea e să ajung să mă prind de marginea balconului următor. Prea la îndemână nu mi-e. Mă concentrez însă pentru a ține pasul cu Odette, care se află deja la ceva distanță deasupra mea și tocmai a ajuns la un burlan de ploaie, pe care se poate urca în siguranță până mai sus. „Să nu te pună naiba să te uiți în jos, Winston!” mă îndemn eu mereu.

În sfârșit, ajung și eu în balcon, îl traversez și ajung la burlan. De cum îl ating cu laba, îmi dau seama cât e de alunecos. E el cam abrupt, dar mai rău e că e neted. Mă văd nevoit să mă cațăr pe el în mare grabă, dacă nu vreau să tot alunec înapoi. La naiba! Cum să izbutesc așa ceva?

— Odette! strig eu. Nu cred că pot să mă descurc mai departe.

Odette a ajuns deja la etajul al treilea și sare de pe burlan direct în balcon, după care se întoarce către mine.

— Dă-ți și tu puțin silința, Winston! Nici măcar nu-i cine știe ce! Hai, puțin curaj!

„Hai, puțin curaj?" îi arde de glumă doamnei! Oi fi eu curajos de felul meu, dar asta nu înseamnă să-mi rup și gâtul. Trag adânc aer în piept și-mi iau din nou avânt, dar abia dacă mă înalț pe burlan o jumătate de metru, că și alunec înapoi în balcon.

De deasupra mea, mi-ajunge la urechi un suspin. Nu pot să văd clar, dar sunt sigur că Odette tocmai își dă ochii peste cap.

— Atunci fă bine și coboară pe unde-ai venit, fricosule. Mă duc iute și-o iau singură pe Rosie.

Pfff! Ce-o mai avea acum? Ei, lasă că-i arăt eu ei! Într-un fel sau altul tot ajung eu sus. Mă hotărăsc să fac mai întâi o mică pauză, să-mi adun puterile și pe dată, iute ca săgeata, o să mă cațăr pe burlan. Nu se poate să nu meargă.

După ce mi-am tras răsuflarea pe-ndelete, îmi iau inima-n dinți, îmi adun ultimele puteri și o iau la goană. Îmi iau avânt scurt de pe podeaua balconului, sar și mă opresc pe balustradă, după care, din încă un salt, ajung pe burlan. De data asta mă arăt iute în mișcări, așa că izbutesc să mă cațăr până sus de tot. Ha! Super-Winston știe meserie, nu glumă!

Dar, în aceeași clipă, mă pomenesc că un fulg de zăpadă îmi intră drept în nas… Mă încearcă un strănut și fără să vreau, mă strâng din toate cele, gata să-i dau drumul. Ei, asta chiar că nu-i a bună! Nu-i a bună deloc! Fiindcă de îndată îmi pierd echilibrul și simt că nu mai sunt în stare să mă țin de burlan. Sfântă sardină în ulei! Numai să nu cad! Asta-mi mai lipsește acum, la înălțimea la care-am ajuns! Mă apuc să dau vârtos din coadă încoace și-ncolo, ca să-mi recapăt echilibrul. Ți-ai găsit însă! Ghearele apucă în gol, după care lucrurile o iau razna… Și cad. Ce mai, cad de-a binelea.

AJUTOR! CAD!

Un înger. O prietenă mai veche. Și harță între îndrăgostiți

— Cât pe-aci, trage Odette concluzia, pe cât de nemilos, pe-atât de adevărat însă.

Ce mai tura-vura, chiar așa e. Fiindcă, într-adevăr, exact în momentul în care căderea mea ar fi urmat să se termine pe piatra cum nu se poate mai tare a trotuarului, un înger și-a întins brațele și m-a prins. Mulțumescu-ți ție, milostiv zeu al pisicilor!

Și-mi opresc ochii asupra chipului îngerului. Are niște ochi mari, pistrui și păr lung și bălai. Dar ia stai, după cât îmi pot da și eu seama, nici urmă de aripi.

— Bună, mă salută îngerul, cu bunătate în glas. Pe mine mă cheamă Marlene.

Așa carevasăzică. Un înger pe nume Marlene. Și eu care-aș fi putut să jur că sora lui Werner, cea care se roagă atât, a povestit odată că îngerii se numesc întotdeauna Mihail, Gavril sau Rafael, adică după nume ar fi niște bărbați. Se vede treaba însă că în raiul pisicilor se întâlnesc și îngeri de parte femeiască.

Cu atenție, Marlene mă pune jos, iar eu mă scutur.

— Bună, Winston, mă mai salută cineva din preajmă.

Mă întorc. Chiar în spatele meu stă o pisică delicată, cu niște mustăți imense. În orice caz, așa par, dacă e să te iei după modelul blănii acelei pisici.

— Bună, răspund eu, cu șovăială în glas. Tu cine mai ești?

De unde până unde să fie îngerii însoțiți acum și de pisici?

— Eu sunt Rosie, prietena lui Odette. Locuiesc cu Marlene în aceeași casă, cea în care tocmai te chinuiai să intri, înainte să ai parte de căzătura aia nefericită.

Miorlau! Așa deci, asta e! Ceea ce-nseamnă că Marlene nu-i deloc un înger adevărat, ci puștoaica care trecuse pe la adăpostul pentru animale. Mă uit mai atent la ea. Poartă o pereche de blugi și un tricou, în timp ce picioarele îi sunt vârâte în niște papuci de casă, ceea ce, de fapt, nu arată prea angelic, ci mai degrabă ca și când a ieșit din casă în fuga mare.

Pesemne că, echipată așa, îi e destul de frig, că și tremură un pic. Încetul cu încetul, mi se limpezește un lucru. Și anume că se pare că Odette e cea care a chemat la țanc ajutoarele astea pentru salvarea mea.

Rosie îmi urmărește privirea și zâmbește amuzată.

— Ce să zic, chiar c-a fost la marele fix. Și slavă Domnului că ne-a ieșit figura. Că zău dacă n-ar fi fost păcat de tine. Nu de alta, dar am auzit o droaie de lucruri bune despre tine.

— Nu zău? m-arăt eu mirat.

— Păi, da. Odette mi-a povestit câte și mai câte. Și se pare că i-ai făcut prietenei mele o impresie puternică. Toată stima, pentru că așa ceva nu-i iese oricui!

Să fi fost om, aș fi roșit. Ca motan însă, simt doar că mă ia cu ceva căldură. Odette a povestit câte și mai câte despre mine… Ce minunăție!

Marlene se apleacă înspre noi.

— Hai să intrăm în casă, fiindcă nici eu nu-s chiar gros îmbrăcată. Uitându-mă pe fereastră și văzându-te alunecând de pe burlan, mi-am zis că aș face bine să mă reped pe scări în jos. Bine c-a râcâit Odette la fereastră. Ăsta-i semnul nostru că a venit și vrea să intre. Ce-ați căutat la ora asta pe-afară? De obicei, Odette trece pe la noi în vizită în cursul zilei. Mda, păcat că nu-mi puteți povesti prin viu grai.

Aha! De-aia era Odette așa de sigură c-ar fi urmat cineva să ne deschidă și să ne lase să intrăm. Oricum, știu una și bună, cocoțatul pe ziduri nu-i deloc de mine, după cum tocmai s-a și dovedit. Și în ce fel s-a dovedit! Așa că, fără trapă pentru pisici nici c-o să mă mai prindă careva prin partea locului!

Odată ajunși înăuntru, curios foc, îmi fac ochii roată. Locuința oamenilor ăstora arată cu totul altfel decât a noastră. Cumva, așa, foarte… pustie. Iar dacă la Werner dai peste o mulțime de cărți – pe rafturi, pe mese, uneori și pe jos –, aici nimic. În schimb, pe pereți atârnă tablouri, iar mobilele sunt puține, dar masive. Pe scurt: o locuință care arată ciudat.

Odette pare să-mi citească gândurile.

— Părinții lui Marlene sunt colecționari de artă. De-aia aici arată totul ca într-un muzeu.

N-oi ști eu cum arată un muzeu, dar știu sigur că locuința asta nu pare nici pe departe confortabilă. Alunec pe urmele lui Odette și-ale lui Rosie și, într-un sfârșit, ajungem cu toții în camera Marlenei. OK, aici e clar că-i mult mai bine. Și asta mai cu seamă pentru că în cameră se află o grozăvie de scândură de ascuțit ghearele și un coșuleț de dormit care arată cum nu se poate mai confortabil. Ei, în așa condiții să tot trăiești!

Firește că n-am de gând să rămân aici peste noapte, fiindcă sunt mai mult ca sigur că, dacă nu catadicsim să ne ducem acasă, Kira și-ar face cu siguranță griji.

Marlene se așază pe pat și, printr-o mișcare a mâinii, ne poftește alături de ea:

— Hei, haideți tustrei aici, sus! E chiar nemaipomenit, Odette, că ne faci cunoștință cu prietenul tău. E un tip tare drăguț, se vede că n-ai gusturi rele. Mai stați și voi puțin?

Odette se pune pe tors.

— Hei, Odette! pufnesc și eu către ea. Ce, nu ți-e bine? Că doar planul era s-o luăm cu noi pe Rosie și-napoi acasă. Așa că fă bine și spune-i chiar acum despre ce-i vorba, după care toți trei ne luăm tălpășița.

— Calmează-te, Winston. Imediat îi explic lui Rosie.

— Ce-ai să-mi explici? se interesează Rosie, curioasă. Ce-i cu voi pe aici? Asta nu prea e vreme pentru plimbare.

— Așa-i, ai dreptate, începe Odette. Avem totuși un motiv cât se poate de serios pentru vizita asta: am dat din nou de ticăloasa aia de nepoată. Numai că de data asta nu încearcă să ne vină numai nouă de hac, ci tuturor pisicilor! Și pentru asta s-a apucat să împrăștie prin oraș bucăți de sardine otrăvite!

Roșie miorlăie de-a dreptul înspăimântată:

— Nu mai spune! Ești sigură?

Odette dă din cap.

— Sunt. Adică aproape. Că de-aia suntem aici. Există o fotografie a unei femei. Și cred că am recunoscut-o ca fiind chiar nepoata fostei noastre stăpâne. Dar, ca să mergem la sigur, ar trebui s-o vezi și tu. Altfel copiii nu se pot duce cu fotografia la

poliție, înțelegi? Iar dacă nu lămurim lucrurile, tipa asta o să otrăvească și mai multe pisici.

— Chiar că-i groaznic! exclamă Rosie. Vă ajut, mai începe vorbă! Iar pe nepoata asta aș recunoaște-o și dintr-o mie, că fața aia a ei de netrebnică mi s-a întipărit în memorie, de n-aș putea s-o mai scot de-acolo nici să vreau!

— Acum, dacă tot veni vorba de memoria ta, mă bag și eu în vorbă. Spunea Odette că ai ști și pe unde locuiește femeia asta?

Rosie toarce, dându-mi astfel dreptate:

— Da, chiar așa și e. Când și când, atunci când are de făcut drumuri prin cartier, Marlene mă ia cu ea. Și-așa se face că, în câteva rânduri, am trecut pe lângă casa în care a locuit fosta noastră stăpână. Și am văzut-o pe nemernica de nepoată în grădină. Și zău dacă n-am fost cât pe-aci să sar la ea și să-i scot ochii cu ghearele!

Ura, asta-i o veste cât se poate de îmbucurătoare! Parcă și aud clinchet de cătușe! Iar dacă, pe lângă asta, mai și punem laba pe șantajistul lui Sandro, zău dacă nici lumea asta nu-i pe calea cea bună pentru a-și afla și ea liniștea. Bine, poate n-o fi vorba acum chiar de toată lumea, dar măcar de cartierul nostru.

Sar de pe pat pe podea și miaun cu chef de acțiune:

— La treabă deci, doamnele mele! Chiar sunt curios dacă Rosie o să fie cu adevărat în stare s-o recunoască pe femeia din fotografie!

Rosie mă privește uimită.

— Că doar n-oți vrea să pornim la drum taman acum! Afară-i întuneric și mai și ninge. Mai bine începem de mâine. Și-așa n-o să se apuce femeia aia să pună la noapte sardine în ulei otrăvite. Ar îngheța și nu s-ar atinge nicio pisică de ele.

Odette își lasă capul într-o parte.

— Cred că ai dreptate. Hai să rămânem aici peste noapte, Winston. Că-i așa de frumos. Afară chiar că-i întuneric și nu-i deloc plăcut. Hai, că doar n-o fi foc!

Cum-cum? Cine, mă rog frumos, o ținuse una și bună să pornim la drum chiar în seara asta? Că nu mi-aduc aminte să fi fost ideea mea! Iar dacă nu mă duc acasă, Werner, Kira și Anna o să se dea de ceasul

morții. La urma urmelor, până și babușca, chiar dacă ea n-ar lăsa să se vadă așa ceva. Simt deja cum m-apucă toți dracii.

— Odette, eu unul aș fi renunțat cu cel mai mare drag la expediția noastră de-acum, din faptul serii. Am făcut-o însă pentru tine. Numai că acum trebuie s-ajung acasă. În niciun caz nu pot rămâne aici. Iar dacă n-ai de gând să vii cu mine, atunci o să-ncerc s-ajung eu de unul singur.

Chiar așa. Ca să fie dreptate pentru toți! Mă cam dau peste cap pentru Odette și uneori am senzația că nu asta ar fi tactica cea mai potrivită atunci când vrei să fii luat mai în serios.

Doamnele mă cercetează încurcate. Până și Marlene se miră, ea care nici măcar n-are de unde să priceapă de ce pufnisem adineauri.

— Ce e, Rosie, noului tău prieten nu-i place aici? Că arată de parcă ar vrea să spele putina.

Rosie își mută privirea când înspre mine, când înspre Odette.

— Mda, voi doi. Puneți-vă odată de acord. Eu, una, aș prefera s-o luăm din loc mâine, dar… înainte ca toată chestia asta să se transforme într-o ceartă de îndrăgostiți…

Chiar dacă mă arătam în continuare plin de furie, în sinea mea mă bucuram să aud de o ceartă de îndrăgostiți. Fiindcă s-ar părea că eu și Odette lăsăm, fără nicio îndoială, impresia unei perechi. Miorlau și ura! Nu las să mi se citească însă în purtare adevăratele sentimente, ci îi dau înainte cu mutra de fioros.

Vârful cozii lui Odette bate neliniștit când încoace, când încolo.

— Dacă faci așa o dramă, dragul meu Winston, din chestia că e foarte posibil ca astăzi să n-apuci să dormi în pătuțul tău, atunci, firește, putem să facem imediat cale întoarsă.

Ei hai că mi-a cam trântit-o.

Rosie chicotește.

— Doamne, Dumnezeule, chiar că cine se tachinează se iubește! Dar acum gata cu cearta și să mergem să vedem fotografia aceea suspectă.

Merge la ușă și râcâie, iar Marlene se scoală din pat și vine s-o deschidă. Nu trece mult și eu, Rosie și Odette pornim în drum spre casă. Și chiar dacă cea mai frumoasă pisică din lume nu vorbește deloc cu mine, mie chiar că mi-e totuna azi. Pur și simplu mă bucur că mai pot și eu, din când în când, să pun piciorul în prag. Iar treaba cu tachinatul și cu iubitul… Miorlau! Treaba aia chiar că-mi dă speranță!

— Ea e! Și sunt absolut sigură de asta! Nu sută la sută, ci chiar mie la sută!

Rosie stă pe patul Kirei și se uită fix la ecranul telefonului mobil. Eu unul miorlăi în sine mea, mai mult decât mulțumit.

Kira își încrețește fruntea.

— Winston, ce bine ar mai fi fost să fi putut să-ți citesc și acum gândurile. Vreau să spun, de două ore parcă te-a înghițit pământul și parcă ai uitat până și de masa de seară! se minunează cu glas tare prietena mea.

Nu știu cum se face, dar de îndată ce mi-a amintit de un lucru atât de important, stomacul îmi și tresaltă de foame.

— Ca să nu mai spun că, în afară de Odette, mai apari însoțit și de o pisică străină și te năpustești asupra telefonului mobil pe care-l folosim în anchetă.

Suspină și se așază și ea pe pat, lângă noi.

— Adevărul e că m-am gândit eu că ai să vrei să te uiți din nou la fotografia aceea. Încă din cafenea erai agitat în privința ei. Dar cine e pisica asta nouă? De ce ați adus-o cu voi? Winston, până la urmă cred c-ar fi bine ca odată și-odată să înveți să ții în lăbuță ceva de scris, ca să poți să-mi răspunzi și tu pur și simplu în scris.

Rosie se scutură.

— Ei, dar puștoaica ta chiar că-i ciudată, Winston! Ce vrea să spună cu asemenea vorbe, „să fi putut să-ți citesc și astăzi gândurile”? Că-n urechile mele sună puțin cam ciudat, nu?

Mă întreb dacă să le povestesc lui Rosie și lui Odette toată tărășenia cu schimbul de trupuri dintre mine și Kira, și hotărăsc s-o las baltă. Unu la mână că, foarte probabil, nu m-ar crede și, doi la mână, avem ceva cu mult mai important de rezolvat decât să ne ocupăm de dezgropat potcoave de cai morți.

— Ei sunt doar niște vorbe de-ale oamenilor în legătură cu cititul gândurilor, nimic altceva, răspund eu în dorul lelii. Cu mult mai important mi se pare

acum felul în care putem pune laba cât mai repede pe răufăcătoarea aceea.

— Exact, miorlăie și Odette. Și, Rosie, tu chiar crezi cu-adevărat c-ai fi în stare să dai de vechea noastră casă?

— Da. Sunt într-adevăr sigură. Normal, poate că nu acum, pe întuneric și pe viscol. Aș porni de mâine. Ce ziceți, aș putea înnopta aici, la voi?

Odette încuviințează dând din cap.

— Cu siguranță. Nu-i așa, Winston? Werner e un om care n-are nimic împotriva oaspeților. Iar Kira nici atât.

— Da, cred că nu-i nicio problemă. Și-atunci ne putem pune pe căutat mâine dis-de-dimineață, înainte ca eu și Werner să trecem din nou pe la Sandro. Că doar mai trebuie să-l punem o dată și-o dată cu botul pe labe și pe șantaj istul acela.

Și uite așa, încetul cu încetul, vânătoarea asta de răufăcători a ajuns să ne macine de-a binelea!

Rosie se pune pe tors.

— Foarte bine, atunci rămân aici.

De un lucru îmi mai aduc însă aminte.

— Vrei să spui cumva că, dacă nu te-ntorci acasă în seara asta, Marlene n-o să-și facă și ea griji?

— Nu, fiindcă știe c-am ieșit cu Odette. Ca să nu mai spun c-am mai înnoptat destul de des și prin alte locuri, cum ar fi în parc. Știe Marlene ce și cum.

Miau! Se pare că sunt singura ciudățenie de motan de pe lumea asta care preferă și, de fapt, nici nu se gândește să doarmă altundeva decât în propriul pătuț! Numai gândul de a dormi sub cerul liber, fără să am parte de coșulețul meu, de păturica cea moale și de jucăria preferată, mi se pare îngrozitor. Și, mai ales, fără masa de seară! Înfiorător! Și, dacă tot veni vorba, ar trebui să ne grăbim și să verificăm dacă nu cumva mai e babușca trează. Poate i s-o face și ei milă și ne-o pregăti ceva de mâncare, oricât de puțin ar fi. Bineînțeles că nu m-ar lăsa Kira să mă duc la culcare cu mațele chiorăindu-mi de foame, dar să recunoaștem că numai și numai babușca se pricepe cu adevărat la gătit.

— Haideți, fetelor, le îndemn pe colegele mele. Să vedem dacă mai căpătăm și noi de-ale gurii.

Ies în mare grabă din camera Kirei și o apuc spre bucătărie, cu Odette și cu Rosie pe urmele mele. Și uite că aici e încă lumina aprinsă, ba se mai aud și glasuri răstite, care zic una și alta pe rusește. E cât se poate de limpede: în bucătărie sunt Ana și babușca. Ceea ce însemnă că și norocul de-a avea parte de o cină pe cinste ne surâde!

Pe când eu, Odette și Rosie ne facem intrarea în șir indian în bucătărie, nici nu suntem băgați în seamă, că doamnele casei sunt mult prea afundate în discuția pe care o poartă.

— *Mama, mne kajătsea ideia s Satscelnicam ne tak horoșa. Kak tolka padumaiu, șto k nam v gosti Hajedornie priedut – tak mne srazu je ploho stanovitsea! Șto, esli ia astavliu u nih plohoe vpeciatlenie? Șto, esli ea im ne ponravliusi? Ia bî lucise atmenila prigloșenie!*

Roșie privește uimită și șușotește spre mine:

— Ce limbă mai e și asta? Că nu pricep o iotă. Despre e vorbesc?

— E limba rusă, îi explic eu. Ana tocmai îi spune mamei ei că moare de frică cu gândul la seara de Ajun. Ăla a fost prilejul cu care au invitat aici toată familia Hagedorn. Werner este, într-un fel, stăpânul meu. Ana a fost mai întâi menajera casei, dar acum e și prietena lui Werner și-și face griji dacă familia Hagedorn o s-o placă sau nu. Cred că de-aia e și foarte nervoasă.

— Aha, e tot ce îngaimă Rosie.

Numai că reacția asta ascunde o neînțelegere cât toate zilele în privința stilului de viață al mergătorilor ăstora pe două picioare. E limpede că nu-și poate închipui ce înseamnă să ai de-a face cu una ca Beate și, în același timp, să tragi nădejde că o asemenea gâscă n-o să înghită pe cineva. Uneori, oamenii ăștia chiar îmi stârnesc mila. La ei, totul e întotdeauna groaznic de complicat!

Și-apare și Werner în bucătărie.

— Ia te uită! Ce se întâmplă aici? se miră el. Două pisici străine și o discuție pe rusește în miez de noapte?

— *Pisicile sunt cu mine!* strigă Kira din hol. Pe Odette o știți doar, iar cealaltă e… ăăă… am promis cuiva să mă îngrijesc de ea până mâine.

Mulțumesc, Kira! Hai că ne înțelegem noi cumva. Chiar și pe mutește… Ce mai, puștoaica e pur și simplu bestială! Din ea o să iasă precis cândva un pisicolog de mâna întâi.

Werner răsuflă din greu.

— Doamne Dumnezeule! N-o să treacă mult și-o să deschidem aici un cămin pentru pisici. Ei, pentru o noapte, nu-i nicio nenorocire. Și voi despre ce vorbeați? vrea să afle el apoi de la cele două femei.

Ana șovăie, după care își dezleagă totuși limba:

— Păi, nu știu, zău, dacă povestea cu seara de Ajun a fost chiar o idee bună.

Werner ridică din sprâncene.

— Cum așa? Că doar a fost dorința babușcăi. Am poftit aici toată șleahta Hagedorn numai de gura voastră. Și-așa, pentru mine, seara de Ajun nu-i decât o zi ca oricare alta și, în ultimii ani, chiar m-am bucurat că am putut s-o petrec fără familie și fără tot circul cu Moș Crăciun și cu bradul. Ceva de vis! A fost așa liniște!

— Oh nu! Crăciunul fără brad chiar mi s-ar părea de-a dreptul o prostie! se aude răspicat glasul Kirei care, între timp, a ajuns și ea în bucătărie. Hai că s-a făcut înghesuială aici…

— Bine, e-n regulă, suspină Werner. Mâine o să cumpăr unul. Dar dacă maică-ta își tot face griji în legătură cu seara de Ajun, stau și mă întreb la ce bun toate pregătirile astea. Că am putea foarte bine să sărbătorim într-un cerc restrâns. Uite-așa, numai noi: eu, babușca, tu și Ana. Eu unul sunt complet mulțumit cu asta.

Babușca scutură cu îndârjire din cap.

— *Niet, niet!* Nu și nu! Invitam la familie, trrrebuie sa sarrbatorrim cu familie! Fiindcă și vrrrem arrrătam că familia Kovalenko știe prrrea bine să facă pe gazde!

Sfântă sardină în ulei! Dacă ai sta să judeci după tonul pe care-și rostește babușca vorbele, ai zice că, pentru ea, toată chestia asta ține de onoare și că trebuie să iasă așa cum își propune.

Arunc și eu o privire înspre Werner… Zău dacă acum nu arată la fel de amărât precum Ana. Numai Kira rânjește mulțumită. Ei pare să-i surâdă cu vârf și îndesat ideea unei seri de Ajun cu tot tacâmul.

— O să sărbătoresc și eu Crăciunul cu adevărat nemțește, vine ea să îmi întărească bănuiala. Până acum n-am serbat decât Crăciunul ortodox, ca la ruși, care e peste două săptămâni, pe șapte ianuarie[23] și e cu mult mai potolit. Fiindcă în Rusia sărbătoarea mai importantă e noaptea Anului Nou, când se și lasă cu cadouri.

— Mi se pare tare ciudat, rostește Werner, râzând. Poate că la anul ar trebui să mergem la Omsk, la babușca acasă, și să sărbătorim acolo Crăciunul.

Oh, nu! Sincer să fiu, până și pe mine a început între timp să mă roadă puțintel curiozitatea în legătură cu seara asta de Ajun. Pare-mi-se c-ar fi vorba de primul meu Crăciun adevărat. Important mi s-ar părea, desigur, ca toți oaspeții să fie obligați să predea flautele la garderobă. Și să se găsească cineva care să-i pună Beatei asta un mare plasture peste gură.

Werner se dă mai aproape de Ana și o îmbrățișează.

— Vrăbiuța mea, hai c-o să fie bine. Și, dacă n-o pui la socoteală pe Beate, familia mea e chiar una de oameni de treabă. Ai să vezi c-o să-i îndrăgești. Și ei pe tine, de asta sunt foarte sigur!

În încheiere, Werner o sărută delicat pe Ana pe păr. Chiar că sunt mișcat. Nu l-am mai văzut așa pe Werner al meu decât de puțin timp încoace și cred că dragostea pentru Ana chiar că-i prinde bine. Până și Odette aruncă pe furiș priviri către cei doi și chiar am impresia că aud scăpându-i un suspin.

Cu totul și cu totul rece la asemenea momente de drăgălășenie se arată babușca. Cum altfel oare? Bate cu nădejde din palme și zbiară:

— Bunnn, bunnn! Atunci noi acum hotarrram ce trrrebuie oaspeții sa mănânce la searrra de Ajunul! Că doarrr pică la săptămana urrrmatoarrre și n-avem prrrea mult timp pentrrru planurile! O să gătesc eu niște *kutja*[24], mancarrre prrrea trrradiționala pentrrru la Crrraciunul. Și-o să fie așa o surrrpriza de marrre

pentrrru familia Hagedorn! Să-ți lingi la degetele, nu alta!

Mâncare bună de să-ți lingi dege… ăăă… lăbuțele! Chiar așa! Bună vorbă! Dar cu mâncarea mea de azi cum rămâne?

Cine se scoală de dimineață la conserve ajunge. Și, uneori, șantajul e chiar îngăduit

De fapt, e floare la ureche să te scoli dis-de-dimineață, mai ales că tot ce ai de făcut e să ieși din coșuleț atunci când Kira intră în baie pentru toaleta ei de dimineață. Din păcate, nu s-ar zice că treaba asta ar fi specialitatea mea fiindcă, la drept vorbind, urăsc sculatul devreme! Azi însă chiar trebuie s-o fac. Dacă vrei să iei urma a doi răufăcători deodată, trebuie să-ți rânduiești ca lumea ziua ce te așteaptă. Deci: mai înainte de orice, eu, Rosie și Odette o să mergem să căutăm casa bătrânei doamne, fosta lor stăpână, trăgând nădejde să dăm acolo peste nepoată, *iar pe urmă* eu, Kira și Werner o să-i facem o vizită lui Sandro. Sfântă sardină în ulei! Ce ziceam c-ar trebui să facem pe-acolo? Poate că tot mai bine ar fi fost să fi luat legătura cu poliția…

E limpede că-i deja prea târziu să mă mai gândesc la asta, iar atunci când Kira trece pe lângă coșulețul meu, nu mă răsucesc, gata s-o urmez, precum mi-e obiceiul, ci le înghiontesc cu băgare de seamă pe Odette și pe Rosie, întinse lângă mine.

— Bună dimineața, doamnele mele, miorlăi eu. Teamă mi-e că acum trebuie să ne părăsim și noi așternuturile.

Precaută, Odette deschide mai întâi un ochi, spre deosebire de Rosie, care imediat se trezește și se scutură.

— Eu una nu văd nicio problemă. La ora asta se trezește întotdeauna și Marlene. Și tot cam așa zice și ea: „Cine se scoală de dimineață departe ajunge!”.

Departe? Aoleu, oare despre ce depărtare o fi vorba? La drept vorbind, încă un motiv în minus să te dai jos din pat cu noaptea-n cap. Spuneți-mi și mie, vă rog, că nu urmează cine știe ce maraton!

Probabil mi se citește limpede lehamitea în pleoșteala mustăților, fiindcă Rosie se și pune pe chicotit.

— Hei, Winston, asta-i doar o vorbă de-a oamenilor. Că doar nici ei nu se scoală dis-de-dimineață ca s-o ia

la goană ca smintiții. Cu alte cuvinte, vor să spună că, dacă se-apucă din timp de treabă, o pot duce cu brio la capăt. Ceea ce, în cazul nostru, pisicesc, ar însemna un fel de: „Cine se scoală de dimineață pe mulți șoareci pune gheara!'

Bun. Dacă mă gândesc mai bine, pe mine nici asta nu mă mișcă prea tare. Cu mult mai de înțeles pentru mine ar fi ceva de felul: „Motanul care se scoală de dimineață primește o porție de ficat de pasăre proaspăt gătit, cu puțin pătrunjel". Bineînțeles, e puțin probabil ca o asemenea gustare să m-aștepte în bucătărie, dar tot aș putea să trag cu ochiul și să văd.

E cum îmi închipuisem: alarmă falsă. Castronelul e gol. Și, în timp ce Kira își unge felia de pâine prăjită cu gem de căpșune, eu, Rosie și Odette rămânem să ne uităm cu buzele umflate. Miorlau! Păi n-ar trebui să prindem și noi puteri pentru așa o misiune importantă? Mofluz, îi ard o lovitură de labă castronelului meu gol, care zornăie și se izbește de castronelul în care mi se pune apă de băut.

— Hei, Winston… Ce-i cu tărăboiul ăsta?

Kira își așază în farfurie felia de pâine prăjită și vine până la mine.

— Tare morocănos mai ești în dimineața asta! De fapt, chiar mă mir ce te-o fi apucat să te trezești așa de devreme! Nu cumva trebuie s-o ia din loc Odette și prietena ei?

Cum termină de vorbit, ne privește bănuitoare.

— Puneți voi ceva la cale! Ce n-aș da să știu ce anume! Are cumva vreo legătură cu fotografia din telefonul meu mobil? Cu cea care vrea să le vină de hac pisicilor?

După care clatină din cap.

— Ei, poate că, la urma urmelor, îmi fac mai multe griji decât trebuie, iar vouă pur și- simplu vă e foame și vreți să ieșiți pe-afară. Stați să văd ce să vă dau.

Se duce la frigider și scoate din el o conservă.

— Ia uitați ce-am eu aici! Carne de vacă cu orez. Mmmm, sună bine, nu?

Două secunde mai târziu, în castronelul meu zace o grămăjoară de ceva cleios și cafeniu. Leah! Mda,

motanul care se scoală de dimineață trebuie să se mulțumească cu ce i se pune în față!

***

O jumătate de oră mai târziu, ne aflăm în fața școlii unde învață Kira. Interesant! Drumul pe care a apucat-o Rosie către casa bătrânei ei stăpâne trece chiar pe-acolo. Ceea ce înseamnă că toată bucata de drum până la școală am făcut-o la pas cu Kira. Asta o face să se mire.

— Ce-aveți voi trei de fapt de gând, să vă țineți după mine?

Îi răspund scuturând din cap. Adică „Nuuu, suntem doar în trecere". Adică, în orice caz, așa cred. Dar ca să mă lămuresc mai bine, o descos pe Rosie:

— Ia zi, Rosie, ești sigură-sigură că ăsta-i drumul cel bun sau…? Fiindcă alături se află clădirea școlii Kirei. Și-acolo nici vorbă să fi locuit voi cu doamna aceea, în vârstă.

Bineînțeles că nu, mi-o întoarce Rosie. Din întâmplare, e același drum. Până la casa cu pricina mai e o bucată bună de mers. Hai, să-i dăm bătaie!

Rosie o și ia la picior. Când s-o urmez însă, observ că Odette șovăie.

— Acum ce mai e? încerc să aflu de la ea.

— Păi mă gândeam că, dacă tot suntem pe-aici și mai trebuie să apară cât de curând și Pauli, și Tom… n-am face noi mai bine dacă i-am întreba pe copii dacă nu vin și ei cu noi? Că doar iau și ei parte la misiune. Să ținem seama că femeia asta este al naibii de periculoasă și… cine știe ce se poate întâmpla dacă dă cu ochii de noi!

Mă gândesc și eu la treaba asta. Și, chiar atunci vin Tom și Pauli, care se îndreaptă către Kira.

— Bine, fie. Sigur, merită să încercăm. Să văd însă și eu cum m-oi pricepe să le dau de înțeles copiilor.

Că și-așa mirosise Kira ceva, încă de la masa de dimineață!

Rosie se întoarce și se-apropie de noi.

— Ce mai așteptați? Că parcă vă grăbeați până-acum!

— Știi, ne gândeam dacă n-ar fi mai înțelept, să-i luăm și pe copii cu noi. Într-un fel, ca pe o escortă, îi explic eu lui Rosie.

— Escortă? repetă Rosie, neîncrezătoare. Și de ce, mă rog?

— E limpede. Din păcate, nepoata cea ticăloasă, așa cum bine știm, nu s-ar da în lături de la vreo faptă violentă. Și-apoi, în definitiv, tot copiii sunt cei care au pornit acțiunea asta de a-l da în vileag pe acest dușman al animalelor. Și chiar sunt niște detectivi de mâna-ntâi. Ca să nu-ți mai spun că m-aș simți mai în largul meu dacă i-am avea alături.

Rosie își vântură coada încoace și-ncolo.

— Dar cum vrei să le dai de înțeles ce planuri avem?

— Lasă asta în grija mea. Am eu cu Kira o legătură mai specială.

Rostind asemenea vorbe, o și apuc înspre prietena mea mergătoare pe două picioare, care e pe cale să intre în școală împreună cu prietenii ei. Trecuseră deja de treptele de la intrare. Izbutesc să-i ajung din urmă fix înainte de a trece de ușă și plonjez pur și simplu, tăindu-le calea.

— Hopa, Winston, cât pe-aci să te calc în picioare! exclamă Tom. Ce-i cu tine pe-aici?

— Nu știu, dar azi se poartă cam ciudat, începe Kira. De obicei, la ora asta încă ar fi dormit dus, dar azi, dis-de-dimineață, m-am pomenit că s-a trezit odată cu mine. Unde mai pui că și Odette a dormit la noi, împreună cu o altă pisică, una tigrată și mai ciudată. Ieri seară au insistat toți trei să se uite la fotografia suspectei noastre, așa că sunt aproape convinsă că purtarea neobișnuită a lui Winston are de-a face cumva cu femeia asta.

Mă pun pe tors, cât pot mai tare.

— Aha, carevasăzică am nimerit-o! ridică glasul Kira.

Sar din nou pe cele patru lăbuțe și cobor treptele către Rosie și Odette, uitându-mă peste umăr către copii și pufnind. „Hai după noi!” Și sper să fiu, cât de cât, pe înțelesul lor.

Tom se scarpină în cap, iar Pauli face ochii mari cât cepele. Miorlau! Pe de altă parte, cred c-ar trebui să mă fac și mai bine înțeles. În clădire se aude sunetul clopoțelului, semn că în școală orele sunt gata să înceapă, iar copiii trebuie să intre. Așa că prea mult timp nu mai am. Îmi încerc norocul cu o altă variantă, care tocmai îmi dă prin minte: le dau ocol lui Rosie și lui Odette, pufnesc și sar încoace și-ncolo. Apoi mă prefac că amușin și că înfulec ceva găsit pe jos, pentru ca numai o secundă mai târziu să cad lat, rămânând cu toate cele patru lăbuțe țepene. Copiii sunt cu ochii pe mine.

— Eu aș zice că trebuie să fie ceva în legătură cu momelile alea otrăvite. Cred că despre asta e vorba. E limpede că Winston nu vrea să intrăm în școală, trage Kira concluzia, cum nu se poate mai bine.

— Mda, părerea mea e însă că, în privința asta, ar avea ceva de spus și doamna Rosenblatt, chicotește Pauli.

Doamna pomenită nu este nimeni alta decât directoarea cea severă a Gimnaziului Wilhelmin. Și mi-aș putea lesne închipui că nu s-ar arăta câtuși de puțin înțelegătoare pentru absențele nemotivate de la ore.

— Dar dacă pisicile au făcut o descoperire importantă, ar trebui să stăm prin preajma lor… ce mai încoace și-ncolo, se răzgândește Pauli. Sărmana!

Tom stă încă la îndoială.

De-alături, Kira îi trage un ghiont.

— Hai odată! Știi bine că Winston a avut de-atâtea ori mirosul ăl mai fin. Și-apoi, cu așa de puțin timp înainte de vacanță, ce să se mai petreacă atât de interesant la școală?! Ar mai fi și avantajul c-am putea să ne postăm în fața magazinului în care a zărit-o bătrânul pe ticăloasa care urăște animalele. Și asta fără să mai așteptăm până după-masă!

— Asta așa-i. Dar chiar așa, să chiulim? Păi, știu și eu…

Cum îl știm deja, el e cel care se îndoiește de orice! Zău dacă Tom ăsta nu ia școala pur și simplu prea în serios! În aceeași clipă, Leonie trece pe lângă cei trei, urcând în grabă treptele. Leonie e cea cunoscută drept

o dobitoacă sau cea mai proastă gâsculiță, chiar dacă nu-i numită astfel cu răutate. Chiar dacă mi se pare cam nedrept ca noi, sărmanele animale, să fim nevoite să tragem mereu ponoasele, plătind cu propriile noastre nume atunci când mergătorii pe două picioare dau dovadă de lipsă de bun-simț, tot așa de bine mi se pare că, în cazul lui Leonie, asemenea porecle i se potrivesc cum nu se poate mai bine. Fiindcă și puștoaica asta e, de departe, din toată clasa Kirei, cea care inspiră cea mai puțină simpatie.

Le aruncă celor trei o căutătură răutăcioasă, rostind șuierat:

— Ei, aveți chef de-o mustrare, de-aia intrați târziu?

Deodată, îi vine lui Pauli o idee. Fără prea multă gingășie, o apucă de mânecă pe nătânga de Leonie și, ținând-o cu nădejde, o face să stea locului.

— Nu, nu de mustrare, ci de o scuză convingătoare. Așa c-o să faci bine și-o să te duci fuguța la secretariat și-o să spui acolo că elevei Kira Kovalenko i s-a făcut rău și că eu și Tom o ducem acasă.

Leonie râde sfidător.

— Nu mai spune! Și de ce, mă rog, ar urma să fac așa ceva?

Pauli zâmbește mieros.

— Poate ca să n-ajung să le povestesc alor tăi despre nota proastă pe care tocmai ai încasat-o la mate. Și să știi că am văzut cum ți-ai semnat singură lucrarea, de luare la cunoștință. Iar asta îmi dă o idee. Aș putea să-i povestesc neîntârziat doamnei Rosenblatt că falsifici semnăturile părinților pe lucrările la care iei note proaste.

Trosc! Hai că aici a nimerit-o cum nu se poate mai bine. Surprinsă, Leonie se simte de parcă n-ar mai avea aer. Pe sfânta mea tăviță cu nisip, Pauli asta pare unsă cu toate alifiile!

Supergâsculița pare să se dezmeticească însă.

— OK. Dacă ții tu neapărat să mă șantajezi… Bine, mă duc și spun chestia asta la secretariat. Dar nici tu să nu scoți vreo vorbă în legătură cu lucrările!

Pauli își ridică mâna. Asta-i iar chestia aia luată, chipurile, de la pieile-roșii!

— Jur! Și-acum dă-i bătaie, ca s-apuci să faci treaba la timp!

Apoi, se întoarce către Tom.

— Așadar, cu-așa podoabă de scuză, nu mai e nimic de comentat și putem s-o luăm și noi din loc, nu?

Tom o privește crucit.

— Pauli, dar tu ești pur și simplu de neînchipuit. Așa o drăcovenie… Adică ce spun eu, parc-ai fi dracul gol!

Apoi se întoarce către mine.

— Atunci, la drum, Winston. Arată-ne încotro aveați de gând s-o luați!

O vilă veche. Și o descoperire nouă

Casa este uriașă și e cam ceea ce presupun că numesc oamenii o *vilă*. Albă toată, cu un turnuleț ridicându-se pe o latură și un portal drept intrare, deasupra căruia se arcuiește o boltă. Adică, una peste alta, cu totul impresionantă dacă ai trece peste starea ei întreagă de… ruină.

Ce-i drept, eu sunt doar un motan și, așa stând lucrurile, n-am nici cea mai mică idee despre felul în care își îngrijesc casele mergătorii pe două picioare. În cazul de față însă, casei i se scorojește tencuiala, geamurile unora dintre ferestre sunt crăpate, iar prin grădină zace împrăștiat numai moloz. O mizerie care nu bate la ochi de la bun început numai pentru că s-a îndurat zăpada s-o acopere. Nu tu decorațiuni de Crăciun, nu tu ghirlande luminoase la ferestre. Cu toată indulgența, nu-mi pot închipui că totul e în ordine cu locul ăsta. Poate că nu mai locuiește nimeni aici, iar ticăloasa de nepoată s-a mutat de mult. Desigur, una ca asta ar fi ghinion curat. Așa ceva ar însemna ca, în zilele care urmează, să ne pierdem timpul prin fața supermarketului, în speranța că nepoata o să cadă odată și-odată în cursa pe care vrem să i-o întindem.

Numai că, de când s-a oprit Rosie taman înaintea casei cu pricina, până și copiilor li se citește uimirea în priviri.

— Aici e! ne anunță Rosie pe mine și pe Odette, agitată nevoie mare. Fără niciun dacă, fără niciun dubiu.

— Tu n-o recunoști? o întreb totuși pe Odette.

— Nu sunt nici eu sigură pe mine. Dintr-o dată, parcă arată cu totul altfel decât în amintirile mele.

— Și cam cine-ar fi pe-aici? Nu cumva cea care le poartă pisicilor sâmbetele? mă întreabă deodată Kira, cu neîncredere în glas.

Dau și eu din coadă încoace și-ncolo. Miorlau! Cel puțin așa sper!

— Hai că-i o dărăpănătură-n toată regula! hotărăște Pauli. Adică nu cred că locuiește cineva în așa ceva.

Cred c-a fost doar o *alarmă pisicească* falsă.

Miorlau! Ce-o vrea să spună Pauli cu asta? Prea drăguț nu sună în niciun caz și încep să mă enervez de-a binelea că i-am luat cu noi pe mergătorii ăștia pe două picioare. Poate că ar fi trebuit ca noi, lăbuțele moi, să fim cele care să cerceteze primele împrejurimile. Kira și Pauli arată de parcă ar fi fost gata-gata să facă stânga-mprejur și s-o ia din loc. Numai Tom e cel care se dă ceva mai aproape de casă.

— În ruptul capului nu-mi pot închipui cum poate cineva să lase pur și simplu să se prăpădească așa o mândrețe de casă într-un cartier ales ca acesta, se minunează el. Ceva-ceva e în neregulă aici. Haideți să ne uităm și noi mai ca lumea!

Se îndreaptă către intrare și zgâlțâie clanța porții proptite într-un gard mâncat de rugină, care împrejmuiește întreaga proprietate și care nu arată deloc îmbietor. Cu un scârțâit, poarta alunecă în lături. Și uite-l pe Tom deja pe petecul de grădină de la intrare. Sau, mai bine zis, pe ceea ce trebuie să fi fost cândva bucata de verdeață de acolo, că acum nu e decât un loc în care zac grămadă, laolaltă, paleți goi, găleți și o movilă de țigle de pe acoperiș. Acoperite de zăpadă, toate astea arată de parcă ai avea înaintea ochilor ditamai tortul.

— Hai să ne uităm și noi, ne îndeamnă Rosie, trecând pe lângă Tom și înaintând prin grădină.

Eu și Odette o urmăm și o apucăm repejor în lungul laturii stângi a casei. Nici prin părțile astea nu se arată lucrurile deosebit de îmbietor: geamul unei ferestre de pivniță e spart, iar gardul pare un ciur cu găuri cât toate zilele. Mai departe, către fundul grădinii, dăm peste niște lăzi, al căror rost nu mi-e deloc clar. Altfel stau lucrurile însă cu Odette, care se și repede înspre una dintre ele și, dintr-un salt care mă lasă cu gura căscată, aterizează pe marginea ei.

— Da, hai c-am nimerit-o! rostește ea către noi, de la înălțimea atinsă. Uite, mi-aduc aminte că astea nu sunt altceva decât vechile lăzi de răsaduri ale stăpânei noastre! În astea planta ea, în fiecare primăvară, salată și alte verdețuri.

— Păi, nu vă spuneam eu! miorlăie Rosie, parcă un pic jignită, după care își vede mai departe de drum prin jurul casei.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, rostesc și eu către Odette, casa nu pare a fi locuită. Poate că nepoata s-a mutat. Așa că, din păcate, nici lăzile astea vechi nu ne-ajută prea mult.

Între timp, copiii ne-au urmat exemplul și au intrat după noi, iar acum stau în mijlocul grădinii. Tom se apropie de una dintre ferestrele casei și se uită înăuntru.

— În casă mai e încă mobilă, observă el. Iar asta înseamnă că locuiește totuși cineva aici.

Și chiar în aceeași clipă, cu un zgomot asurzitor, se deschide o fereastră de la etaj. Mi-a stat inima-n loc de spaimă… Dar și copiii sar în lături. Un bărbos se apleacă în afara cercevelei ferestrei, purtând întipărită pe chip o expresie între furie turbată și furie extrem de turbată.

— Hei, ce căutați pe proprietatea mea?! zbiară el înspre noi. Cărați-vă! Imediat!

Tom face un pas înapoi și privește în sus.

— Scuzați-mă, vă rog! Am vrea să știm dacă nu cumva locuiește aici o doamnă care…

Mai multe însă nu apucă să zică… mă și întreb ce-o fi vrut să spună mai departe. „O doamnă care, în timpul ei liber, nu mai poate de plăcerea de-a otrăvi pisici?” Dar, cum spuneam, mai multe nici n-apucă să spună, fiindcă bărbosul tocmai înșfacă ceva ce, după cunoștințele mele dobândite de prin tot soiul de seriale TV, aș zice c-ar fi o armă. Sfântă sardină în ulei! Că doar n-o vrea să tragă în noi?

— Vă zic să vă cărați! Că dacă nu, v-ajut eu imediat s-o faceți!

Acum ne mai și amenință cu arma aceea. Înspăimântați, Kira, Pauli și Tom fac în grabă cale întoarsă prin grădină, până în stradă.

— Nasol, tipul e total sărit de pe fix! rostește Pauli, încă gâfâind.

— Da, îi dă dreptate Kira. Ar trebui să sunăm la poliție!

Chiar și eu m-am adăpostit degrabă, rămânând ascuns îndărătul picioarelor Kirei. Numai Rosie și Odette au rămas, parcă înfipte în pământ, în preajma fostelor lăzi de răsaduri și privesc fix în sus, înspre fereastră. Iar bărbosul s-a făcut din nou nevăzut.

— Hei, voi două! Luați-o repede la picior! Precis se-arată ăla din casă, ca să ne gonească de aici, strig eu către Rosie și Odette.

Parcă nici nu m-ar fi auzit.

— Hei, ce-i cu voi? V-a lipit careva lăbuțele de pământ? Haideți odată!

Cu mișcări lenețe, Odette și Rosie catadicsesc să se miște. Parcă filmate cu încetinitorul, cele două ies din grădină fără să se grăbească. Și mai tot timpul sunt cu capetele parcă lipite unul de celălalt.

Atunci când, într-un sfârșit, ajung în tovărășia noastră, sunt deja un pachet de nervi.

— Măi-măi-măi… Ce-a fost toată chestia asta? Nu mai puteați de nerăbdare să vă vedeți împușcate, nu?

— Firește că nu! pufnește către mine Rosie.

— Am vrut doar să fim foarte-foarte sigure, adaugă Odette.

— *Sigure?* Că ce? Că pisicile chiar au nouă vieți?

— Nu! răcnesc cele două, ca într-un glas.

Apoi, vine și explicația lui Rosie:

— Am vrut doar să fim sigure că tipul era chiar el.

— Cine? *El?* Adică, la urma urmelor cine?

— Păi, tipul bărbos.

— Ce? mai arunc eu o întrebare.

— Tipul cu barbă nu poate fi decât prietenul nepoatei. Iar dacă locuiește aici, înseamnă că nici ea nu trăiește în altă parte. Ceea ce înseamnă, prin urmare, că i-am dat de urmă.

Odette se îndreaptă din toate mădularele și mai spune o dată lucrurilor pe nume:

— Winston, am dat de dușmanul animalelor!

Miorlau! Bineînțeles că asta e mare minune! Dar cum o să-i facem pe copii să priceapă asta? La drept vorbind, n-au avut-o aici, înaintea ochilor, pe femeia din fotografie, ci doar pe un tip cu barbă. Dar, fiindcă veni vorba de barbă, tocmai îmi trece ceva prin minte.

Dar nu numai mie: până și Kira își lasă capul într-o parte, părând să cadă pe gânduri.

— Ia stați puțin, oameni buni… N-a zis puștoaica aia, Arzu, că tipul cu bucățile de lebărvurșt otrăvite purta barbă? Și că ar fi fost, așa, între două vârste?

Dând din cap, Pauli îi dă dreptate:

— Da, așa a zis.

Pe fața lui Tom se înfiripă un zâmbet.

— Păi, s-ar zice atunci că ne aflăm pe calea cea bună. Vreau să spun că pisicile au ținut morțiș să ne-arate aici ceva care ar avea legătură cu femeia suspectă din fotografie. Altfel ce rost să fi avut să joace teatru? Pur și simplu ne-au condus până la casa asta, iar…

— Iar aici dăm peste un tip cum nu se poate mai violent, cu capsa bine pusă, îi ia Kira vorbele din gură. Așa-i. Și asta nu-i nici pe departe vreo întâmplare. Cei doi lucrează în cârdășie. Ca să zic așa, avem de-a face cu o pereche de dușmani ai animalelor. Se vede deci treaba că domnul Sönnichsen a observat-o pe EA, în timp ce Arzu pe EL. În realitate, cei doi au același plan de bătaie.

Și, zicând acestea, o cuprinde, fără să vrea, tremuriciul.

— Nu că-i nebunie curată?

— OK, cred c-aveți dreptate. Dar ce ne rămâne acum de făcut? se întreabă Pauli cu glas tare. Am putea să-i sunăm pe polițiști și să-i rugăm să treacă pe aici să vadă despre ce e vorba. Poate or da peste ceva lucruri suspecte.

Tom se scarpină în cap.

— Ești tu sigură că, pentru o bănuială atât de mică, or să dea ei năvală încoace?

— Cum adică mică? întreabă Kira. Pisicile chiar în locul ăsta își puseseră în minte să ajungă, iar Arzu a văzut pe cineva care purta barbă.

— Chiar și-așa, să fiu un polițist nici că m-aș gândi să mă mișc de la secție. Puștoaica aia, Arzu, nu-i de față, ca să-l poată identifica pe bărbat, iar pe femeia din fotografie nici măcar n-am văzut-o prin partea locului. Teamă mi-e că toate chestiile astea nu-s de-ajuns.

— Mi-am notat numărul de telefon al lui Arzu, stăruie Kira. Aș putea s-o sun. Firește, probabil că, la ora asta, e încă la școală, că doar n-o chiuli toată lumea, așa, ca noi. Iar femeia… mda, poate că n-o întârzia nici ea s-apară.

— Poate. Și ce, ai cumva chef să-ți petreci următoarele ore pândind pe-aici?

— Uite cum stau lucrurile: dacă aș fi văzut-o pe aici pe femeia din fotografie, aș fi sunat de mult la poliție și le-aș fi dat de veste, se arată Kira neînduplecată.

— Da-da, Dacă și cu Parcă se plimbau în barcă, o trântește și Pauli, fără multă milă. Din păcate, n-avem nimic serios. Și tare mi-e teamă că dacă ne mai fâțâim mult pe aici, o să ne pomenim cu țăcănitul ăla de bărbos pe cap. Uitați-vă cum ne urmărește de la fereastră!

Tom și Kira se întorc, ca și mine de altfel, și tustrei ne zgâim în direcția casei. Chiar așa! În spatele ferestrei care dă spre stradă, poate fi zărită, fără nicio urmă de îndoială, silueta tipului cu pricina. Miauuuu! De groază!

— Da, hai s-o ștergem de aici, își dă Tom cu părerea, iar eu sunt de acord.

Nici eu n-am niciun chef să mai stau prin locul ăsta.

Kira suspină.

— Bine. Dar o să-ncerc mai târziu să dau de Arzu. Poate o să fie în stare să-l recunoască pe bărbat. Și, mai știi, poate că, între timp, se-arată și femeia suspectă. Acum însă, chiar trebuie să ajung cu Winston la Sandro. Astăzi avem de gând să-i luăm localul la puricat.

— Nu mai spune! Dar de ce? se interesează Pauli,

— Ei, e o poveste lungă. O să vă spun pe drum.

Copiii pornesc spre casă. Eu mai stau după Rosie și după Odette, numai că ele nu se mișcă și pace.

— Hei, aveți cumva de gând să așteptați până când smintitul ăla o să vă găurească blana? strig eu către cele două.

— Nu, bineînțeles că nu, îmi răspunde Odette. Atât că ne-am gândit să mai tragem puțin cu ochiul la casă.

— La ce bun? îmi arăt și eu curiozitatea.

— Foarte simplu, mă lămurește Rosie. Dacă ar apărea ticăloasa aia de nepoată, am avea dovada care le trebuie copiilor ca să anunțe poliția. Corect?

— Ăăă, cred că da.

Mie unuia nu-mi miroase deloc a bine!

— Așa, deci. Dacă apare pe-aici, o tulim și-ți spunem ce și cum. La rândul tău, te duci și le spui oamenilor. Ne-am înțeles? mă întreabă Odette, de parc-aș fi fost greu de cap.

— Bineînțeles c-am priceput, i-o întorc eu, ușor oțărât. Stau numai și mă-ntreb dacă nu e prea periculos.

Rosie chicotește.

— Ei, așa! Ce-ar putea să se petreacă?

Sfântă sardină în ulei! Sper să aibă dreptate!

Cu o țâră de slană prinzi niscaiva șoareci. Dar c-o cameră de luat vederi pui mâna pe un șantajist

— Io comparato totul nou! Tutto! Totul, totul! Uite și la tine aicea, Werner!

Sandro stă înaintea noastră în bucătărioara lui și, dând repezit din mâini, arată către rafturile de pe perete. Atât cât îmi pot da seama, pe acestea stau stivuite alimente ambalate în fel și chip: pachete de tăieței sau de orez, diferite cutii de conserve, o plasă cu ceapă, lămâi, cutii cu felurite condimente, ulcele cu verdețuri și câte și mai câte… Ce mai, un paradis! Sau, mai bine zis, așa părea să fi fost. Și-asta fiindcă, din păcate, nu dau nicăieri de vreo urmă de pește. Miorlau! Sper ca Sandro, drept urmare a șantajului care i-a picat pe cap, să nu-și fi pus în gând să-și prefacă minunăția de restaurant într-un cuibușor pentru vegetarieni. C-așa ceva n-ar fi câtuși de puțin pe gustul meu!

— Și unde păstrezi alimentele care se strică mai repede? se interesează Kira.

— În camera răcitoare. Adică molto bene ziso: camera la frigorifica. Estea insa una foarte mica. Momento!

Trece pe lângă noi, îndreptându-se către o ușă închisă cu o manetă impunătoare, iar noi îl urmăm. Și, fiindcă veni vorba, „noi” ăsta nu înseamnă numai eu, Werner și Kira, ci și Pauli și Tom. După ce le-a spus Kira povestea cu șantajul, normal c-au ținut să vină. O idee cât se poate de bună, căci mai bine mai mulți detectivi decât prea puțini! Cum nici Sandro n-a avut nimic împotrivă, uită-ne acum înghesuindu-ne cu toții în holișorul de trecere dintre bucătărie și camera frigorifică.

Sandro umblă la manetă, ușa se deschide și o pală de aer rece ca gheața năvălește spre noi. Mirosul nu mă înșală câtuși de puțin și pe dată îmi dau seama că AICI stau peștele și carnea! Curios, o pornesc șerpuind printre picioarele lor și mă avânt prin încăperea cu pricina, uitându-mă în stânga și-n

dreapta, în sus și-n jos: și-aici rafturi, dar și cârlige de care atârnă șunci și cârnați. O priveliște de-a dreptul minunată! Milostiv zeu al pisicilor! Dac-aș ajunge vreodată să rămân închis pe undeva, fă și tu cumva ca locul cu pricina să fie taman ăsta!

Sandro își vâră capul în cameră.

— *Anche il carne…* Pine și la carne! Totul nou! M-a costato la mine o avere. Fost multo, multo scump. *Ma…* Dar: am făcut-o și io exact como ziso tu la mine, Werner! Acum pot chiar fi siguro, ca nimic nu-i otravito. Și dacă dam în zilele următore peste la otrava, înseamnă ca estea vorba de ceva nou-venuto.

Werner îi dă dreptate, dând din cap și îmbărbătându-l din vorbe:

— Foarte bine, Sandro. Ești sigur că n-a aflat nimeni că ai făcut aprovizionarea localului numai cu alimente complet noi?

— *Si! Nessuno!* Nimeni! Chiar ieri m-am vorbit con ajutor de la bucataria și i-am zis ca *la mia nonna,* bunica la mine, este multo bolnava. Și ca trebuie vizitato la ospitale, în spital. Și o puso și uno bilețelo la ușa de la intrarea și scris che, de la pricina de una problema în *famiglia,* io deschide din nuovo numai a le ore 17. Așa că nessuno, nimeni no banuiste ceva! E-adeverat ca la șantajisto i-am scris ieri un SMS.

Foarte frumos! Carevasăzică, Sandro a pregătit totul perfect pentru… ăăă… Miorlau! De fapt, pentru ce? Cum era vorba să-l prindem pe ticălosul de șantajist?

— Și cum e planul mai departe? se interesează și Tom.

Pfff, Doamne-ajută! E clar că nu-s singurul prin preajmă care nu știe prea bine cum vor merge lucrurile de-acum înainte.

— Acum o să fotografiem toate rafturile și întreg depozitul, iar pozele au să dovedească precis locul fiecărui lucru de aici. Sandro n-o să aibă nicio treabă, pentru că, oficial, el trebuie să se ocupe de bunica lui bolnavă, explică Werner.

— Exacto. Ajutor de la bucataria vine abia la patru. Atunci predau și zico la el că trebuie să plec rapido, din la pricina de *la mia nonna.*

Werner se uită la ceasul de la mână.

— OK! Atunci zic să-i dăm bătaie. Eu o să mă ocup de fotografiat. Ai făcut cumva rost de o cameră de supraveghere? De fapt, bine-ar fi să avem chiar două! Fiindc-așa am putea instala una în bucătărie, iar pe cealaltă în depozit. Cu camerele astea putem să vedem cine ce face prin bucătărie și prin depozit. Iar dacă pune cineva pe undeva ceva ce n-a fost înainte în locul cu pricina sau dacă își face cumva de lucru pe la niscaiva cutii de conserve sau alte recipiente, atunci o să putem vedea cu cine-avem de-a face.

— Și. Așa facciamo. Și am făcuto la rost de *due* camere Web. Două camere.

Pe mustățile mele! Zău dacă nu mă simt, încetul cu încetul, de parcă aș face partea de-adevăratelea dintr-un serviciu secret! Sandro dispare pentru scurt timp în biroul său și se întoarce aducând cu el o pungă, din care scoate două chestii rotunde și negre, fiecare cocoțată pe câte un soi de soclu.

— Și-au fost și molto ieftine la magazin. Numai cinci de zeci de euro fiecare. Vânzatore zis la mine ca, chiar și așa, au imagini buone, de fotografii, dar și de filme. Și, fiindcă mai și merg în legăturile del tipo WLAN[125], pot să le leg la calculator. Aduc io laptopul meu și atunceea o sa putem vedea tutto ce arată la camera și-o să funcționeze *perfetto.*

— Grozav, Sandro! se bucură Kira.

— Trebuie s-avem însă grijă să fixăm toate astea în așa fel încât să nu bată nimic la ochi, atrage Tom atenția.

— *Si, certo!* Așa facciamo. Pun eu la ele sus, sus de tutto, unde nimeni nu bate con la privirea.

Sandro se repede după ușă, de unde scoate un scăunel cu treaptă. Ia apoi una dintre camere, se urcă pe scăunel și fixează camera pe una dintre laturile ieșite în afara tocului ușii. Apoi coboară, își desface laptopul și bate ceva în tastatură.

— Așa, acum ar trebui-o să fie la conectato. Mi-a explicat mie așa vânzatore.

Îndreaptă apoi laptopul către Werner și către copii. Cu toții se zgâiesc curioși la ecran… numai eu nu văd nimic! Miorlau! Alo! Sunt și eu pe-aici, pe jos!!

— Mda, mormăie Werner până la urmă. Cred c-ar merge. Se văd rafturile, mașina de gătit. Ceea ce nu se vede e podeaua, dar acolo nici n-are cum să se petreacă cine știe ce.

Mai apoi, căutăm și în camera frigorifică un colțișor potrivit pentru camera de luat vederi și, până la urmă, Sandro o prinde pe latura de sus a tocului ușii. Prevăzător, italianul fixează amândouă camerele și de perete, înfășurându-le într-o bandă adezivă!

Werner fotografiază toate rafturile, hălcile de șuncă aninate în cârlige și alte lucruri la care cineva care ar fi vrut să le otrăvească ar fi putut ajunge. Asta în timp ce Tom, Kira și Pauli urmăresc pe laptop dacă poate fi văzut bine tot ce face. Rezultatul e că poate fi văzut! Aș zice că șantajistul e ca și prins! Numai să se lase el stârnit de SMS-ul, chipurile revoltat, al lui Sandro. Dar, fiindcă la urma urmelor, e vorba de o grămadă de bani, să sperăm că lăcomia o să învingă, iar răufăcătorul o să ne pice în mâini, respectiv în labe.

Treaba ne ia cam o oră, dar, la sfârșit, suntem gata cu toate pregătirile.

— *Altora,* atunci no trebuia decât să controlez mai tutto timp la laptop. Și să sperare că șantajisto chiar viene pe-aici.

— Că tot ziceați de controlat laptopul mai tot timpul, se bagă în vorbă acum și Pauli. Ce-ați zice dacă am face și noi de serviciu în vreo câteva rânduri? Dați-o-ncolo, că doar n-o să stați douăzeci și patru de ore cu ochii-n ecran.

— *Grazie,* mica *signorina*! Estea una ideea buona! Multă mulțumesc! Atunci o să v-aduc la voi laptopul, dacă io n-o să am tempo pentru control!

Tom se scotocește prin buzunarele pantalonilor și scoate carnețelul lui de notițe.

— OK, o să notez atunci, așa, la repezeală, cum ne vine rândul. Sandro, în ce schimb v-ar conveni?

Sfântă scândură de ascuțit ghearele, în sfârșit le vine rândul și prietenilor mei agenți!

***

Odată întors în preajma casei, primul lucru pe care-l fac e să mă reped în curtea din spate. Doar-doar oi da peste Rosie și Odette, care s-or fi întors și ele acolo. Să fiu cinstit, din pricina pregătirii supravegherii șantajistului ăluia cu alimentele, mai c-am și uitat că cea mai frumoasă pisică albă din lume și prietena ei se află pe urmele unui răufăcător.

— Hei, Spike, strig eu, de cum ajung la locul de lângă gura de aerisire a beciului spălătoriei. Nu cumva ai văzut-o pe Odette? E plecată c-o altă pisică, una Rosie. O colegă pe care nu-i greu s-o recunoști, căci are fața brăzdată de-o pată neagră, după cum și o blană parcă stropită, de zici că-i croită din petice mari, unele de-a dreptul negre, iar altele mai deschise la culoare, care mai și fac ape-ape.

— Aha, vrei să spui o pisică din alea care au o culoare deosebită la blana de pe spinare și-o carapace de broască-țestoasă?

— Hm, cam așa ceva.

— Păi, da, c-așa le și zice, pisici tip broască-țestoasă, îi dă înainte Spike. Chiar așa.

— Bine-bine. Și?

— Și ce?

— Păi, te-ntrebam dacă le-ai văzut?

Doamne Dumnezeule, iar are o zi în care e greu de cap! Față de el, melcul ar părea un ICE[26]!

Spike scutură din cap.

— Nu, îmi pare rău. N-am văzut-o.

Nasol, nasol, nasol! Să mai fi rămas cumva să supravegheze casa aceea? Sau, mai știi, or fi pățit ceva? Stau și mă gândesc dacă aș fi în stare să ajung din nou la vila cea veche de unul singur. Atunci sigur aș ști ce-i de făcut.

Numai că, înainte de a mă hotărî ce-ar fi mai bine de făcut acum, în gangul de trecere către curtea din spate își face apariția Kira, care strigă după mine.

— Winston, ești cumva pe-aici, pe undeva? Eu merg cu Werner și cu mama să cumpărăm bradul de Crăciun. Vrei să vii și tu? Nu uita că, pentru tine, e prima seară de Ajun cu brad.

Normal, vin cu cea mai mare plăcere! Și poate că după aia o să fac eu cumva și-o s-o momesc pe Kira s-

o apuce înspre vila cu pricina, că ea știe precis unde se află casa.

— OK, Spike, hai că te las. Dac-o vezi pe Odette, spune-i, te rog, că am căutat-o. Și să nu se-apuce să facă nimic fără mine.

Spike rânjește.

— Toată viața? Sau numai azi?

Ha-ha-Ha! Halal glumă! Ei, dar n-are decât s-o facă pe deșteptul. Poate că e doar invidios, fiindcă, în ultima vreme, eu și Odette suntem aproape nedespărțiți în tot ce facem. Și zău dacă nu-i dau dreptate!

Cumpăratul bradului de Crăciun pentru începători. Viață de agent pentru avansați

— Ăsta de-aici e foarte frumos, nu?

Werner se află în mijlocul unei pădurici de brazi. Sau, mai bine spus, stă în mijlocul a ceva care *aduce* a pădurice. Fiindcă, în realitate, e vorba de o mulțime de brazi, mai mici și mai mari, așezați pe trotuar, într-un careu împrejmuit. Mergătorii pe două picioare care vor să aibă un asemenea copăcel se agită încoace și-ncolo, de la un brad la altul, îi răsucesc și-i rotesc pe toate părțile, schimbă vorbe cu alți mergători pe două picioare despre cât de înalți sau cum arată copăceii, își dau dreptate unul altuia sau se ciondănesc între ei… și se hotărăsc până la urmă căruia dintre brazi i-ar sta mai bine în casa lor ca pom de Crăciun.

Iar oamenii mei fac și ei exact același lucru: Werner apucă brăduț după brăduț și-l împinge în fața Anei și-a Kirei, la vedere. Doamnele sunt, cum altfel, pline de pretenții și numai cu greu pot fi mulțumite.

— Eu știu? zice Ana la vederea noului exemplar. Nu ți se pare că-i cam strâmb?

Werner se dă un pas înapoi.

— Nu mi se pare deloc. Uită-te și tu, e drept. Aici, jos, avem baza trunchiului, iar sus vârful. Dacă mă-ntrebi pe mine, între capetele astea restul trunchiului e o linie dreaptă.

— Nu, clatină Ana din cap. O fi ea o linie, dar copacul *în sine* e strâmb. Și nici măcar nu l-ai putea așeza în așa fel încât să nu se vadă asta.

— OK.

Werner pune exemplarul la loc și scoate altul din pădurice.

— Dar ăsta de-aici? Ia uite ce dulceață.

Acum e rândul Kirei să aibă ceva de zis:

— Nici vorbă de-așa ceva! Că n-are nici măcar un vârf ca lumea! Arată acolo, sus, de parcă s-ar fi retezat din el!

Un suspin din toți rărunchii vine dinspre Werner. Nici nu-i de mirare, mai ales că, de-o jumătate de oră și mai bine, lucrurile tot așa o țin. Încetul cu încetul,

încep să înțeleg de ce nu găsește Werner câtuși de puțin plăcut tot circul ăsta cu Crăciunul. Dacă numai luatul pomului de Crăciun e așa o dramă, stau și mă-ntreb ce s-o alege de tot restul sărbătorii? Dar nici Werner, viteazul meu colocatar, nu se dă bătut.

— Ce ziceți de ăsta de-aici?

De data asta însă, și Kira, și Ana strâmbă din nas.

— Nu e un brad prea bogat, se semețește Ana. Uite, acolo, la mijloc, arată de parc-ar fi chel de-a binelea. Un nu hotărât.

— Hm, e tot ce mai spune Werner.

Și, în locul vorbelor, se avântă și mai adânc în pădurice, de unde răsare apoi cu un alt brad pe care până și eu îl găsesc cu adevărat cât se poate de frumos. Zvelt, nici prea des, dar nici prea rar în crengi. Ce mai, exact cel mai potrivit.

— Ei bine, fetelor, de ăsta ce mai aveți de zis? rostește Werner, cu glas fericit.

— Oh! Ăsta chiar că-i frumos! îi dă dreptate Ana, în timp ce ochii încep să i se umple de strălucire. Păi, să-l luăm, nu?

— Cu plăcere, comoara mea!

Werner strânge ramurile bradului și-l trage către un bărbat ce poartă pe cap o bonetă tricotată. Se vede treaba că-i vânzătorul brazilor.

— Ăsta, pe ăsta-l luăm.

Bărbatul cu boneta tricotată se uită mai întâi la brad, și-apoi la Werner, după care scutură din cap.

— Nee, nu merji difel[27].

Werner se zgâiește la el nevenindu-i să creadă ce aude.

— Cum ați zis, vă rog? Nu merge defel? Și de ce, mă rog?

— Păi, că-i dat dija. Iote și mata colo sus, pamblica roșă! explică vânzătorul, arătând către un soi de bilețel prins în vârful bradului. Aia-i de se-anină-n brad, când îi luat de-altu.

Werner a rămas cu gura căscată, ca și cum n-ar pricepe ce i se spune. Bine, asta e și din cauză că vânzătorul vorbește în graiul acela numit *Plattdeutsch*. Motiv pentru care omul își repetă cu atenție spusele de mai înainte, de data asta în germana oficială:

— C-am zis dară, ăăă… Adică am zis că panglica aceea roșie se pune în brad acolo, sus, atunci când acesta a fost deja vândut.

Werner pare să se năruiască de-a binelea, de parcă tocmai ar fi primit cine știe ce lovitură.

De undeva, din spate, se aude glasul Anei:

— Hei, Werner, ce se-aude cu bradul? Îl cumpărăm și noi odată? Mi se pare o minunăție! Cum nu se poate mai potrivit pentru primul nostru Crăciun împreună!

Zău dacă nu mi-e teamă că Werner o să izbucnească pe dată în plâns. Dar și eu pe lângă el. Că n-am niciun chef să mai scotocim încă vreo jumătate de oră după o prostie de brad. Ce naiba atâta foială? Ce-or fi având și oamenii ăștia de-și pun brazi prin sufragerii? Că, la o adică, dacă au chef să se uite la copaci, n-au decât să se ducă să se plimbe prin pădure!

Werner se căznește să-și vină în fire… și chiar izbutește până la urmă. Trage o gură zdravănă de aer în piept și se dă c-un pas mai aproape de vânzător.

— Ascultă, omule, aici: soția mea pur și simplu s-a-ndrăgostit de bradul ăsta, așa că-l vreau cu orice chip. Pricepi? Cu orice chip!

Vânzătorul scutură din cap, iar ciucurele bonetei lui tricotate zboară încoace și-ncolo.

— Nee, șeful N-am cum face nimica-nimicuța… dacă-i dat, datu-i. Hai și v-ați mai face ochii roată… Sigur o să mai dați de unu care să vă cadă cu tronc.

Werner mai face un pas înspre omul cu pricina, ceea ce-l face pe vânzător să bată de îndată în retragere.

— Cred că nu m-ai înțeles bine, prietene: Eu! Vreau! Bradul! Ăsta! Și n-are decât să coste cât o costa!

Omul cu boneta tricotată îl privește pe Werner și nu-i vine să-și creadă ochilor.

— Ăăă, cum adică?

— Pai, exact cum am spus: n-are decât să coste cât o costa.

Vânzătorul se scarpină în cap pe sub lâna bonetei.

— Bine, dacă sunteți așa de îndârjit… cât… ăăă… cât ați vrea…

E limpede că omul cu boneta tricotată se frământă în sinea lui.

— Două sute, o trântește Werner. Dacă-mi dați bradul, vă dau pe el în loc de șaptezeci de euro, cât costă el, două sute. Plătesc cu banii jos. O să vă intre pe loc în buzunar. Mai lesne nici că poți câștiga un ban în plus.

Werner întinde palma deschisă către omul cu boneta tricotată. Acesta își face scurt socoteala, după care întinde și el palma și i-o strânge pe a lui Werner.

***

Nu trece mult și iată-ne deja în drum spre casă, mai săraci cu două sute de euro, dar mai avuți c-o minunăție de brad. Ana e fericită… se oprește o clipă și, aproape pe furișă îl sărută pe Werner pe obraz. Kira e și ea bucuroasă foc și-și face socoteala cu glas tare cum o să împodobească bradul odată ajunsă acasă. Chiar și eu sunt fericit, dar numai pentru că nu mai sunt silit să stau pe loc și s-aștept în frig.

Bradul e, într-o oarecare măsură, destul de înfoiat. Și chiar dacă Werner îl cară așa cum l-a primit de la vânzător, înfășurat într-o plasă, e limpede că nu-i vine deloc ușor să ia curbele fără să atingă vreun alt mergător pe două picioare. Numai cu greu reușește să se descurce cu povara lui.

— Ai ceva împotrivă dacă o luăm înainte și mai căutăm niște decorațiuni de Crăciun? îl întreabă Ana până la urmă.

— Nu, vrăbiuțo, e o idee bună. Așa să faci.

— Ura, super! Am văzut eu de curând într-un magazin o minunăție de ghirlandă luminoasă, se repede Kira să spună. Trebuie să ți-o arăt, mamă! Winston, vrei să mai mergi la cumpărături? O să fie distractiv!

Cine? Eu? Pfui! Nici vorbă de-așa ceva! Dacă mai trebuie să lâncezesc alte câteva ore în nu știu ce magazin, mai mult ca sigur că mi s-ar încreți mustățile! Nu-nu, mai bine merg eu, așa, cumințel pe lângă Werner, drept acasă. Poate că în sfârșit s-a întors și Odette, pentru că altfel chiar mă văd silit să plec s-o caut.

Ana izbucnește în râs.

— Kira, am impresia că lui Winston, așa motan cum e el, i-a ieșit totul pe nas. Tipic masculin. I-a pierit tot cheful de cumpărături.

— Bine, atunci! Pe mai încolo!

Și, cât ai zice pește, Ana și Kira își pierd urma în toată vânzoleala aceea de dinaintea Crăciunului.

— Pfff! răsuflă ușurat și Werner, fără să se mai ascundă. Zău dacă nu mă gândeam că asta mi-ar mai fi lipsit acum, Winston!

Se apleacă apoi către mine, ca să mă mângâie. Din nefericire, face o mișcare nesăbuită și nepotrivită cu bradul, iar tipul care venea spre noi se împiedică și se prăvălește peste trunchiul copăcelului.

— Ei, bătrâne, nu ești în toate mințile sau ce-i cu tine? Aici te-ai găsit și tu să-mi vâri un brad între picioare?

Werner se îndreaptă de spate.

— Ooo, îmi pare foarte rău! Chiar n-am avut nici cea mai mică intenție!

— Mă doare pe mine drept în dos de ce-ai avut sau n-ai avut tu! Vezi că data viitoare o să se lase și cu vreo câteva la moacă!

Simt pe dată cum mi se zbârlește tot părul de-a lungul șirei spinării, dinspre vârful cozii către ceafă. Dar ia stai, glasul ăsta țâfnos îmi sună cunoscut! Și-atunci privesc în sus. Păi, sigur! Normal să-l știu. Că înaintea noastră stă chiar bărbatul bărbos de azi-dimineață. Și chiar dacă, de data asta, n-are nicio armă asupra lui, îmi pare cel puțin la fel de periculos ca acum câteva ore!

Agenții destoinici trăiesc periculos. Ceea ce-i valabil și pentru motani

Werner dă din cap și-l privește pe bărbos plin de reproș.

— Doamne Dumnezeule, v-am spus doar: îmi pare rău. Așa c-ați face bine să vă liniștiți.

— Auzi, tataie! Ia fă tu bine și nu-mi spune mie ce să fac și ce să nu fac! Și-acum dispari din fața mea cu pomul tău de rahat!

Bărbosul face mai apoi un pas într-o parte și se îndepărtează în grabă. Să fi fost în drum către vilă? Chiar c-aș avea un noroc chior să ajung, urmărindu-l, la Odette și la Rosie. Așa că mă hotărăsc să profit de ocazie. Și, fără să mai stau prea mult pe gânduri, îl și las pur și simplu baltă pe Werner, cu tot cu pomul lui de Crăciun, pentru a mă ține după bărbos. Cu maximă discreție, se-nțelege, că doar sunt Sforrrlock Holmes. La drum, în slujba dreptății și-a ordinii!

Numai că nu trece mult și-mi dau seama că *nu* la vilă ar urma să ajungem. De fapt, foarte sigur nu-s, dar bucata de drum pe care o batem îmi pare cumva cunoscută… Ce mai, pare mai mult decât evident că nu vila se află la capătul drumului nostru.

Bărbosul o cotește și intră pe o stradă lăturalnică, iar eu gâfâi pe urmele lui și sper ca nu cumva să se întoarcă și să dea cu ochii de mine. În privința asta însă, e foarte probabil să-mi fac griji degeaba, fiindcă tipul pare să se grăbească, nu glumă: nici măcar nu se uită în stânga și în dreapta înainte să traverseze. O tulesc și eu până pe partea cealaltă a străzii și trag nădejde să nu dea vreo mașină peste mine în timpul ăsta!

Ajuns pe cealaltă parte a străzii, mă luminez dintr-odată: am ajuns în fața restaurantului lui Sandro! Ce întâmplare ciudată! Sau poate că nu! Poate restaurantul nu se află întâmplător pe drumul pe care-l are tipul de bătut, iar el chiar are treabă înăuntru!

Sfântă sardină în ulei! Dar chiar deschide ușa de la intrarea restaurantului lui Sandro. Stau și judec preț de câteva clipe, după care, cu capul în pământ, mă preling

pe lângă zidul clădirii, cât e el de lung, până spre intrare. Bărbosul trece prin deschizătura ușii, iar eu aștept un pic și mă strecor după el în ultima clipă. Ce mai, cât pe-aci ca ușa, închizându-se, să-mi prindă coada, pe care doar mi-o mângâie ușor, în treacăt. Pfff, am scăpat ca prin urechile acului!

Odată ajuns în sala de mese, mă ascund repede sub o masă și mă apuc să cercetez grijuliu încoace și-ncolo. Unde-o fi dispărut tipul? Dar și mai important: ce-i cu el pe-aici? Chiar dacă nu-l zăresc, aud niște glasuri. Iar astea vin, fără nicio îndoială, dinspre biroul cel mic. Mă strecor în direcția cu pricina, doar-doar oi pricepe cum stau lucrurile.

— *Allora,* Dennis, *miile grazie* că ai aparuto atâta de rapido. Acum, io trebuie plecare la saraca mea bunica… îmi părea și molto rele ca nu posso rimanere mai molto!

Dar ăsta-i glasul lui Sandro! Fără urmă de îndoială.

— Sandro, nu-ți face nicio grijă. Mă descurc eu și singur. O să mă apuc să pregătesc câteva feluri de mâncare, ca să n-am cine știe ce problemă după deschidere.

Iar ăsta din urmă e glasul bărbosului, că și-n privința asta sunt al naibii de sigur. Dar ce-o fi vrut să spună cu vorbele alea, „să pregătesc câteva feluri de mâncare”?

— Dennis, *tante grazie!* Mulțumesc mult, mult de tot! Estea cel mai buono ajutor mio de la bucataria de la lume! Cu-adeverato!

CE?! Dennis este ajutorul de la bucătărie, ăla despre care Sandro ne-a povestit tot timpul? Sfântă sardină în ulei! Și asta ce să-nsemne?

Gânduri cu miile dau năvală în mintea mea. Nu cumva un om care otrăvește mâncarea pisicilor ar fi în stare să bage ceva și-n mâncarea mergătorilor pe două picioare? Fărădelegile astea au cumva vreo legătură una cu alta? Și, la urma urmelor, înseamnă oare că Dennis e șantajistul nostru?

Nu-i decât o singură cale de a desluși toate astea: după plecarea lui Sandro, eu unul trebuie să rămân cu orice preț în restaurant, alături de misteriosul Dennis. Doar așa o să pot să-l țin liniștit sub observație și să

văd dacă se ocupă cu lucruri suspecte. Departe de mine gândul să mă încred numai și numai în ce-or înregistra alea două camere de luat vederi. Cine știe dac-o să meargă treaba. Dacă nu merg alea ca lumea, atunci Dennis ăsta o să otrăvească într-o veselie tot ce-nseamnă aliment, iar noi n-o să aflăm niciodată. Nu-nu, dacă tot sunt pe-aici, prin preajmă, o să mă folosesc de prilej și-o să lămuresc odată pentru totdeauna nelegiuirea cu pricina. Că doar sunt nimeni altul decât Sforrrlock Holmes!

Așa că, în calitatea mea de superagent, mă strecor discret în bucătărie și-mi caut un locșor potrivit din care să-mi încep supravegherea. Și ce repede mai dau de el: sub chiuvetă stau îngrămădite vreo câteva găleți pentru curățenie, iar dacă am să mă pitesc îndărătul lor, nici n-aș scăpa din vedere rafturile cu provizii, nici nu m-ar vedea nimeni. Ușa de la birou se cască, iar Sandro și Dennis ies în hol. Așa că, iute mă vâr pe după gălețile alea. Acțiunea *Pe urmele șantajistului* poate să-nceapă!

Dar nu se-ntâmplă nimica-nimicuța. Un sfert de oră și mai bine rămân ghemuit pe după gălețile alea, așteptând să catadicsească și Dennis să vină în bucătărie, iar eu să-l prind asupra faptului. Adică să îl văd amestecând otravă în *vitello tonnato* sau presărând grăunțe pentru stârpit melcii din pesto. Dar pe unde-o fi oare? Cu băgare de seamă, ies și eu la vedere de după găleți. Nicio țipenie. În tot acest timp, încetul cu încetul, începe să-mi piște nasul mirosul de detergent pentru curățenie. Până la urmă, parcă nu-i așa de grozavă ascunzătoarea pe care mi-am găsit-o!

Numai că, înainte să pot să-mi arunc ochii prin jur după vreo altă ascunzătoare, Dennis se și arată în bucătărie: fluierând vesel, cât se poate de mulțumit. Ține într-o mână o punguță, pe care o pune pe planșa de lucru de sub rafturi. Pe urmă apucă cu degetele unul dintre paharele aflate pe raftul cel mai de sus. Ce naiba o fi având de gând? Să se-apuce cumva chiar acum de amestecat otrava?

Mă salt puțin, ca să văd mai bine din locul pe care mi l-am ales ca punct de observație. În toată mișcarea asta, ajung să împung cu capul una dintre găleți, cea

de plastic, care se afla chiar în coasta mea. Găleata începe să se bâțâie și, până la urmă, se răstoarnă, prilej cu care nasul meu cel sensibil e asaltat de un miros înțepător. Miorlau, așa ceva chiar că-i greu de suportat! Preț de-o clipă rezist eu cât rezist, după care nu mai am încotro și simt că-i musai să strănut. Dar ce zic eu, m-apucă o adevărată avalanșă de strănuturi! Tot strănutând, tresalt cu putere și mă izbesc din nou de găleată, răsturnând și câteva sticle din preajmă. Ce ghinion! Sper însă ca întreg tărăboiul să nu ajungă la urechile lui Dennis!

— Ia te uită, ce-avem noi aici? Un vizitator nepoftit?

Dintr-o singură mișcare, găleata e dată la o parte din fața nasului meu. Pe sfânta mea tăviță cu nisip! Tărăboiul chiar *i-a ajuns* lui Dennis la urechi! De cum mă opresc din strănutat, mă uit cu atenție în față, iar privirea-mi se izbește de chipul lui Dennis, îngenuncheat acum direct înaintea mea.

— Ia stai puțin, pe tine te cunosc de undeva!

Nesigur pe picioare, fac un pas înapoi și scutur din cap. Nuuu, noi doi nu ne-am mai văzut nicicând! Chiar deloc! O jur!

— Ai fost azi de dimineață, împreună cu celelalte două pisici la noi acasă! Cu pisicile mătușii Adelheid!

Mătușa Adelheid? Asta trebuie să fi fost acea bătrână doamnă de treabă, despre care îmi povestise Odette. Dennis râde, râsul îi sună a dușmănie și simt pe dată cum un fior rece mă străbate de-a lungul spinării.

— Păi, dacă le cunoști cumva pe-alea două, atunci știi cu siguranță că nu-s defel cel mai mare iubitor de pisici din lume. Și-atunci de ce mă urmărești? Ai descoperit cumva micul meu secret și-o faci acum pe polițistul? Îți închipui cumva, măi, minte de găină, c-ai fi în stare să-l dai în vileag pe unul ca mine?

Se lasă și mai mult în genunchi și se chircește sub chiuvetă. Aș vrea eu să mă dau și mai mult înapoi, dar sunt cu spinarea la zid. Pe mustățile mele, chiar că sunt prins ca-ntr-o cursă! În timp ce înalț rugi fierbinți către raiul pisicilor, doar-doar o zbura în lături ușa de la bucătărie și Kira însoțită de Werner ar da năvală

pentru a-mi sări în ajutor, după ce au urmărit toată scena pe ecranul calculatorului, îmi aduc aminte că, din nefericire, pe camera de supraveghere nu se vede deloc ce se petrece la nivelul solului. Iar asta, din păcate, înseamnă foarte bine că niciunul dintre tovarășii mei nici măcar nu știe c-aș fi aici. Fără să vreau, mă pun pe miorlăit și mă îndes și mai tare în peretele din spate.

— Haide, pisicuțo, mă ia tipul în zeflemea, încercând în același timp să mă înșface. Ia fa-te tu încoa până la unchiu' Dennis!

Nici gând! Fără să-mi vând scump pielea îți garantez că n-am s-o fac! Și, cum se întinde din nou spre mine ca să mă prindă, îmi arunc iute o labă înainte, cu ghearele scoase, aplicându-i o zgârietură de-a curmezișul, pe dosul brațului. Din trei dâre țâșnește sângele.

Dennis se pune pe urlat și cade pe spate.

— Jigodia naibii! Da' ce-ți închipui tu? Așteptă oleacă, îți vin eu imediat de hac, ți-o jur!

Împinge gălețile, dându-le la o parte, și se pune pe târât de-a bușilea pe sub chiuvetă. Vreau să-mi aflu scăpare țâșnind înainte, numai că, de data asta, Dennis se-arată a fi mai iute de mână și mă înșfacă cu nădejde de grumaz. Auuu! Ce-are, a-nnebunit? Doare, nu așa se apucă și se duce o pisică! Așa că încep să dau din labe în toate părțile, zvâcnesc mai abitir din labele de dinapoi… Ce să zic, nicio nădejde! Dennis mă ține strâns, fără să mă slăbească câtuși de puțin, în timp ce eu mă reped cu labele la el, scuipând și pufnind îndrăcit.

Până la urmă, ajunge să mă țină strâns în brațe și să se ridice în două picioare. „Te rog, hai, te rog… întoarce-te și tu odată înspre camera aia!" îmi spun în gând cu stăruință și speranță. Din păcate însă, Dennis e acum exact cu spatele la ușă și, în felul ăsta, și către cameră. Face apoi doi pași înainte, mă ține numai cu o mână și pe cealaltă o întinde după ceva de pe jos. Mă răsucesc și reușesc să arunc o privire către ceea ce caută… o cutie de carton dintre cele cu care și-a cărat Sandro cumpărăturile. Dennis îi desface clapele de deasupra, mă vâră pe mine înăuntru și, înainte să mă

dezmeticesc bine, închide la loc clapele, iar eu rămân în întuneric. Într-un întuneric, în care, de altfel, duhnește a ceapă și a praf. O scârboșenie, nimic altceva!

— Așa, pisicuțo, mai potolește-te și tu, că mai am de făcut una, alta.

Să mă potolesc? Ce tot vorbește ăsta! Mă încordez precum un cal sălbatic și încerc, apăsând, să fac să cedeze cartonul cutiei. Numai că de apăsat apasă și Dennis de pe partea cealaltă… Nici vorbă să-mi iasă figura. Simt apoi că tipul saltă cutia și începe s-o care cu el. Pare să deschidă o ușă, după care așază cutia undeva. Aud un zgomot ca un zornăit: Dennis scotocește după ceva.

— Așa, știam eu că Sandro are pe-aici pe undeva niște bandă adezivă pentru împachetat. Nu există lucru mai minunat decât un birou bine garnisit cu toate cele, pisicuțo! Dac-ar ști el, Sandro, că pentru una dintre scrisorile alea de șantaj m-am folosit până și de foarfecă și de lipiciul lui… Ce zici, pisicuțo, s-ar cam supăra, nu?

Sfântă sardină în ulei! Carevasăzică e chiar el. *Dennis este șantajistul cu alimentele!* Furios nevoie mare, mă agit de mama focului în cutia de carton, numai că, între timp, a și lipit bine clapele cutiei, pentru că nu se mai mișcă câtuși de puțin, cu toate că eu nu mă las și mă frământ în continuare. Blestemată de tăviță cu nisip! Tocmai eu, Winston Churchill, să ajung închis într-o cutie de carton mucegăită. Zău dacă se poate ceva mai rău!

Cutia e săltată din nou, iar hâțânăturile o iau de la capăt. De data asta însă, doar pentru scurt timp, pentru că Dennis pune cutia jos și, aproape imediat, mi-ajunge la urechi un zgomot ciudat, ca un scârțâit, unul pe care l-am mai auzit și altă dată. Unde să fi fost asta? În timp ce îmi frământ mintea, Dennis târăște cutia pe podea. În jurul meu se face și mai întuneric. Dar ce zic eu, se face întuneric beznă. Și rece. După care iar se aude scârțâitul acela ciudat. Fix în clipa aia, îmi pică fisa: scârțâitul venea de la ușa camerei frigorifice, cea care se deschidea apăsând pe o manetă impunătoare. Și care acum tocmai se închidea… E

limpede: cutia de carton, cu tot ce se afla înăuntrul ei, adică micul meu trupușor, e acum în camera frigorifică.

Mă grăbesc să mă corectez: se poate totuși și mai rău. Blestemăție, nu altceva! S-ar zice chiar c-am intrat de-a binelea la apă. Și-anume acolo unde-i cel mai adâncă.

Nevoia te face mai deștept. E valabil și pentru lăbuțele mai delicate

Milostiv zeu al pisicilor, știu prea bine c-a fost o zi în care mi-am dorit ca, dac-aș fi ajuns vreodată să rămân închis pe undeva, să faci tu cumva ca locul cu pricina să fie taman camera asta frigorifică. Pe de altă parte însă, au fost atâtea și atâtea lucruri pe care mi le-am dorit de-a lungul vieții, și care nu s-au împlinit nicicând. De ce-o fi trebuit tu să mi-o îndeplinești tocmai pe asta din urmă? Uite cum stau lucrurile: am impresia că, într-un fel, am cam… zbârcit-o. Chiar așa. Ei, asta e, acum. Am dat-o și eu cu bâta-n baltă. Adevăru-i că n-am niciun chef să rămân închis aici. Și asta pentru că MI-E FRIG! Al naibii de frig!

Acum, să ne fie limpede, nici pe-afară nu-i chiar miezul verii, dar pe-acolo aș putea, cel puțin, să mai alerg și astfel să mă mai încălzesc. Aici însă, la strânsoare, în cutia asta de carton, nu pot să fac nicio mișcare și-o s-ajung să mă prefac într-un sloi de gheață. În orele care au urmat, ușa camerei frigorifice s-a mai deschis de câteva ori, cu scârțâielile ei cunoscute, dar asta numai fiindcă Dennis avea nevoie de pește sau de alte cărnuri pentru clienți. Altfel însă, pe lângă frig, domnește în jur și-o liniște dintre cele mai supărătoare.

Mai întâi, am încercat să râcâi partea de dedesubt a cutiei, chestie care… n-a ținut nici pe departe. Părea să fi fost lipită zdravăn de podea, iar partea de sus a cutiei e prea strâns lipită cu banda adezivă. Să-ți vină să-ți smulgi mustățile, nu altceva! Părea că sunt blestemat s-aștept să văd ce gânduri o avea în continuare cu mine fiara de Dennis.

Timpul se scurge nepăsător. Stau și-mi fac socoteala cam cât ar putea un biet motănel ca mine să reziste între pereții ăștia reci din carton, fără să dea peste el vreun guturai. Presupun că nu prea mult. Mă simt deja ca un sloi de gheață! Până la urmă, după ceea ce mi s-a părut o veșnicie, scârțâitul (devenit între timp atât de bine cunoscut) dă de înțeles că Dennis a intrat și umblă prin camera frigorifică. După cum răsună pașii,

aș zice că se îndreaptă drept spre mine, adică spre cutia de carton. Rămâne deodată locului și începe să ciocănească în tavanul celulei mele.

— Așa deci, pisicuțo… Uite, am niscaiva noutăți. Numai că nu-s deloc bune. În orice caz, nu așa cum le-ai vedea tu, rostește Dennis, printre râsete batjocoritoare. Mona, soția mea, le-a prins pe cele două colege ale tale. Mâțe neghioabe și rele, își băgaseră nasul unde nu le fierbea oala prin jurul casei noastre! Iar acum stau și ele într-o cutie de carton la fel ca a ta, la noi în pivniță.

Sfântă sardină în ulei! Simt că inimioara mi-a căzut direct în stomac. Odette și Rosie capturate… dar asta chiar că-i o nenorocire! Iar eu sunt pus aici la păstrare și n-am cum să le vin în ajutor! Măcar de-aș putea să izbucnesc în plâns, dar ca pisică, nici de asta nu sunt în stare.

Dennis îi dă înainte cu vorba, fără nicio milă:

— Ei, și-acum vine și vestea proastă.

Își trage scurt răsuflarea, iar eu mă-ntreb cu ce veste încă și mai proastă ar putea veni.

— Soția mea urăște pisicile. Pricepi? Pur și simplu le URĂȘTE. Și mai mult de două pisici în pivniță nu suportă. Asta-nseamnă că, înainte să mă hotărăsc ce fac cu tine, trebuie să fac ce-oi face și să scap de celelalte două băgărețe. Prin urmare, vrei, nu vrei, o să-ți petreci noaptea aici. O să cam îngheți tu peste noapte, dar n-am ce-ți face. Asta e singura cameră din tot localul a cărei ușă poate fi închisă pe dinafară. Vreau să merg la sigur, fiindcă n-am niciun pic de încredere în voi, pisicile. Vi s-a dus faima că puteți să evadați de oriunde!

După vorbele astea, se aud zgomote care-mi dau de înțeles că Dennis a făcut stânga-mprejur și-a ieșit din încăpere. Ușa scârțâie din nou atunci când e încuiată și rămân iarăși singur. Și, pentru prima oară în viața mea de motan, cu mintea complet goală. Ce să fac acum? Îmi sprijin capul pe labele de dinainte. Hai odată, Winston Churchill, superagent care nu-ți mai încapi în piele! Pe unde o scoți tu acum la capăt? Ce-ar face James Bond în așa împrejurare? Sau Sherlock Holmes?

În orice caz, probabil că nici unul, nici altul nu s-ar lăsa păgubaș. Despre așa ceva nici nu poate fi vorba! În primul și în primul rând, oricare dintre ei ar încerca să scape din blestemăția asta de cutie de carton. Da, dar cum? Tot muncindu-mi mintea în căutarea unei ieșiri din asemenea situație, mai fac o dată ochii roată prin celula în care mă aflu. Numai că, între timp, în cutie s-a făcut o beznă de nu-ți poți închipui. E așa de întuneric, încât nici labele de dinaintea ochilor nu mi le mai zăresc.

„Frământă-ți mintea, Winston, frământă-ți-o!” mă îndemn singur, aproape suduindu-mă. Carevasăzică, partea de jos a cutiei pare să nu se poată clinti. Dar ce i-aș putea face? Să m-apuc s-o râcâi în continuare? Dar am tot încercat până acum, iar cartonul cutiei s-a arătat mult prea solid. Să-mi mai pun oare ghearele la încercare? Dar așa o muncă s-ar lăsa cu dureri, nu glumă! Sau să m-apuc să rod cartonul? Suprafața lui e însă într-atât de netedă, că n-am cum să apuc bine cu colții. Mai încerc o dată și, precum mă așteptam, colțișorii îmi alunecă și tot ce izbutesc e să las o urmă umedă pe carton. Așa că-mi storc mai departe creierul și, între timp, mă bâțâi de pe o labă pe alta. Leah, acum m-am ales cu încă un loc lipicios, umed și înmuiat de balele mele… ce mai scârboșenie!

Dar chiar atunci îmi vine, în sfârșit… o sclipire de geniu! Lipicios, umed și înmuiat! Păi asta e! Într-un fel sau altul, trebuie neapărat să îmbăloșez cartonul, că doar așa oi putea pe urmă să fac o gaură cu ghearele în partea de jos a cutiei!

Trec de îndată la treabă: mă întind pe podeaua de carton și mă apuc s-o ling și s-o îmbăloșez cât mă ține limba. Ei, ia să fi fost câine, să vezi ce ușor mi-ar fi fost! Dar ia stai, poate că m-ar ajuta mai mult să-mi închipui în timpul ăsta niște mâncăruri gustoase, cum ar fi ficatul de pasăre proaspăt gătit. Sau, poate, niște *vitello tonnato.* Ce să mai zic de un lebărvurșt! Merge însă și-o sardină în ulei, una mai durdulie. Dar un fileu de somon ce-o avea? Sau, sau, sau…

Și-așa se face că m-am învrednicit între timp să înmoi o porțiune măricică și rotundă, de care mă ocup acum cu ghearele. Și unde mai pui că merge cu-

adevărat! Așa ajung, pentru început, să smulg din carton bucățele mai mici, pentru ca mai târziu să izbutesc să scot și unele mai mari. În curând, simt cu labele răceala podelei camerei frigorifice, iar asta mă îndeamnă să-i dau înainte cu râcâitul.

O ultimă bucată mai mare… după care reușesc: în cartonul cutiei se cască o gaură îndeajuns de mare ca să pot trece prin ea. M-apuc să mă agit, izbindu-mă de pereții cutiei, făcând-o să se bâțâie toată, până când reușesc să îmi strecor labele prin gaură și să trec prin ea. Mă agăț puțin în marginile găurii; cartonul mă împunge și într-o parte, și-n cealaltă, dar nu mă las cu una, cu două. Miorlau! Poate că n-ar fi atât de rău dacă aș mai slăbi! Îmi sug burta o ultimă oară… și, în sfârșit, alunec afară din cutia de carton. Pfff! Asta zic și eu mare realizare!

Stors de vlagă, mă sprijin mai întâi de cutie ca să-mi trag sufletul. Aici, afară, nu-i chiar așa de întuneric ca în cutie, și asta fiindcă încăperea are două ferestruici zăbrelite. Iar așa ceva, firește, mă duce cu gândul la următoarea mea problemă: cum oi face să ies și din încăpere? Cu ușa nici nu merită să-mi fac vreo iluzie, că aia e asigurată pe dinafară cu un zăvor, iar aici chiar că-i dădeam dreptate lui Dennis: nici măcar un maestru al evadărilor nu i-ar fi venit de hac zăvorului ăluia așa, cu mâinile goale. De strigat după ajutor iar nu putea fi vorba, că niciun miorlăit de-al meu n-ar răzbate dincolo de zidurile astea. Dacă mă întorc nițeluș în timp, realizez că nu mi-a ajuns la urechi niciun sunet dinspre clienții restaurantului lui Sandro cât a fost seara de lungă.

De ajutor am însă nevoie. Fără sprijin nici nu poate fi vorba de scăpare. Așa că fac încă o dată, temeinic, ochii roată. Încăperea e garnisită, de jur-împrejur, cu o mulțime de rafturi, iar dinspre tavan atârnă două jamboane respectabile. Apoi vine ușa, iar deasupra ăsteia stă prinsă camera de supraveghere. Mda, să fi fost și eu un mergător pe două picioare, zău că n-ar fi fost nicio problemă să fac cu mâna pe dinaintea ei și să-i atrag atenția lui Werner, Kirei sau lui Tom, sau oricui s-ar fi aflat atunci la celălalt capăt al legăturii și-ar fi fost cu ochii în ecranul calculatorului. Așa că nu-

mi rămâne decât să constat cu tristețe că locul până unde bate cu vederea camera de supraveghere e cam la un metru înălțime față de podea, ceea ce face ca nici măcar vârful cozii mele, săltate țeapăn, să nu poată fi văzut, la o adică. Ca să nu mai zic de motivul cel mai serios, și anume că vorbim despre vârful cozii unui motan cu blana neagră, care șede pe o podea întunecată.

Ar trebui să fiu și eu ceva mai zvelt, adică cel puțin măi înăltuț, și-ar trebui să ies cumva în evidență față de podea, săltându-mă deasupra ei. Ar trebui… aș putea… Ochii îmi pică pe jamboanele atârnate. Și-așa se face că am cea de-a doua sclipire de geniu pe ziua asta: dacă aș sări și m-aș agăța de una dintre hălcile alea de carne, aș ajunge, în primul rând, să mă bălăngănesc direct pe dinaintea camerei de supraveghere și, tocmai din această pricină, în al doilea rând, ar fi imposibil să nu fiu observat! Și-atunci, cu ceva noroc, ar observa și Kira și mi-ar veni degrabă în ajutor, iar eu aș putea, la rându-mi, să-i sar lui Odette în ajutor!

Mă dau câțiva pași înapoi, îmi fac vânt, sar și: blestemăție, nu altceva! Nu mă înalț deloc cine știe ce! O iau de la capăt, de vreo trei-patru ori chiar, dar, de fiecare dată, rămân cu buza umflată. Jamboanele atârnă prea sus pentru mine. Dar dacă m-aș cocoța pe rafturile alea și-aș sări de pe ele pe unul dintre jamboane? Probabil că aș cădea cu mare succes, m-aș înfige cu botul direct în podea, ba mi-aș mai și rupe cine știe ce altceva.

Hai că până la urmă i-am dat de capăt: aș putea încerca să mă folosesc de cutia de carton ca de o treaptă în plus! Și-atunci nici distanța până la jambon n-ar fi chiar așa de mare. Păi da, ar putea să meargă! De fapt, poate că nici n-am altă variantă mai bună.

Cum nu se poate mai hotărât să-ncerc figura asta, împing cutia de carton până sub jambon. Mă cațăr apoi pe ea și de-acolo fac un salt și… iar nu nimeresc halca de carne. Ce-i drept, am ratat-o la mustață. Dar „pe lângă” tot „pe lângă” rămâne.

Așa un balamuc, precum un răhățel de-al meu din tăvița cu nisip! Vreau afară de-aici și nimic altceva! Și

numaidecât! Înfuriat precum sunt, sar de pe cutia de carton și o iau la fugă înapoi spre rafturi. Mă fac de râs dacă nu reușesc să ajung sus, la jambon! Numai că niciun Winston Churchill nu se lasă el biruit de o amărâtă de bucată de carne! Așa că fac bine și intru în regimul de turbopisică, o iau la goană, sar, mai întâi pe cutia de carton și-apoi o cârmesc mai departe, într-un al doilea salt, cât se poate de elegant, în direcția jambonului. De data asta, izbutesc să-l prind cu ghearele și imediat mă agăț strâns de el. Miorlau! Am reușit! Sunt agățat de jambon și, odată cu el, mă bălăbănesc serios în toate părțile. Ochii îmi sunt fixați pe cameră și trag nădejde că și ea e fixată pe mine. Fiindcă, nu-i așa, dacă e ceva care să merite să fie privit în toată camera asta frigorifică, atunci acela-i numai și numai smintitul de motan negru, care, îmbrățișând strâns un jambon, atârnă de tavan și se bălăngănește încoace și-ncolo.

Deci, co-agenți ai mei! Ce mai așteptați? Scăpați-mi pielea odată! Scăpați-l pe Winston Churchill, înainte s-apuce să cadă de pe un jambon de Parma[28]!

Odată la cap băgat, niciodată uitat

— Sărmanul și iar sărmanul meu motan viteaz! rostește Kira, îngropându-și fața în blana mea și strângându-mă cu putere la piept.

Simt cum inima-mi tresaltă în piept! Știam eu că toată nădejdea e în prietena mea! Cu doar câteva clipe înainte să mă lase de tot puterile în a mă mai ține cu ghearele înfipte în jambon, au și dat buzna în camera frigorifică trei dintre cunoștințele mele: Kira, Sandro și Werner.

— Și ce rece ești! Ăsta chiar e un om rău… dacă a fost în stare să te lase să înghețI de-a binelea!

Kira rostește asemenea vorbe și, în timp ce nu mai prididește să-mi mângâie blana, ochii i se înecă în lacrimi. Vai, dar ce bine mă mai simt! Zău dacă n-aș fi în stare să mă las ore-n șir răsfățat în felul ăsta. AȘ FI ÎN STARE, bine zis, fiindcă, la drept vorbind, n-avem timp pentru așa ceva tocmai acum. Cine știe ce fac cu Odette și cu Rosie ticălosul ăla de Dennis cu și mai ticăloasa lui de Mona!

Așa că mă zbat, scap din strânsoarea drăgăstoasă și sar din brațele Kirei, aterizând pe podea. După care îmi fac roată o privire grăitoare. „Hai odată, la vilă!” încerc eu să îi comunic din priviri, sperând să nu fiu înțeles greșit. Din păcate, colegii mei omenești de acțiune se uită la mine ca… mâța-n calendar.

Hai că asta chiar că-i bună! Că doar a văzut și Kira pe ecranul calculatorului că tipul bărbos de azi-dimineață nu e altul decât ajutorul de bucătărie al lui Sandro. Și că nu am aterizat nici eu, așa, nitam-nisam, în camera asta frigorifică, ci că am fost închis acolo chiar de tipul cu pricina. Chiar ar fi cazul să-i pice și ei fisa și să-și dea seama că descâlcitul întregii încurcături nu s-ar afla decât la vilă!

Kira, Sandro și Werner se uită unul la celălalt și ridică din umeri.

— Hm, ce are la *il gatto*? întreabă Sandro până la urmă.

— Pare că vrea să meargă undeva, își dă Werner cu părerea. Dar unde?

Măi, Kira, măi! Hai, pornește-ți și tu creierul ăla odată! Și când te gândești că voi, mergătorii pe două picioare sunteți așa de plini de voi că sunteți ființe în stare să gândească. Nu se spune că faceți parte din specia lui *homo sapiens,* adică a omului pe care-l duce capul? Haideți atunci și dovediți-i unui biet motan negricios că astea nu-s vorbe goale! Dar până și Kira se uită încurcată când la mine, când la ceilalți doi. Mai apoi însă, își drege glasul și grăiește.

— Sandro, ce s-a văzut mai exact pe ecran? Trebuie să fi fost pe-acolo ceva care să ne fac să pricepem încotro vrea s-o apuce Winston!

Sandro scutură din cap.

— Nimic, nici vorba de așa ceva. Mai intai am visto numai la ajutor de la mine de la bucataria. Lucrat el în bucătăria și, din cuando în cuando, a aduso lucruri de la depozit sau le-a pus înapoi. La urma, cu puțino tempo înainte să vreau să aduc la voi il paptopul, l-am vezuto pe Winston călare pe *Crudo di Parma.* Adică, la sus, pe jambon. A venuto acolo, așa, parca de la nicăieri! Nu am nicio habar, come de a ajuns la el în depozit! Nu cumva l-am incuiat-o io acolo azi dopo la masa?

Werner scutură din cap.

— Nu, de-așa ceva nici nu poate fi vorba, fiindcă atunci era cu mine, pe drum. Trebuie să fi ajuns aici de capul lui, după ce-am plecat cu toții.

Sandro se scarpină în cap.

— Atuncia io no știu nicio io. De come io vazuto *il gatto,* am sunat immediatamente la voi. Și-am și ajuns aci molto rapido*, fortunatamente!* De la fericirea!

Miorlau! Să-ți vină să-ți smulgi mustățile și mai multe nu! Am auzit eu bine? Carevasăzică, nici vorbă să fi văzut Kira că Dennis era bărbosul de azi-dimineață și, pe deasupra, ajutorul de la bucătărie al lui Sandro! Și-atunci nici nu-i de mirare că nu i-a picat încă fisa. Cum s-o fac să priceapă încotro trebuie s-o apucăm? Dar, înainte de toate: de ce?

Ce simplu fusese pe vremuri, când încă mai eram în stare să ne citim unul altuia gândurile! Mă ghemuiesc înaintea picioarelor Kirei și mă uit în sus, țintă la ea. Poate-o merge cumva și-așa. Kira, citește-mi odată

gândurile! Hai, simte și tu ce-mi trece prin cap! Îmi iau privirea aia a mea, insistentă, de care mă mai pot sluji la o adică, și încerc să-i trimit cumva prietenei mele gândurile care-mi trec prin cap: „Trebuie s-o scăpăm pe Odette din vilă! Trebuie s-o scăpăm pe Odette din vilă! Winston către Kira: Trebuie s-o scăpăm pe Odette din vilă!! TREBUIE S-O SCĂPĂM PE ODETTE DIN VILĂ!”.

Kira îngenunchează lângă mine.

— Winston, simt c-ai vrea să-mi spui ceva. Dar ce anume? Cineva e în pericol, așa-i?

Pfff, în sfârșit, parcă-parcă am început și noi să gândim cât de cât la fel! miorlăi din toate puterile.

— Pericolo? E *pericoloso?* întreabă Sandro. Possibile ca chiar aicii să fie deja ceva cu otrava puso?

Kira scutură din cap.

— Nu, nu cred. Nu pot să vă explic, dar am o presimțire că e vorba de cineva care e în pericol. Și nu-i vorba de niciun client de-al tău. E cineva care nu se află aici. Asta încearcă Winston să-mi spună. Adică ar trebui să scăpăm pe cineva. Mai mult ca sigur!

Asemenea unui șuvoi de apă rece, vorbele Kirei mi se preling pe șira spinării… fiindcă-i limpede că prietena mea s-a prins deja de ce aveam de spus! Iar asta trebuie să se tragă de la cine știe ce rest mărunțel rămas din ceea ce eram noi doi în stare cândva, lucru care ne lega pe-atunci într-atât. Ei, atunci nu-mi rămâne decât să trag nădejde c-o să priceapă și restul!

Fac stânga-mprejur și dau să ies din camera frigorifică. Kira, Werner și Sandro mă urmează. Probabil c-o să se țină și mai departe după mine. Numai că mai e o problemă: nu-s deloc sigur dac-o să fiu în stare să dau singur de vila aia plecând de-aici. Kira ar trebui să fie cea care să ne conducă într-acolo… Numai că pentru așa ceva trebuie să-i dau de înțeles încotro aș vrea s-o apuc.

Ușa de la camera în care se află biroul lui Sandro e încă deschisă. Îmi fac iute socoteala. Ce-a spus Kira nu cu mult timp în urmă? Ceva despre ce minunat ar fi dacă aș ști să scriu, nu? Ei, dar n-ar strica să încerc!

— Hei, acum ce mai vrei? se miră Kira, de îndată ce mă strecor pe ușă și mă salt pe biroul lui Sandro.

Curioși, mergătorii mei pe două picioare se iau după mine. Eu unul iau la puricat din priviri blatul biroului. O fi pe-aici, pe undeva, ceva de scris? Uite un creion lipit de un teanc de meniuri scrise și un maldăr de hârtie de scris. Îmi dau silința să-l apuc, dar n-am niciun pic de spor. Nu reușesc deloc să prind cu laba bețișorul ăla subțire. Pe Sandro îl umflă râsul.

— Se părea, ca și cuando *ilgatto* ar vrea scriere con creion! Ia te uita la tine aici, come face la motana – hahahaha! Asea un motana distractivo! Ia să vede la tine, cunoști să scriere come chiami la tine!

Aș fi vrut să pricep și eu ce-o fi fost așa de distractiv! Eu îmi dau toată silința, iar pe voi vă umflă râsul! Mai încerc o dată. Degeaba. Creionul îmi cade din nou pe blatul biroului.

— Da, și eu am aceeași impresie, spune Kira, căzând pe gânduri. Hai, Winston, poate să-ți vin eu cumva în ajutor. Mai bine să încercăm altfel. Uite că mi-a și venit o idee!

Și, cu aceste cuvinte, Kira ia creionul și o foaie de hârtie și mi le așază pe amândouă chiar sub nas. Sandro și Werner se holbează la ea, fără să aibă nici cel mai mic habar despre ce-are de gând Kira să facă.

— Vreau să spun că am impresia, le explică prietena mea celorlalți doi mergători pe două picioare, că Winston e în stare să citească și să scrie.

Acum e rândul lui Werner să izbucnească în râs.

— Și tu acum, Kira! Un motan care să poată să citească și să scrie! Asta-i chiar nebunie curată!

— O fi o nebunie. Dar una cât se poate de adevărată! Și-o să v-o și dovedesc!

În orice caz, sper să mai fie în stare de chestia asta.

Trece la treabă, înșirând în scris pe bucata aceea de hârtie toate literele alfabetului. Începând cu A și terminând cu Z. Știu deja ce trebuie să fac cu ele.

În vizită

Între timp, s-a făcut întuneric beznă, iar pe întunericul ăsta, vila e pur și simplu impunătoare. Culoarea spălăcită, gardul cuprins de rugină… toate astea se pierd acum în noaptea neagră. Casa pare să ne spună ceva de genul: „Nu care cumva să-ndrăzniți să vă apropiați mai mult!”. Așa ni se arată dinaintea ochilor, rece și parcă respingându-ne. Numai că și noi suntem de-a dreptul îndârjiți și nu ținem seama de așa un avertisment. Am zis „noi”? Mda, bine… În orice caz, mă refeream la mine și la Kira. Sandro are încă îndoielile lui, iar Werner nu-mi pare nici el prea convins.

— *Allora,* noi suntem aci, pentru che *gatto* a aratato și lui la cele litere?

Kira îi dă dreptate, clătinând din cap.

— Exact. Că doar ați văzut cu ochii voștri. Nu încape nicio îndoială, astea au fost cuvintele pe care le-a spus pe litere: „Odette”, „prizonier”, „vila veche”, „Dennis” și „răufăcător”.

Werner se scarpină în cap.

— Da, ce să zic, chiar c-a fost o minunăție. Ce mai, ca la circ. Dar tot așa de bine se poate să fi fost doar o întâmplare. Vreau să zic… cine a mai văzut un motan care să cunoască și să folosească bine literele alea!

— Ei, dar ați fost cu toții de față! Winston știe să citească și să scrie. Doar v-am spus! Așa se face c-a ajuns așa de departe cu una dintre fărădelegile pe care le cercetăm noi. Și poate că asta are legătură cu șantajul. Oricum ar fi, cu siguranță are legătură cu faptul că cei care le vor rău animalelor se află pe-aici, prin preajmă.

Werner suspină.

— Dar ce ți-a cășunat tocmai pe casa asta?

— Păi e foarte simplu: am dat pe-aici azi-dimineață. Și-asta pentru că tocmai în casa asta locuiesc cei care tot pun prin cartier momelile alea otrăvite. Și, după cât se pare, Odette ar fi ținută prizonieră aici.

Sandro privește încurcat, luat ca din oală.

— Dar cine estea la Odette? Și ce avuto Dennis con tutto astea? Io lucrează con el deja de jumătate de la anno și e uno tip de treaba.

— Odette e tot o pisică. O prietenă foarte apropiată de-ale lui Winston. Acum, bineînțeles că nu știu ce amestec are Dennis ăsta în toată povestea, că nici nu-l cunosc. Eu zic să dăm telefon la poliție, fiindcă odată ce-or să se apuce să scotocească prin toată casa, probabil c-o să dea și de Odette.

Ce să zic, grozav plan! Pe dată mă și pun pe tors.

— Vezi, Werner, rostește Kira, bucuroasă. Winston e de-aceeași părere cu mine!

— Ia stai! O clipă doar! rostește Werner, scuturându-și capul cu hotărâre. Nu putem să dăm, hodoronc-tronc, telefon la poliție. Cam ce crezi c-am putea să le spunem? Că ne-a dat în scris un motan că în casa asta locuiește un răufăcător? O să ne ducă direct la nebuni! Nu, nu merge așa!

— Dar cum ar merge? Eu cred că în locul ăsta ceva tot e putred, dar știi, putred rău de tot.

— Păi, foarte simplu, anunță Werner, pe un ton care ne dă de înțeles că nu îngăduie să fie contrazis. O să sunăm la ușă și o să ne interesăm de Odette. Și mai vedem noi pe urmă ce s-o întâmpla.

— Vrei să suni la ușă? Bine, dar așa nu faci decât să le atragi atenția răufăcătorilor! i-o întoarce Kira, căreia nu i se pare tocmai bună o asemenea idee.

— Dacă or locui pe-aici niște răufăcători?! Dar poate că totul o să se arate inofensiv și ne lămurim pe dată ce și cum.

— Tu chiar nu mă iei în serios, Werner! se plânge Kira.

Profesorul scutură din cap.

— Dimpotrivă, te iau chiar foarte în serios. Că altfel nici n-aș îndrăzni să sun seara, la ora nouă, la ușa unor oameni pe care nu i-am văzut în viața mea!

Sandro trage adânc aer în piept.

— *Mamma mia, grande casino!*[129] Ce de bramburea la! Zău, no stio dacă este asea de buona la idee. Dar dacă zice la tine, Werner…

— Ei, bine, chiar așa și zic.

Werner dă în lături portița grădinii și se îndreaptă cu pași hotărâți spre casă. Eu, Kira și Sandro îl urmăm, dar de la o distanță care să ne dea oarecare siguranță și rămânem la câțiva metri de ușă, în vreme ce Werner catadicsește să pună în funcțiune soneria de la intrare.

La început, nu se întâmplă nimic, dar, până la urmă, auzim pași venind din hol. Și imediat mi se zbârlește părul de pe ceafă. Pentru că am ajuns să cunosc prea bine mersul ăsta! Ușa se deschide și în prag apare Dennis.

— Da? Ce s-a întâmplat? întreabă el, cu glas deloc prietenos.

Așa, dintr-o parte, pot să văd că Werner înghite-n sec. L-a recunoscut de îndată pe Dennis ca fiind bădăranul arțăgos de azi după-amiază. De partea cealaltă însă, Dennis nu pare să-l recunoască pe Werner.

— Bună seara. Numele meu este Hagedorn. Vă rog să mă scuzați pentru deranjul de la ora asta târzie, dar ne căutăm pisica. O cheamă Odette. E albă toată și credem că a intrat în casa asta. Ați fi, vă rog, atât de amabil să ne lăsați s-o căutăm?

Dennis se uită la el, după care privirea îi cade asupra mea.

— Scârnăvie blestemată! îi scapă pe gură. Cum ai făcut de-ai scăpat din depozit? Credeam c-ai ajuns de mult un sloi de gheață!

— Hei, nu cumva sunteți cel care mi-a închis motanul în camera frigorifică a localului lui Sandro?

Kira se repede în fața lui Werner, postându-se înfuriată și cu ochii scânteind de revoltă. Dennis se dă un pas înapoi, pare să-și facă scurt o socoteală, după care deschide gura și, mirându-ne pe toți, rostește pe un ton cât se poate de potolit:

— Poftiți, vă rog. Nu v-am văzut pisica albă, dar nu mă deranjează s-o căutăm împreună.

Și, cu aceste cuvinte, se întoarce și intră în casă.

— Mona, avem pe cineva în vizită, strigă el. Vino, te rog, și cheam-o și pe Sally cu tine!

Nu pot să explic exact ce s-a întâmplat, dar, în clipa aceea, nu mi-a venit să mă las dus înăuntrul casei. Văzându-i însă pe Kira și pe Werner trecând pe lângă

mine și intrând, nu mi-a rămas nici mie altceva de făcut. Arunc scurt o privire, doar-doar l-oi zări pe Sandro vârât în cine știe ce cotlon. Dar de unde! Ciudat, dar nici nu mai am timp să mă minunez, că mă și grăbesc să-i prind din urmă pe ceilalți doi, intrând cu ei în casă. Nici n-am ajuns bine cu toții înăuntru, că Dennis și închide ușa după noi… și, până să ne dezmeticim noi, o și încuie!

În clipa următoare, dintr-o altă cameră, apare o femeie. În mâini ține arma de azi-dimineață! Sfântă sardină în ulei! Așa o urmare nu-mi pică deloc bine!

Dennis rânjește.

— Să vă fac prezentările! Soția mea, Mona. Și Sally a noastră.

De cum e rostit numele de Sally, femeia începe să agite arma încoace și-ncolo. E clar, am picat cu toții într-o cursă.

La capătul capătului

În pivniță duhnește a mucegai, e frig și umezeală, dar nimic nu mă mai impresionează. Atât de mare mi-e bucuria că Odette și Rosie sunt bine. Ce-i drept, nu le pot vedea, căci Mona le-a vârât pe amândouă într-o cutie de carton. În schimb, le aud cum mă strigă, iar glasurile le sună totuși destul de normal.

— Winston! Tu ești?

Mă trag mai aproape de cutie.

— Da, eu sunt. I-am adus cu mine pe Kira și pe Werner.

— Minune! exclamă Rosie. Atunci, se cheamă că suntem scăpate!

— Ăăă… chiar așa de departe n-aș merge, zic eu cu jumătate de glas.

— Cum adică „chiar așa de departe n-aș merge”? rostește Odette, surprinsă.

De parc-ar fi de mirare.

— Ăăă… Adică, la drept vorbind, Mona și Dennis ne-au cam luat prin surprindere și pe urmă ne-au amenințat cu arma și ne-au închis și pe noi aici.

— O, nu!

De data asta, nu mai pare surprinsă, ci mai degrabă dezamăgită. Iar eu mă simt cât se poate de rău, pentru că nu mă mai dau super-agent, ci super-ratat!

— Și-acum ce facem, Werner? întreabă Kira deznădăjduită.

— Acum chiar că sun la poliție. Aș fi putut s-o fac de la bun început… Că mare dreptate ai avut!

Ah, slavă cerului că are Werner un telefon mobil la el! Se scotocește adânc într-unul din buzunarele pantalonilor și-l scoate la iveală.

— Fir-ar să fie! izbucnește el. N-am semnal!

— Hehe, zidurile astea vechi nu lasă nimic să treacă prin ele, răsună râsetele batjocoritoare ale lui Dennis, care se înființase pe nepusă masă în pivniță.

Cum era de așteptat, a adus-o cu el și pe Mona, cu tot cu armă. Sfântă sardină în ulei! Azi chiar că nu-i ziua mea norocoasă!

Dennis se proptește înaintea noastră și-și încrucișează brațele la piept.

— Neroadele astea de patrupede n-o să iasă în vecii vecilor de-aici, ca să nu mai spun că și voi o să putreziți lângă ele.

— Sunteți complet scrântit! i-o trântește Werner, buimăcit.

— Se prea poate. Dar ce mai contează? Casa asta e blestemată. Cum nouă ne-a adus numai belele, exact asta o să vă aducă și vouă.

Mona se trage mai aproape de el și-i întărește spusele, înclinând din cap.

— Chiar așa. Casa asta a fost a mătușii mele, Adelheid. În vreme ce o îngrijeam, îmi făceam socoteala că am tras lozul cel mare. Fiindcă eram singura ei rudă în viață, urma să-i fiu și singura moștenitoare. O vilă ca asta făcea o adevărată avere! N-ar mai fi trebuit să mai muncesc niciodată. Și ce m-am bucurat când, în sfârșit, bătrâna a dat ortul popii!

— Am știut eu! Vipera asta s-a îngrijit de stăpâna noastră numai fiindcă-și făcuse planuri de chiverniseală! rostește Rosie dinăuntrul cutiei de carton, pufnind. Am simțit eu de la bun început că ceva nu era în regulă cu ea.

— Credeți-mă, Dumnezeu mi-e martor că nu mi-a făcut nicio plăcere să-i port de grijă, îi dă Mona înainte. Nouăzeci și doi de ani! De ce o fi trebuit să-ntindă de viață până la vârsta asta?

— N-aveți… N-aveți pic de rușine! V-ați băgat pe sub pielea sărmanei bătrâne numai și numai ca să puneți mâna pe averea ei. Nu sunteți decât o profitoare, o repede Werner indignat.

— Calmează-te, bătrâne! îl pune Mona la punct. „Sărmana bătrână” n-a fost decât o jigodie! Dar nu m-am prins decât după ce-a murit.

Dennis încuviințează, dând din cap și aruncând o căutătură întunecată.

— De cum a fost deschis testamentul, povestește Mona mai departe, s-a dovedit că Adelheid a lăsat casa Asociației de Protecție a Pisicilor. Ni se dădea voie să locuim în ea, ce-i drept, dar numai ca niște chiriași. Ptiu!

Și, fără să se rușineze câtuși de puțin, Mona scuipă pe jos.

— Și-asta numai din cauza grijii ce-o avea față de pisici! Ne-am descotorosit imediat de amândouă pisicile. Sau cel puțin așa am crezut noi. Firește, biata Mona nu mai putea locui cu ele sub același acoperiș, când știa că din cauza lor pierdusem totul.

Mona izbucnește într-un râs smintit.

— Exact! Pur și simplu nu mai suportam! Atunci am început să ne punem planul în aplicare! În primul rând, am dat în judecată Asociația de Protecție a Pisicilor! Am atacat în justiție testamentul. Sunt sigură că mătușa Adelheid era cu mințile rătăcite atunci când s-a apucat să-și facă testamentul. Babornița era așa de ramolită, de nu mai știa nici ea ce scria pe-acolo.

Dennis ne dă ocol, cu arma pregătită.

— Dar știți și voi cât de scump e un asemenea proces. Cheltuieli de judecată, avocați… totul costă bani! Așa că, din păcate, contul nostru s-a golit repejor. La prima înfățișare am pierdut și sunt sigur că judecătorii au fost cu toții plătiți de mafia pisicilor.

Mafia pisicilor? Oh! Dumnezeule! Chiar c-am încăput pe mâinile unor oameni care urăsc din tot sufletul lăbuțele moi! Milostiv zeu al pisicilor, dacă ai vrea să-mi împlinești o dorință cu-adevărat dintre CELE BUNE, acum ar fi prilejul cel mai nimerit! Te rog, fă cumva și scoate-ne de-aici teferi și nevătămați! Că tare n-aș vrea să-mi petrec ultimul cesuleț din viață în pivnița asta!

— Așa se face că urma să mergem la tribunal pentru a doua înfățișare, povestește Dennis, cu aceeași mutră întunecată. Fiindcă nu mai aveam nicio lețcaie, mi-am luat ceva de lucru în plus… la amicul tău, Sandro, care căuta un ajutor la bucătărie. M-am prezentat, iar el m-a angajat imediat. Cum era de așteptat, cei patru sute de euro pe care-i câștigam pe lună nu ne ajungeau nici pe departe.

Pufnește apoi într-un râs amar.

— Așa am observat că Sandro făcea parale frumoase cu localul lui și mi-a dat prin cap ideea cu șantajul… La urma urmei, s-ar mai fi făcut în felul ăsta și ceva dreptate. Oricum eram prost plătit. Cum

Mona lucrează cu chimicale într-un laborator, a fost floare la ureche să facă rost de otravă. Cu cincizeci de mii de euro am fi izbutit, dintr-un foc, să acoperim plata avocaților și cheltuielile de judecată, ba ne-ar fi rămas și ceva de pus de-o parte. Mai mult nici nu ne trebuia. Dar nu… încăpățânatul de italian n-avea chef să plătească! Pare-se că v-a povestit și vouă de șantaj, nu-i așa? O secătură!

Înclinând din cap, Mona îi dă din nou dreptate.

— Mda, zău dacă oamenilor ăstora nu li s-a urât cu binele. La fel și cu adunătura aia de nenorociți de la Asociația de Protecție a Pisicilor. Și-au făcut socoteala c-o să las totul baltă, nu? Continuarea procesului era o necesitate… dar după ce am rămas pe uscat, după cea dintâi înfățișare, m-am hotărât să le fac pe toate pisicile din Hamburg să plătească. Atunci ar fi văzut și nemernicii ăia de apărători ai animalelor cum stă treaba. Am pregătit momeli cu arsenic și cu grăunțe pentru stârpit melcii și le-am împrăștiat peste tot prin cartier. La asta m-a ajutat și Dennis. Grozav, nu? Cu siguranță că au crăpat multe dintre nenorocitele alea de lighioane!

După asemenea vorbe, se pune pe un râs într-atât de isteric, că glasul i se frânse. Pe mine mă cuprinde spaima, chiar groaza. Mă lipesc strâns de cartonul cutiei, trăgând nădejde ca Odette și Rosie să nu priceapă prea bine ce tot trăncănește Mona.

— Dumnezeule, Winston, o aud însă pe Odette, vorbindu-mi în șoaptă. Asta-i nebună de-a binelea! Să sperăm că ne scoate cineva cât mai repede de aici!

Adică, până la urmă tot au auzit! Mă simt mic și neputincios. Și cât de mult mi-aș fi dorit s-o scutesc pe draga mea Odette de toată tărășenia asta!

Werner își drege glasul.

— Ăăă, oricâtă înțelegere aș avea pentru situația dumneavoastră grea… Nu văd ce legătură avem noi cu ea. Doar nu vă închipuiți c-o să puteți să ne țineți aici la nesfârșit. O să-nceapă să ne caute și atunci…

— Ia mai tacă-ți fleanca, tataie! îi taie vorba Dennis, cu grosolănie. Cum sare Sandro cu mălaiul, ne și luăm tălpășița. Lăsăm baltă judecata și casa și n-are decât să se bucure Asociația de Protecție a Pisicilor de

dărăpănătura aia. Mai cu seamă când or da aici, în pivniță, peste ce-o mai rămâne din voi! Luăm bișțarii și ne oprim de-abia în Thailanda, că pe-acolo, cu-atâta bănet, e trai pe vătrai.

— Chiar așa, îi dă dreptate Mona. Nu credeam c-o să renunț la judecată, dar am ajuns la capătul puterilor. Măcar sunt mulțumită că Odette și Rosie o să-și afle sfârșitul binemeritat. Ce s-o alege de voi, restul, nu prea mă interesează. La urma urmei, voi sunteți de vină că vi s-a urcat la cap să le purtați de grijă unor nenorocite de pisici. Ceea ce înseamnă că nu mai începe… NICIUN LA REVEDERE!

Și, punându-se din nou pe râsul ei isteric, se răsucește pe călcâie și o apucă în direcția ușii pivniței, cu Dennis după ea.

OK. S-a zis. Gata. Până aici ne-a fost. Sfârșitul ne e pecetluit. Aud cheia de la ușa pivniței răsucindu-se în broască. Deodată însă, răsună o bubuitură cumplită și mă orbește o lumină cu strălucitoare.

Ce o mai fi și asta?

Crăciun fericit!

— Și pe urmă a explodat grenada aia orbitoare!

Credeți-mă pe cuvânt… Explozia a fost într-atât de strălucitoare, că-n următoarele minute n-am mai văzut nimic! Înconjurată de nepoții și nepoatele lui Werner, Kira sta sub pomul de Crăciun și povestește extraordinara noastră salvare din adâncul pivniței. Fetițe și băieți, cei mici sunt cu gurile căscate. Ce mai, Kira e vedeta petrecerii. Unde mai pui că, de emoție, cei mici au uitat să-și scoată flautele. Ce să zic, un efect secundar cu deosebire de îmbucurător. Față de povestea Kirei, nici măcar Moș Crăciun, sosit la fața locului cu puțin timp în urmă pentru a împărți darurile, nu mai are prea mult succes. Și nici n-a apucat el bine să plece, că turma de copii iarași i-a cerut Kirei să spună povestea de la capăt.

Adevăru-i însă că toată tărășenia e foarte palpitantă. Și-apoi, faptul că are un sfârșit fericit mă face, pe mine cu deosebire, să nu-mi mai încap în piele de fericire. După strălucirea aia stridentă, totul s-a petrecut cu cea mai mare repeziciune: un grup de polițiști mascați au luat casa cu asalt, i-au prins și i-au încătușat pe Mona și pe Dennis, iar pe noi ne-au eliberat din pivniță. Asta ar fi varianta scurtă a poveștii. În realitate, totul a durat mai mult, dar asta numai până când m-am lămurit că mascații cu pricina nu erau decât polițiști care nu doreau decât să ne salveze.

La poliție sunase nimeni altcineva decât dragul de Sandro. În clipa în care a auzit că Dennis, ajutorul lui de la bucătărie, era ticălosul care m-a închis în camera frigorifică, și-a dat seama că tot Dennis era amestecat și în treaba cu momelile otrăvite. Italianul a ales, plin de istețime, să nu intre alături de noi în vilă. O idee de-a dreptul strălucită. Nici nu vreau să-mi închipui cum s-ar fi putut încheia seara aceea groaznică! Când, uitându-se pe fereastra ce da în hol, l-a văzut pe Dennis amenințându-ne cu arma, Sandro a știut imediat ce-i rămăsese de făcut.

— Amo sentito come lovitura de la moale de cap cândo l-am reconoscuto la Dennis în aceea vila,

întregește Sandro, agitat nevoie mare, povestea Kirei. Chiar așa, ușa deschide și *sorpresa*! Surpriză! Vede io la Dennis! Și come vorbit urât la *il gatto,* am știut rapido că Dennis era ticălos răufacatore! *Mamma mia,* mi-am ziso la mia sinea, mai bene nu merg la înăuntru de la casa.

Werner se apropie de noi și râde.

— Da, Sandro, ai avut o intuiție nemaipomenită, în vreme ce eu am fost pur și simplu aiurit. Slavă Domnului că, până la urmă, totul s-a terminat cu bine. Un lucru e sigur: ești eroul nostru!

Sandro își ridică mâinile, parcă apărându-se.

— *Ma no!* Nicio vorba! Io crede la mine că erou adeverrato e Winston! *Il gatto bravo!* Motanul cel corragioso! Fiindcă și dacă no l-ar fi sospettat și nu l-ar fi urmarito el la Dennis, atuncea nici la noi nu ar fi dat în cap, cum se potrivit la toate. *Allora,* Winston: bene făcuto!

Kira se ridică de la locul ei și ni se alătură.

— Ai dreptate, Sandro. Winston e un adevărat supermotan.

Prietena mea se-apucă să mă scarpine pe după urechi, iar pe mine mă cuprinde așa o căldură și-o stare de bine… Mai ales că Odette se trage și ea mai aproape de mine.

— Trebuie să recunosc: ai scos-o frumușel de tot la capăt. O noapte petrecută în camera frigorifică… cât curaj pe tine! Spike și Caramel s-au arătat foarte impresionați când le-am povestit aventura noastră! Dar și Tom, și Pauli, când au trecut pe-aici mai devreme, i-au spus Kirei că motanul ei e cel mai curajos din lume.

Ia să nu fi avut blană neagră pe urechi, să vezi cum mi s-ar fi înroșit precum tăciunii aprinși. Dar, de fapt, pe sub blană, probabil că așa și sunt!

Dacă ar fi fost după mine, aș fi lenevit ore-n șir lângă Odette, pe covor. Numai că nu mi-e dat să am parte de așa ceva, căci lângă pomul de Crăciun se înființează babușca, bătând din palme cu putere.

— Masa gata. Veniți cu toții, altfel se rrrăcește!

Doamna Hagedorn se ridică de pe canapea și se îndreaptă către masa așternută festiv, pe care Ana și babușca o încărcaseră cu tot felul de bunătăți. Mie-mi

lasă gur… ăăă… botul apă… ce drag mi-ar fi să iau și eu loc la masă! Dar poate că azi mă așteaptă și pe mine ceva deosebit în castronel. Nici prin gând nu-mi trece că, într-o zi atât de importantă, babușca mi-ar servi mâncare din conservă.

Sandro aruncă scurt o privire asupra mesei.

— *Molto bene,* dar credo la mine că e lipsa de ceva. *Momento,* aduce io!

Babușca se uită mirată în urma lui.

— Ce vorbe este la astea?! Cum adică „lipsă de ceva”?

Miorlau! Asta a fost curată obrăznicie din partea lui Sandro… și, întrucâtva, inconștiență! Când vine vorba de mâncare, nu te-apuci să îi reproșezi babușcăi c-ar lipsi ceva fără să scapi nepedepsit. Sper din tot sufletul ca seara plină de armonie de până acum să nu se termine urât! Până și neroada aia de Beate clatină din cap.

— Doamnă Kovalenko, nici eu nu-mi dau seama ce vrea să spună Sandro. Părerea mea e că dumneavoastră și fiica dumneavoastră sunteți pur și simplu gazdele perfecte! Ce mai, un adevărat noroc pe capul cumnatului meu!

Hopa! Ce-mi aud urechile! Nu cumva vinul fiert servit înainte de împărțirea darurilor să-i mai fi înmuiat Beatei vorbele? Sau poate se trage de la faptul că, de cum au intrat pe ușă, mama lui Werner și sora lui, Simone, au tras-o de-o parte pe Beate și au dăscălit-o nițeluș. Ce-i drept, n-am prins chiar toate câte au discutat ele cu Beate, dar cât am prins mi-a fost de-ajuns. De exemplu, atunci când i-au zis „mai stăpânește-te și tu” sau „tânăra pare foarte de treabă” sau „totul e bine, dacă Werner e așa de fericit”. Mi-era limpede că atât mama lui Werner, cât și sora lui țineau ca seara să le tihnească tuturor și ca Ana să nu se simtă stânjenită! Prea bine! Trag însă nădejde ca taman Sandro să nu fie cel care să strice bunătate de armonie!

Ușa de la sufragerie se dă din nou în lături, iar în prag apare Sandro, încărcat din greu, ca un cal de povară. Italianul cară DITAMAI sticloaia, două buchete înfoiate de flori și o punguță. Așază totul pe

măsuța de lângă canapea și apoi se întoarce către toți cei de față, care îl fixează cu ochii plini de mirare.

— *Allora,* io o să fie scorto, pentru că avem foame la toți și se mai și simte a ceva gustoso. Ale mele dragi Ana și babușca… molto mulțumire pentru invitația amabila din aceasta sera!

Și, cu asemenea vorbe și o plecăciune desăvârșită, le întinde doamnelor florile.

— Este foarte frumos ca, după așa de molto zapăceala, să mai poți sărbători la Crăciun con amicii precum voi. Cuand am fosto anunțiato de la poliția că trebuie să rimanere în Hamburgo în următoare zilele pentru deponerea de la martoria și nu potut plecare la Italia, mi-am zis c-o să fie la nevoie să stau singur-singorelo. Așa ca: *Molto grazie!*

Ia apoi de pe masă sticla pântecoasă, pe care i-o întinde lui Werner.

— Și tu, *mio caro*[30]. Werner, estea la tine uno amico de-adeverrato și mi-ai ajutato să scap de la raufacatore de om de Dennis. Mulțumesc! Această sticlă uriașa de șampanie e per tine, și pe ea aș dori s-o bem cu mare drago împreuna, con tine și con tua *famiglia.*

Apoi, în încheiere, apucă punga și îngenunchează.

— Asea, iar acum cel mai importante ajutore: *Il gatto nero*, Winston. *Caro* Winston, dragă Winston… stio, am spus-o molto devreme, dar o fado con plăcere încă una data! Este la tine asaa de motan viteazo și ai scapato și la mine, și la mia negustoria. Și de aceea, singur azi, numai pentru la tine… *vitello tonnato,* adugă el, zâmbind. Și, garantato, fără de otrava! Molto delicioso!

Sandro râde, iar mergătorii mei pe două picioare îi dau dreptate, veseli nevoie mare. Sunt impresionat de așa… minunăție de cadou!

Kira aleargă până în bucătărie, de unde se întoarce cu două castronele.

— Că sigur capătă și Odette ceva, nu?

Mă pun de îndată pe tors. Mai încape vorbă?

Când, în sfârșit, se-așază toți oamenii la locurile lor, se ridică doamna Hagedorn și se-apucă să bată ușurel cu furculița în paharul de șampanie.

— Nu vă speriați… o să vorbesc scurt. Dragă doamnă Kovalenko, dragă Ana, dragă Kira! Mă bucur nespus pentru invitația de a petrece seara de Ajun împreună. În numele tuturor celor din familia Hagedorn, dați-mi voie să vă urez din toată inima bine ați venit în familia noastră. Și vă doresc un Crăciun fericit!

Ana strălucește toată, babușca înclină din cap cu demnitate și… uite-l acum și pe Werner al meu că se ridică de la locul său, se-ndreaptă către Ana, o apucă de mână și o sărută! Cei mici se pun pe chicotit, iar cei mari scapă, printre aplauze, numai „Oh!” și „Ah!”. Până și Beate pare nespus de fericită.

Odette mă împunge într-o parte.

— Hei, și cu mine cum rămâne?

Răspunsul meu la așa întrebare? Foarte simplu: niciunul. Fiindcă eu unul prefer să las faptele să vorbească. Și, dintre toate câte le-aș fi putut face, aleg să-mi frec și eu duios nasul de năsucul ei!

CRĂCIUN FERICIT!

Mulțumiri

Iată că Winston a ajuns să treacă deja prin patru aventuri iar eu mă bucur NESPUS de nenumăratele e-mail-uri îndatoritoare, desene și, în general, îmbărbătări minunate primite de la cititorii lui, mai mici sau mai mari! Pentru toate acestea, așadar, e timpul să le adresez tuturor mii de mulțumiri!

Mulțumiri deosebite îi aduc și minunatei echipe care se află în spatele lui Winston și se îngrijește să-i asigure un cămin mai mult decât primitor la editura Loewe. O oarecare tristețe tot mă încearcă însă în această privință, căci, după cele trei cărți cu Winston lucrate împreună cu Christiane Rittershausen, redactorul lor, aceasta s-a mutat la München. Din motive sentimentale. Acum, așa cum e de fapt și firesc, împotriva unei astfel de puteri, mai presus de oricare alta, până și cel mai isteț motan din lume rămâne neputincios… Dragă Christiane, mii de mulțumiri pentru colaborarea minunată de până acum și numai bine pe acolo, prin Minga[31]! Noi – eu și Winston – o să-ți ducem dorul! Dar sperăm că, odată și-odată, tot o să mai apucăm să lucrăm împreună la vreo cărticică.

Se-nțelege că mulțumiri îi aduc și echipei de acasă: Bettina și Bernd, echipă întregită de curând de Sarah. Sunteți cei dintâi cititori și sfetnici ai mei și, firește, și cei mai buni; nu puțini sunt cei care ar dori să aibă parte de un așa ajutor!

Last but not least, cum zic englezii, adică „mai la urmă, dar nu în ultimul rând”, mulțumirile mele se îndreaptă și către echipa tinerelor Scheunemann-ițe, căci Kira, Tessa și Greta sunt cei mai aprigi critici, chiar mai aprigi decât v-ați putea închipui. Dar asta nu le face decât bine manuscriselor mele și, tocmai de aceea, le adresez multe mulțumiri pentru sfaturile lor bine intenționate și vorbele fără înconjur!

Frauke Scheunemann, născută în 1969 la Düsseldorf, este doctor în Drept. A lucrat ca voluntară NDR, iar apoi ca jurnalistă și purtătoare de cuvânt. Din 2002 începe să scrie și, împreună cu sora ei, Wiebke Lorenz, publică sub pseudonimul Anne Hertz romane de mare succes. Cărțile tipărite sub numele Anne Hertz au depășit un milion de exemplare vândute. În 2010 a apărut primul roman semnat Frauke Scheunemann, *Dackelblick,* care a devenit imediat un bestseller și a dat startul unei îndrăgite serii. Frauke Scheunemann este căsătorită și locuiește la Hamburg împreună cu soțul ei, cei patru copii ai lor și câinele Elmo.

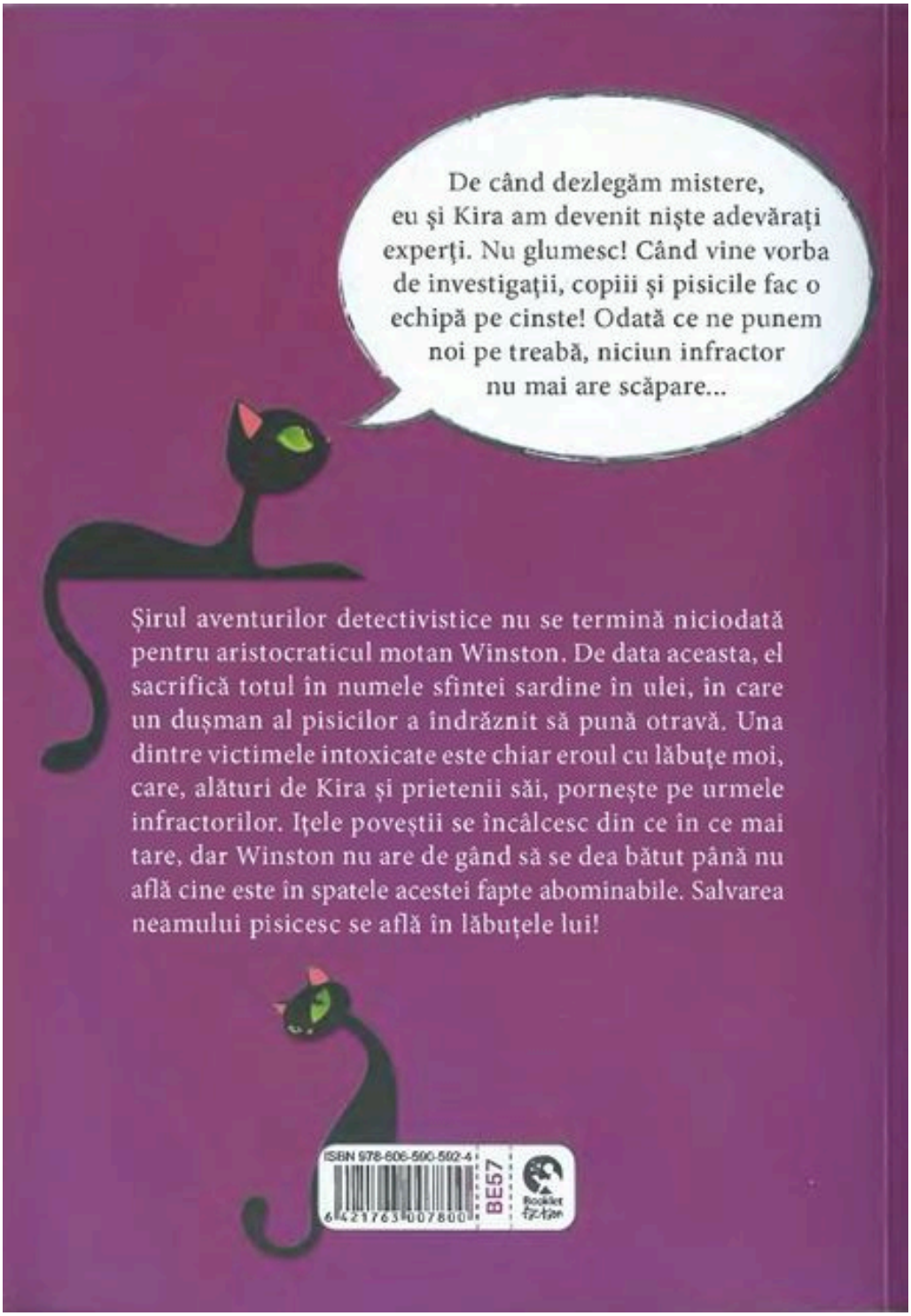
De când dezlegăm mistere,
eu și Kira am devenit niște adevărați
experți. Nu glumesc! Când vine vorba
de investigații, copiii și pisicile fac o
echipă pe cinste! Odată ce ne punem
noi pe treabă, niciun infractor
nu mai are scăpare...

Șirul aventurilor detectivistice nu se termină niciodată pentru aristocraticul motan Winston. De data aceasta, el sacrifică totul în numele sfintei sardine în ulei, în care un dușman al pisicilor a îndrăznit să pună otravă. Una dintre victimele intoxicate este chiar eroul cu lăbuțe moi, care, alături de Kira și prietenii săi, pornește pe urmele infractorilor. Iețele poveștii se încâlcesc din ce în ce mai tare, dar Winston nu are de gând să se dea bătut până nu află cine este în spatele acestei fapte abominabile. Salvarea neamului pisicesc se află în lăbuțele lui!

ISBN 978-606-590-502-4
BE57

{1} Versuri dintr-un cunoscut cântec de Crăciun *(Stille Nacht, heilige Nacht)* apărut în Austria, a cărui melodie a fost compusă de profesorul și organistul Franz Xaver Gruber (1787-1863), pe versurile preotului Joseph Mohr (1792-1848).

{2} În cadrul unor confesiuni creștine protestante, poziția de preot predicator, așa-numitul pastor, poate fi ocupată și de o femeie.

{3} Cântecul interpretat de Beate *(Păstrăvul/Die Forelle)* este unul dintre cele mai cunoscute lieduri compuse de austriacul Franz Schubert (1797-1828), pe versurile germanului Christian Friedrich Daniel Schubart (1739-1791).

{4} „Prin excelență“ (în fr. în original).

{5} „Îmi pare rău“ (în engl. în original).

{6} Cunoscut (în Piemont, Italia, unde este servit mai ales în timpul verii) sub denumirea completă de *Vitello tonnato* (vițel cu ton) sau cea de *Vitel toné* (în Argentina, unde și reprezintă o delicatesă tradițională de Crăciun), felul de mâncare jinduit de Winston constă în felii de carne de vită acoperite cu un sos pe bază de ton, cu aspect de maioneză, servite reci.

{7} „Bună, pisică neagră!“ (în it. în original).

{8} „Nu pricep!“ (în it. în original).

{9} În funcție de legătura rutieră folosită, distanța dintre orașele Hamburg și Heidelberg variază între 575 și 671 km.

{10} Aluzie la exclamația (în grafie Howgh sau Hugh) des rostită de personajele popularelor cărți de aventuri western ale lui Karl May (1842-1912), prin care acestea își întăreau spusele.

{11} Atitudinea teatrală adoptată de Pauli face parte din același arsenal de purtări indiene, așa cum sunt ele descrise în paginile romanelor lui Karl May.

{12} „Prietene“ (în it. în original).

{13} „Atunci“ (în it. în original).

{14} Perioadă de patru săptămâni care, în canonul confesiunii creștine catolice și protestante, precede sărbătoarea Crăciunului.

{15} „Ce mai faci?” (în it. în original).

{16} „Îmi pare rău!” (în it. în original).

{17} „Familia ta” (în it. în original).

{18} „Nu, nu, te rog!“ (în it. în original).

{19} „Domnișoară“ (in it. în original).

{20} „Bine, dar” (în it. în original).

{21} „Kira! Telefonul a sunat întruna. Am fost nevoită să răspund.“ (în rusă în original).

{22} „Mulțumesc!” (în it. în original).

{23} Biserica Ortodoxă Rusă respectă și astăzi vechiul calendar iulian (care a fost înlocuit de cel gregorian, din anul 1582, prin decretul papei Grigore al XIII, de la care își trage și numele), cel potrivit căruia data de 25 decembrie, zi de celebrare a nașterii lui Iisus Hristos (Crăciunul), corespunde în calendarul gregorian, cel larg răspândit în zilele noastre, cu ziua de 7 ianuarie.

{24} Desert preparat din cereale decorticate și fierte, cu adaos de miere, nuci pisate, mac măcinat și stafide, servit în mod tradițional în Rusia, Ucraina, Lituania, Belarus, dar și în unele regiuni răsăritene ale Poloniei în seara de Ajun.

{25} Wirelesș Local Area NetWork (Rețea de aparate și dispozitive funcționând fără interconectare prin cabluri, ci prin unde radio, infraroșu sau alte metode, într-o incintă de dimensiuni mai reduse).

{26} *Intercity-Express* sau *InterCityExpress* - tren de mare viteză din cadrul sistemului de transport în comun pe calea ferată ce funcționează cu precădere în Germania, dar care leagă această țară și cu vecinii ei direcți (Austria, Elveția, Franța, Belgia, Olanda și Danemarca).

{27} Traducere adaptată spre a sugera așa-numitul *Plattdeutsch*, dialect al limbii germane vorbit, în Germania, în exclusivitate în landurile federale nordice, unde este situat și Hamburg, orașul în care se petrece acțiunea seriei Winston.

{28} Cu denumirea originară *Prosciutto di Parma*, jambonul (șunca) de Parma este produs exclusiv în regiunea italiană Parma, din carne de porc, sărată și maturată îndelungat.

{29} „Măiculiță, ce brambureala!“ (în it. în original).

{30} „Dragul meu“ (în it. în original).

{31} München, în dialect austro-bavarez.

Table of Contents

Prolog sau Un motan la ananghie	5
Concert pentru două flaute și un glas pe de lături	7
Despre eroi, sos de ton și nemernici	13
Despre păturși și buiote. Și despre copii care cresc prin grădină	21
Despre castroane de mâncare și pisicologi. Dar și despre prieteni italieni	29
Pace pe Pământ. Până și între Beate și Ana	37
Un avertisment scris și un plan ca lumea. Și împăratul Chinei	45
Regula numărul 1: nu te pune cu babușca!	54
O poveste peste poate de urâtă!	59
O femeie hapsână. Sau un bărbat hapsân?	67
Un vis urât se repetă	73
Ce bine că o pisică are nouă vieți! Dar și prieteni adevărați. Iar uneori că e chiar și-un câine prin preajmă!	78
Vitello tonnato. Vitello tonnato? Vittelo tonnato!	85
O scrisoare misterioasă. Și un plan pe cinste. Atenție: e vorba în el și de o bunică bolnavă.	91
Un telefon important. Și niște agenți sârguincioși	100
Vafe cu frișcă, stăpâni de câini și o fotografie care răscolește amintiri	106
În căutarea prietenilor de demult. Nu întotdeauna fără primejdii!	113
Un înger. O prietenă mai veche. Și harță între îndrăgostiți	122
Chestii noi. Și discuții în bucătărie	128

Cine se scoală de dimineață la conserve ajunge. Și, uneori, șantajul e chiar îngăduit 134
O vilă veche. Și o descoperire nouă 141
Cu o țâră de slană prinzi niscaiva șoareci. Dar c-o cameră de luat vederi pui mâna pe un șantajist 148
Cumpăratul bradului de Crăciun pentru începători. Viață de agent pentru avansați 154
Agenții destoinici trăiesc periculos. Ceea ce-i valabil și pentru motani 159
Nevoia te face mai deștept. E valabil și pentru lăbuțele mai delicate 166
Odată la cap băgat, niciodată uitat 172
În vizită 176
La capătul capătului 180
Crăciun fericit! 185
Mulțumiri 190